

Brohtun Sifrencak



Szivárványsáv

Brohtun Sifrencak
SZIVÁRVÁNYSÁV

Szívfacsar

szerintem fordulj felém, hogy teljesen lássalak
 hadd legyenek tiéd, ha már felsértettél
 gyújts rá és fújd a szívembe a füstöt, pár darab
 óvatos fénytörés meg hirtelen összenézés
 aztán felőlem harapj tovább
 én meg majd hagyom gyöngyözni
 hátamon a felszabadultságot, mert
 úgy látszik, mégis lakik valaki
 bennem még.

nem is kell mondanod,
 azt hiszem, ismerlek -
 láttalak mindenhol kifestett álmokon
 a megkívánás kallódó taréjhullámán
 a véletlen elhagyott tükörképén -
 most meg egy lépésre vagyok, hogy átmossam magam
 feléd
 az egy szuszra vágyott boldogság után.

szemcsés izgalmad nem bírod tartani
 lenyalod a páncélt rólam
 hántod a darabokat alulról
 és olyat löksz rajtam
 hogy nem találok a cellám:
 kopott remények a szemem alján visszaneznek -
 azt hiszem, nem merlek még tán,
 nem merlek még tán.

úgyhogy csinálhatnánk egy kis pikniket egymáson
 és ne legyen szemfényvesztés
 ha szűk a tér vagy duzzad az idő
 csak karmolj tovább
 mert ha elmész

mint egy eltévedt kisgyerek
kóválygok majd magam körül
idióta dalokra táncolok a TV előtt
barmokra mosolygok az utcán
azt se tudom ki vagyok
kifacsar, elszédít, megőröl
minden percben
egymás után.

Hólánckok

Furcsa ezt a tájat nyáron látni.

Ugyanazok a hegyek, csak a süveges hócsipkék helyett kurtazöldben hullámzó fenyők, ugyanaz a szétszórt falu odalent, csak most csinosabban, meg a kusza földutak, amelyek behálózják a vonulatot kilométereken át. Minden ugyanaz. De a völgynek idáig csak a téli arcát ismertem.

Ugyanitt álltam a feleségemmel is évekkkel ezelőtt, mint most vele, ugyanezen a lépcsőn, ennek a sokat látott szállodának a parkolójánál, és nem túlzok, ha azt mondom, hogy akkor kezdtek el csak igazán felrepedezni a valóság támaszfalai. Az életünk már romokban hevert, csak ők még nem hitték el, de én már akkor régóta vártam személyiségem végső töréspontjára, ami azon a kiránduláson meg is érkezett.

Amikor a családdal utaztunk hármásban, mindig kiéleződtek a legapróbb élethelyzetek is, s, mint minden más sztereotip közegben, ilyenkor robbantak ki a legnagyobb veszekedések a legkisebb semmisségekből.

Ahogy a feleségem lassított felvételnként odakóvályog végre a lépcsőhöz.

Azokban a kezekben nem volt semmi.

Kiéheztem minden pillanatot és úgy éreztem mindjárt szívrohamot kapok az izgásgástól. Fel akart robbanni a mellkasom. Az adrenalin fejlesztve kavargott a hús alatt, mint talán még soha. Kiszáradt bőröm ritmikus összehúzódása a kezemen arra emlékeztetett, hogy még mindig élek ugyan, de már késő. Alig bírtam magammal. Valami nyüszített a

csontjaimban, remegni kezdtek az izmok, és már azt sem tudtam, ki vagyok.

Néztem rá oldalvást a rusztikus hegykövekből simított lépcsőn, éreztem az Alpok ujjbegyei közt átfújó szelet az arcom balján, neki meg csak kongott a szeme az ürességtől, és a kezében nem volt semmi.

Arról volt szó, hogy majd hozza azt a kurva okos telefonját és azon megnézi, hogy mi is a pontos cím, de aztán persze fent hagyta a szobában. Bennem azonnal tudatosult, hogy biztosan nem fog visszamenni érte - az legalább két sor lépcső és a lift is lassú. Na meg az is kizárt, hogy majd visszakéri a portástól a kulcsot pár percre. Nem használta a nyelvet, noha jobban beszélt, mint én, merthogy elvileg tanulta, én meg csak a műholdon fogható pankrációs műsorokból ismertem néhány szót. Számomra ez épp elég volt a túléléshez, ő meg azzal együtt is életképtelen volt.

Legalább is erre a megállapításra jutottam közel húsz év együttélés után, és mindez abban a pillanatban tudatosult itt, ugyanezen a lépcsőn, és jól emlékszem, hogy váratlanul megborsódzott a hátam.

Jézusom, kivel élek én együtt? Gondoltam.

Ez a nő valamikor elvárásolt engem, és ahogy mondani szokás, a tűzbe mentem volna érte. Atyavilág, hogy mennyire meg tudnak változni az emberek. Ott, mellettünk, tőlünk fél méterre.

Na, erre meg kapásból lőtte volna, hogy mert én is megváltoztam - naná, hiszen egymást változtattuk, kevertük,

fordigattuk, kóstoltuk. De tíz év múlva úgy nézünk egymásra, mint kisgyerek a kiürült csokis dobozba.

Én már nem láttam benne semmit. Azt a lányt semmi esetre sem, aki előtte volt. És azt sem, aki utána. Mikor elkezdünk ide járni, már megvolt a gyerek, és én még simán bírtam a súlyt. A gyerek mindenkiből felzabál egy kicsit, ellopja az energiáidat, miközben lapozgatod a közvéleményben, hogy ez mennyire helyénvaló.

Úgy is gondoltam.

Neki is tetszett. Egyre jobban.

Egyre inkább elhagyta magát, engedte megfélekezni magát, hogy mi is volt a cél. Nem tudom neki mi volt a cél, ahogy ő sem emlékezett már, de én meg tudtam, hogy nem erről volt szó.

A közeli hegyek fehér lepelbe burkolt csúcsairól visszapattant a napfény, ami bemázolta légszerű napszemüvegét, mikor feltette. Ezzel el is volt intézve minden. Probléma *nemmegoldva*, majd valaki.

Az tehát én leszek.

Ha a kényelmességből világbajnokságot rendeznének, minimum nyolcad-döntős lenne, de ezt is csak azért mondom, mert még most is jóindulatú vagyok. Állandóan az vagyok mindenkivel, aztán tessék. Nem lehet jóindulatból elcsaklizni húsz évet. Na jó, a felénél még megvoltunk. De aztán elburjázott rajta a megszokás, a tunyaság meg a *miértne?* Végül is miért ne?

Az a pillanat, amikor megbomlik az elme.

Babasztam a kocsiajtót, amit előtte kinyitottam neki, miután odaparkoltam a lépcső aljához, és megindultam felfelé. A gyerekülés irányából velőt rázó ordítást észleltem, és még láttam, hogy a hátsó üvegre keresztbefröccsen valami. Újabb lökeshullám érte el a szívemet, egyre mélyebbe vájva bennem, hogy a gyerek menthetetlenül elveszett, egyre jobban hasonlít az anyjára, és esélye sem lesz az életben. Én majd gürcölhetek mindkettő helyett még húsz évet, aztán, megfáradt mankósbotként hatvan évesen a tűzve vetem magam.

- Hová mész? - kérdezte tompa hangon, mintha nem tudná. Azt hiszem, ez volt a legrosszabb. Hogy valószínűleg tényleg nem tudatosult benne, hogy akkor általában mi is történik. Már rég egy másik dimenzióban élt, vagy talán én léphettem át az övének néhány éve, nem tudom. De ez már nem egyforma sík volt.

- Intézem. - feleltem, aztán a kora reggeli mínuszhoz felkészületlen izmaim állati ösztönével nekiugrottam a lépcsőnek.

Ahogy elhaladtam mellette, cigifüstöt öblögető száján át (merthogy közben rágyújtott) még hallottam azt a bizonyos hangot, amelyet a szájpadrólásával csinál. Nem tudom, mitől volt, azt mondta, ő se tudja, de nagyjából két évig hallgattam. Olyan kortyogásféle, vagy mi, és módfelett idegesítő. Az is idegesített, ahogy evett. Minden egyes ételszilánk roppanását és szétmállását kihallottam az arcából. Vajon még megvan-e ez a rossz szokása?

A kulcs elkérését is beleszámítva három és fél perc alatt felértem a szobához, becsúsztattam a chipkártyát a

villanykapcsoló feletti konzolba, és másfél perc múlva már a laptop vibráló monitora előtt ültem. Persze csutkán beöltözve. Sielős kabát, melegen tartó alulöltözék, védősisak, meg minden. Már csak az orrmaszok hiányzott, amit ha felvettünk reggel a síelés előtt, úgy mentünk végig a felvonópálya parkolójában, mint egy bankrablócsalád.

Míg a weboldal betöltődött, újrapergett bennem a húsz év esszenciája, ebből tíz év a gyerekekkel, akiért meghalnék, de már menthetetlen, és ez egy kicsit zavarossá tette a végkifejletet.

Már írtam is a címet fel a fejembe, oda le a szemeim mögé, már húztam is ki a chipkártyát, és mindössze hét és fél perccel elválásunk után újra a kocsinál voltam, ami még mindig járt, merthogy melegedjen.

A cél nem változott semmit, az idő sem, mintha minden ugyanúgy ment volna tovább drámaian. Beszálltunk a kocsiba, megcsapott a hányásbűz meg a mangós wunderbaum keveréke, és már száguldottunk is a jó eséllyel széteső jövőnk felé.

Akkor már tudtam, hogy akármi is történik, otthon vár engem az a lány, akit két hónapja ismertem meg, és belülről még gyönyörűbb, mint kívülről, de erről nem beszélünk.

Annyit azért még magamnak is elárultam miközben suhantunk bele a hókorlátozásba, hogy az a lány mégiscsak ugyanúgy gondolkodik, ahogy én, igaz pimaszul fiatal, habár annál tapasztaltabb, szóval, hogy ő kell nekem. Nem akartam én erőltetni ezt a kérdést, gondoltam a szívem majd úgyis újratervezi az útvonalat, ha eléri azt a pontot, ahol a körülmények megváltoznak, ez pedig újabb kapcsolódási

pontokat teremt. Esküszöm, azt hittem, egyik pitvar sem bírja már tovább a terhelést.

Aztán szükségszerűen jött a válás, s mintha minden párhuzamosan sorsfordító lenne, azzal együtt kezdett felbomlani a kinti világ rendje is. A lehetőségekből lassacskán kifogytunk, a szabályok pedig ennek megfelelően mindenkire nézve megváltoztak.

De van, ami nem változik. Ez a szálloda itt, ez a lépcső, meg a kismedence hátul, a szélesvásznú tájkép a hegyekkel. Igaz, most már mindegyik csupasz. Elvitték az összes fát, újak meg nem nőnek az éghajlatváltozás miatt. És persze már soha nem lesz tél sem. A szánkópálya helyén erdei roller üzemel, a sznobok fogadásokat kötnek a túlélőkre.

A táj túlél, csak a szereplők változnak olykor.

Évek óta motoszkált valami régi vágy bennem, hogy visszatérjek ide, méghozzá vele, aki minden változás forráspontja volt. El kellett, hogy hozzam ide őt. Nem mintha számítana, hogy hol vagyunk, a lényeg, hogy együtt legyünk.

Látom, hogy ugyanott áll, ahol anno a feleségem. Még mindig szikrázik, annyi év után is.

Elhasználtuk az egész heti oxigénkapszulánkat, csak, hogy itt lehessünk. Sokat kell majd seftelnünk, hogy ezt ledolgozzuk. Még nem tudom, megérte-e, de megnyugvást vélek felfedezni az arcán, ahogy ott áll a lépcső felső fokán, és várja, hogy ráadjam a szkafandert.

Ugyanaz a lépcső, ugyanaz a beállítás: csak a nő változott, és a hó tűnt el. A felesleg idővel leforgácsolódik, csak a lényeg marad.

Nyílik mögöttünk a szállodaajtó, néhány platánruhába öltözött néger ömlik ki belőle, miközben a háttérből kifoszlik az a régi COMA szám. A tagok biztosan bevettek már valamit, mert bőven mosolyognak maguk elé, és amikor meglátják az elénk táruló látképet, felragyog a szemük:

- Dat shit is dope! – vakkannak fel szinte egyszerre és lerí róluk, hogy nemrég telepítettek át őket a lakhatatlanná vált dél-Afrikai telepekről.

Elhaladnak mellettünk, mi meg egymásra nézünk és elmosolyodunk. A hullámhossz még mindig a régi. Már tudjuk is, hogy honnét szerzünk egy kis betevőt estére, mielőtt megszólal az éjféli sziréna.

Szivárványsáv

Az idő visszafelé halad.

Megtömjük kellékekkel, finoman kicsomagoljuk egymást, aztán redőket húzunk a véletlenre, és minden eltelt másodperctől csak még jobban megmámorosodunk. Olyanok vagyunk, mint két, egy pontban találkozó rezgéshullám, mely metszeténél minden kimondott szó és mozdulat a helyére kerül, pont úgy, pont akkor.

Nézem a fordított számozású órát az ágygal szemközt. Hajnali négy. A reggel alattomosan közelít, mint a zsákmányára lecsapni készülő vad, én meg remegve tűröm, hogy áthatoljon a paplan alatt.

Még szorosabbra bújok mögé, kezem puha derekán nyugtatom, háta a mellemmel egy ritmusban lélegzik. Egybenőtt testünk csendesen pihen a szétvetkőzött ágyon, és olyan érzésem van, mintha évek óta erre a pillanatra vártam volna. Talán ezért nem bírok aludni sem. Belélegzem a nyakszirtjeiből párolgó édeskés bőrillatot, azt, ami csak az övé, és amit még napokig az orromban fogok érezni, és hallom, ahogy a szívem külső ívén pattogni kezdenek a boldogságbuborékok.

Néha a legrosszabbaknak is megadatik ez.

De már csak négy óra, és el kell hagynunk a szobát.

Az első alkalom, hogy egész estét béreltünk, most alszunk együtt először. Eddig nem aludtunk, csak habzsoltuk egymást megszállottan, minden egyes percért véres csókokkal

fizetve, minden elmulasztott pillanatért keservesen vergődve. Mert az lesz, ha innen hazamegyünk.

Kezdődik minden előről.

Háttéréletünk monogrammai a lelkünkbe vannak gravírozva és kitörölhetetlenül hegesednek napról napra. Nem tudunk mit kezdeni velük, hozzánk vannak szabva a sors mesterséges mintái mentén, mialatt mi egyre csak egymás oldalait lapozgatjuk mohón, soha be nem telve a benne meglett gyönyörszikkákkal.

Nem vagyunk jók, és nem vagyunk rosszak sem.

Azok vagyunk, akik megtalálták az elveszett kincset, de csak titokban élvezhetik. Ezerszer megküzdöttünk démonainkkal, és tudjuk, hogy minden közelgő nap újabb fájdalmat hoz majd. Hiábavalónak, végtelennek tűnő harcok.

De azért itt vagyunk.

Felkönyökölök, és most oldalról nézem az arcát.

Olyan gyönyörű, hogy majdnem elsírom magam. Hová járnak az angyalok aludni?

Hogyan tudok majd e nélkül a következő napokban levegőt venni? Énem melyik részét szakítja ki majd a reggeli elválás? Ezelőtt csak néhány órát töltöttünk a megváltás piciny időkapszuláiban, de ez most más. Ez most fél nap, ami mégis olyan gyorsan eltelt. Tompavörös lámpafénynél vészeltük át az éjszakát egymás ölen, s miközben hajlítottuk a következő cigit és megittuk a következő párlatot, újra felfedeztük az érzést, hogy számítunk. Aztán a szó aláhull, az agy leválik, és a két test átveszi az irányítást, önműködő biológiai mechanizmust

alkotva, majd a repedéspontokon csak a beteljesült vágy tesz rendet.

Hogyan fogom bírni a holnapot?

Amióta vele vagyok, úgy érzem, minden nap meghal bennem valami és aztán újjászületik valami más. És ez a rendületlen zakatolás határozza meg létezésem, emellett elveszik az értéke a munkahelyi problémáknak, a családi gondoknak.

Egymás utolsó védőbástyáiként feszülünk a viharban, szemünkön határtalan odaadás csillog, lassan elhomályosul mögöttünk a horizont.

Nem akarom elveszíteni.

Bármelyik pillanatban elvehetik tőlem.

Odakint már ébred a város. A résnyire nyitott ablak redőnyei alatt beszűrődnek az első tejszállító autók vonulásának zörejei, egy másik szomszéd a lépcsőházban épp most ér haza az éjszakából.

Az idő visszafelé halad.

Mindjárt nyolc óra, mindjárt újra elveszítem, jobb, ha már meg sem próbálok aludni. Fél óránként felnézek, aztán újra átölelem, vészesen fogynak a percek, a felettünk lévő festmény közepén. a nő még mindig a szájához emeli a mutatóujját, csendre intve az alatta tevékenykedőket, de mi már csendesek vagyunk.

Ő elaludt, én meg ölelem tovább időnként sóhajtva, hogy mindez hamarosan véget ér.

Mert aztán majd hazamegyünk, újra átvágunk a csatamezőn, és várunk a következő metszéspontig, ami kijelöli helyünket egymásban.

Az idő majd visszafelé halad, kínjaink felerősödnek, aztán a bordáink mögé rejtett érzékelőink üzemzavarra kezdenek panaszkodni, és meg sem állunk a következő bérlakásig.

Ma még sírni fogok, tudom.

Amikor a reggel kivonja őt az életemből, majd hazamegyek, és nem tudok mit kezdeni az ismét előre járó idővel, rutinból megeszem azért a vasárnapi ebédet, csak, hogy történjen valami, bár nem vagyok éhes, nem vagyok semmi. Csak üres tér vagyok.

De addig még van fél órám a szivárványsávban.

Reggelhegy

Fekszem mögötte, és élvezem, hogy magához tér.

A pillanat csaknem megfoghatatlan, de lassan, ráérősen áztatja el a szívemet, mégis tudom, hogy mindjárt túlcsoordul majd. Csak a redőnyök alatt benyúló napcsigolyák tükrözik a másik világot: fenyegetően arcunkba csapnak, és érezzük, hogy nemsokára megint vége. A megszedülni készülő vasárnap karikatúrájaként belénk mar, hogy ismét el kell válnunk, pedig órákig feküdnénk még tovább.

Egymás vírusai lettünk.

Megfertőztük a másikat, gazdatesteink párhuzamos szimbiózisban lüktetnek. Ernyedten lógunk a kispárnák huzalán, megcsókolom a lapockája alatt, mire jólesően összehúzza magát, mint egy szeretetre éhes kismacska. Egész éjjel szívtam az illatát, és megint nem aludtam. Egyenlőre még nem tudok mellette aludni, annyira erős a jelenléte, annyira megbabonáz, hogy akármilyen fáradt vagyok, végül mindig ő dől ki először. Aztán a melle alá szorítja a kezem, amellyel ölelem, és próbálom végteleníteni az érzést, amit közelsége okoz. Vigyázni akarok rá. Óvni, mint a porcelánt, még akkor is, ha tudom, erős, és értem talán mindenre képes.

Már tudja, hogy ez fordítva is igaz.

Vigyázni fogok rá.

De reggel nyolc van, és megint el kell válnunk.

Ezt nem lehet megszokni – nincs elég idő feldolgozni

Olyan, mintha kiszakítanának egy darabot a szívemből.

Visszatérni a valóságba

életed legszebb álmából.

Tudom, hogy nagyjából délig bírni fogom, aztán megtörök. Addig csak hagyom, hogy túlfokozódjon bennem a boldogság, amihez majd makacsul odatársul a hiány, amit nem lehet betömni semmivel.

Most már nem szabadulunk, mert az maradandó károkat okozna, begyógyíthatatlan sebeket

amelyből pedig eleget kaptunk már azelőtt

Most már nem szabadulunk

Ez nem játék

Ez nem az az eltöltöttünk egy kellemes estét együtt, és legközelebb találkozunk. Amit felejthetetlen kalandnak hittem, átalakult végtelen mély szerelemmé. Pedig éveken át szónokoltam annak túlértékelése miatt - hogy mindenki túlmisztifikálja, hogy minden erről szól - a dalok, a könyvek és a filmek, mintha más nem létezne

Nem hittem eléggé.

Mert tudom, hogy a kémia soha nem végleges.

De amit ő gerjeszt bennem, az néha felfoghatatlan.

Úgy látszik a fokozatokkal nem voltam tisztában, a sors meg egy idő után megunt a káromlásomat, és megmutatta, hogy én sem vagyok külön, ha elém rakja azt, amire igazán vágyom.

Elbuktam.

Menthetetlenül az övé lettem, szervezetem működése felborult, idegrendszerem tétován és zavartan kattog, megint lefogyok vagy egy kilót.

Mert otthon még enni sem lesz kedvem, jól tudom.

Drasztikus fizikai változáson megyek át hétről hétre, minden egyes alkalommal, amikor találkozunk. Néha azt sem tudom, ki vagyok már. Csak azt tudom, hogy őerte.

Hazamegyek, nem eszek, lefogyok, egyfolytában jár majd az agyam.

Mert már nem elégszem meg annyival, hogy ez nekem örömet okoz.

Mindent akarom. Ő a drogom, és ha elfogy az adag, menni kell.

Délután majd megint sírok.

Nem bírom feldogozni a lüktető gyönyört és az úrt, amit hagyott maga után, a jövőre gondolok, elérzékenyülök, odakint süt a nap. Bőröm minden idegsejtje őt kívánja még, és hiába szívom el a soron következő cigit, akkor sem fog majd mellettem teremni, hogy nyakához bújjak, megcirógasson. Olyanná válok, mint egy kisgyerek, akinek évekkal ezelőtt ellopott szeretetét adják most vissza, de ő nem tud betelni a boldogsággal.

Lelkem koordinálhatatlanná válik. Próbálom majd visszafogni, hiszen erős vagyok, hiszen mindent kibírtam már. Odakint süt a nap, tizenöt évvel ezelőtti dalokat hallgatok a szobámban, és könnybe lábad a szemem, amiért visszahozta nekem egykori énemet, és most megint nincs velem, hogy ezt megosszuk. Minden egyes perc fájni kezd nélküle, gyilkos vasárnap ez is, nem is térek magamhoz.

Már nem önmagam vagyok, hanem ami kettőnk énjéből létrejött.

Belém olvadt, részemmé vált.

A test a végsőkig kitart.

Most még képzeletben fekszem mögötte, és élvezem, hogy magához tér.

A pillanat csaknem megfoghatatlan, a szívem pedig már túlcsordult. Elbírhatatlan perfekció telepedik rám, érzem a szobában megült füstszagot, ami vadállatok párzás utáni kipárolgásával keveredik, és simogatja tovább a reggelt.

Elengedem magam.

Vele vagyok.

Pestireggel

Pesti reggel, kora nyár
mit zárjak a lelkembe még rajtad kívül?
átszitált napsugarak csöpögnek a póznákon át
senki nem kel
tompá falakon a lassú perc tovaszáll
s aki mégis ránk lát, elirigyül
mert arcunk alján mosoly ragad már örökre ∞ nézlek:
szemedben az ellobbant pirkadat - két kézzel foglak
hogya ne veszejtselek - a köldöködre meg
puha csókot lehelek majd minden nap
és belebújok a pillanatba

mióta veled – más senkivel
nem szűnő akarás pattog a szívplazmán
kettőnket körbefény ölel, meg néhány decibel
túlnyomás a hőkonyhán
s mintha saját magamat kopíroznám:
benned is ugyanaz a gondolat ciripel

hatékonyak vagyunk így, ha egymás terhét visszük
és most legalább olyanét, aki már eleget szenvedett
az időt vicsorogva kicselezzük, másnak nem hagyunk fényt, odanézz
az ellopott perceket sajnálom csak,
mikor egy plüss zsiráffal alszom, és nem veled

mert nem kiálthatlak oda a világnak, bár

a sors megnyomta a keverőn a szinkrongombot
rutinból hőstetteket hajtok végre érted
magamból kigombolkozva, letépve mindent, pusztítok és építek
akár a mesebeli lények, már őrszemed leszek:
a legnagyobb kereszteződéséhez érve
is vigyázok rád – mint kincsre, amit féltenek

mert az emberek változnak - csak te maradsz mindig az a más
aki miatt tudom, hogy még ki vagyok – megakaszt
az a jól ismert fékevesztett bizsergés, az akarás
hogyan nincs itt már mit veszteni, hát rázz meg:
had éledezzek, ha már olyan idők járnak
hogyan csak ketten maradtunk egymásnak
meg a pesti reggeli kora nyárnak

Pillanatok

Gonosz felhők gyülekeznek az égen mögöttünk, ahogy beljebb hatolunk a városba. Azt hiszem, visszük magunkkal őket már egy ideje, az ég pedig lassan bíborlilába vált, és érezzük, hogy valami megfoghatatlan változás közeleg.

Ráteszem a jobb kezem a combjára, ahogy szoktam mindig vezetés közben, csak, hogy addig is hozzáérhessek, addig is érezhessem teste pár négyzetcentiméterét. Nyugalmat áraszt, ellazulok. Haladunk, egyre beljebb a sűrű felé, lépegetünk a duzzadó kocsisorral, miközben szűkre szabott szemünkön át tompán érzékeljük a világot.

A piros lámpánál meredten bámuljuk a zebrán vonuló arcokat, akik szürke nyájként hömpölyögnek tovább a kirakatok fövényén. Legtöbbjükön kiábrándultság vagy dölyf tükröződik. Ritkán tűnik fel bárki, akinek az arcára remény volna rajzolva. A neonszínekbe öltöztetett fénycsíkok aztán ezzel ellentétes kontrasztban kérlelhetetlenül gyilkolják az elméjüket, a gyorsétterem sarkán egy kövér fickó disznónak öltözve ajánl valami zsírosat. Megannyifélék vagyunk, és a milyen sok köztünk a moslék.

Az utolsó füstmartalékot is kipréselem a cigiből, mielőtt kihajítom a lehúzott ablakon, aztán ránézek: mosolyog, mint mindig, ha ránézek, mert neki ennyi is elég, hogy jobb kedve legyen, nekem meg pont ez kell. Amióta ismerem, én is úgy szívom a cigit mint ő: csutkáig, mint ahogy a jointot is úgy hajlítom már, akárcsak ő.

Gyerekkoromban mindig abban hittem, hogy egyszer majd meg tudom menteni az embereket. Hogy mivel lehet őket megmenteni? Ideológiákkal. De egy idő után az is kevés, így nem marad más, mint hogy kifordítsuk a lehetőségeket: mi lenne, ha csak egyetlen embert mentenék meg, de azt igazán?

Megsimogatom a nyaka alsó ívét, és élvezem, hogy plüssmackó sűrűségű a bőre.

A lámpa vált, a tömeg mozgáshulláma megváltozik, újraindulunk. A szélvédő repedéseit megtölti a lejátszóból kifelé rezgő zene, Essaytól a Morning Mountain, melynek basszusa beborít mindent a lábam aljáig..

Ez az utca lesz az.

Ugyanolyan, mint a többi errefelé, úgy járjuk ezt a környéket, mintha külön-bejáratú szeletünk lenne a városból, melyet az ilyen találkozásokkor lenyesünk magunknak. Körbe-körbe bolyongunk a majdnem egyforma parkolók rácsain, fejünkben házsámok és kapukódok. Az idő intravénás drogként lapul a vérünkben, pezseg tőle minden idegsejtünk, mert tudjuk, hogy ma sem győzhetjük le.

Ahogy leparkolok, elkezd esni az eső is apránként, de közben süt még a nap, és a szél is iszonyúan fúj. A parkoló automata felett lehetetlen színű felhők kóborolnak, és ettől aztán minden még valóságosertlenebbé válik.

Elsétálunk a megadott címig, közben elszívunk egy cigit és reméljük, hogy senki nem jár erre, aki ismeri bármelyikünket is. Ezekre az órákra a rejtőzködés mestereivé válunk, szervezetünk automatikusan átáll túlélő üzemmódra, és hiába

szívünk el mindjárt néhány grammot, a tudatunk mindvégig megrögzött éberségre kárhóztatva zihál majd.

Ugyanakkor csak így tudjuk kikapcsolni a külvilágot. Egymás utolsó menedékei vagyunk, ahová elbújunk ilyenkor, és a hétköznapok zakatolása végre elnémul.

Beütöm a kódot, a fent várakozó hölgy ismerősen csengő hangja elmondja, amit már úgy is tudunk. Pár perccel később a nyitott ajtónál találkozunk. Ahogy a nő meglát minket, tekintetében elraktározódnak a tudomásulvételek, a hangunkat úgy látszik, még nem ismeri fel, de most már beazonosít. A fiatal pár, akik állandóan komoly mennyiségű füstöt hagynak maguk után. A ventilátor már most odakészítve az ablak alá. Odaadom neki a járandóságát, közli a kulcs helyét távozásnál, aztán elköszön.

Magunkra zárom az ajtót, aztán már ugrok is hozzá, hogy átöleljem, és magamhoz szorítsam. Ezek az ölelés és szeretetfalatkák fognak majd táplálni a következő napokban. A szájának most is olyan íze van, mint kajszibaracknak szüret előtt, érezni, hogy azt akarja, leszedd.

Pár lépésben felfedezzük a lakást, itt még nem jártunk, de lassan ismerni fogjuk az összes kibérelhető helyszínt a pályaudvar környékén. Minden ugyanaz, mint máshol, csak az elrendezés változik. Az ujjával csendre intő nő egyen kópiája a falon már mutatja is az ágy dőlésszögét.

Készülődés: cigipapír, ice tea, csók.

A füst hamarosan keményen oldalba veri az ablaksort, mi pedig egyre jobban látjuk egymást. Nem kéri számon senki a hibáinkat, csak mi magunktól. Aztán minden felesleget

lerázva egymásnak adjuk azt, amit legbelül rejtegetünk, és nem mutatunk meg senki másnak. A szavak már nem elegendőek, nem bírnak elég kifejező erővel, de mögöttük mindig érezzük a pillanatnyi ösztönt, így azt használjuk fel.

Fekszünk az ágyon, kecses mozdulatokkal hajlítja a következő cigit, én meg nézem a vonásait, szájának apró rezdüléseit, szemöldökének hirtelen mozgását. Miközben beszél, néha olyan, mint egy védelemre szoruló kislány, máskor meg vérprofi Nyikita. Az ellentétek határozzák meg a létezését, mint ahogy az enyémet az iránta érzett vonzalom az utóbbi hónapokban. Neki pedig pont az kell belőlem, amit a másik már nem keresett. Az csak egy biztonságos szintig ásott le, de ő más: a legmélyére akar hatolni.

És én engedem.

Esik az eső, süt a nap, a szél iszonyúan fúj, nézem, ahogy rágyújt, és arra gondolok - tudom én, hogy melyik a helyes út, de nem mindig a helyes út vezet a végső boldogsághoz.

Határpont

Nulladik nap.

Még minden rendben. A pilóta meglepően ügyesen rakja le a gépet, de nem tapsolja meg senki, úgy látszik ez csak a turistaosztályokon szokás. A csomagokat is rendkívül gyorsan megkapjuk, s ahogy azt majd az elkövetkező napokban tapasztalom, itt is minden precíz és rendezett.

A reptér hivatalos taxisa azonnal lecsap ránk, pedig a szálloda csak három villamosmegálló, de anyám ragaszkodik a gyorsasághoz.

Gyakorlatilag miatta vagyunk itt. Évek óta álmodozik arról, hogy egyszer eljön ide, hát megleptem vele karácsonyra a családot. Átgondolhattam volna jobban ezt, de akkor még mindegy volt. Nem gondoltam, hogy elemi szintű változások fognak bekövetkezni a ruha meg a bőrszövetek alatt továbbra is hűségesen dobogó izomcsomók belsejében.

Anyám már nyugdíjas. Ki tudja, mennyi időnk van még együtt hátra, bár, ahogy a dolgok állnak, lehet, hogy csúnyán bele fogok rondítani az utolsó nyugalmas éveibe. De tudom, ha úgy is alakul, meg fog érteni. Már most is látja.

Látja, hogy érzelmileg romokban heverek évek óta, és hiába tesz meg mindent, az nem segít az igazi problémámon. Mondogatja is mindig, hogy a családi élet nyilvánvalóan nem vízöntőknek való, s nálunk csak azért működik még mindig a dolog, mert túl lágyszívű vagyok. Csakúgy, mint az apám.

Az apám meg már tolja is be az első pálinkát a taxiban, otthonról hozta, és lelkesen kínálja a sofőrt, aki furán néz rá

emiatt. Ezalatt én fintorogva konstátálom, hogy még sem fogunk autót bérelni. Nézem, ahogy a fickó vezet, nézem az utat, és látom, hogy előzetes terveimmal ellentétben esélyem sincs a jobbkormányos vezetéssel, ha csak nem gyakoroltam volna pár órát valami üres placcon előtte.

Azt hiszem jó lesz a helyi villamos is.

A szállodába érve gyors becsekkolás, harmadik emelet, a lift beszél hozzánk - *door is opening*.

A berendezés olyan, mintha egy játék úrbázison lennénk: neon-zöld és narancssárga székek, élükön lekerekített bútorívek, a zuhanyzófülke pedig egyértelműen egy előre gyártott, egységnyi úrkabin.

Még minden rendben.

Hiányzik, de felkészültem.

Hiányzik minden percben, de ne hogy már az elején bőgjek. Ennyire azért nem vagyok gyenge.

Füvet viszont szándékosan nem hoztam, tehát nehezen alszom el.

Rá gondolok.

Első nap.

Monumentális városnézés. A híres belvárosi kastély, emlékművek, szobrok és a még híresebb whiskey megkóstolása apámmal az első sarkon. Aztán inkább nem iszom többet, mert félek, hogy még túlságosan elszibbadok, és akkor nem fog annyira fájni a hiánya.

Úgy sem tudom igazán jól érezni magam, amíg tudom, hogy ő odahaza szintén szenved. Én is szenvedni akarok. Nem

szándékosan, de tudom, hogy előbb utóbb úgy is csúnyán ki fog rajtam jönni. De felkészültem, és ez még csak az eleje.

Egy biztos: nélküle minden más. Az addig értékesnek vélt dolgok semmissé válnak. Ebéd Jimmy Chung-nál, ami a kedvenc étteremláncom, de most mintha ez is elvesztené a jelentőségét. Valahogy nem ugyanaz, mint amikor először jártam itt. Nélküle nem tudom élvezni. Ahogyan a Nerro Caféban a híres sajtortát sem, pedig számomra eddig ez volt a csúcsdesszert. Olaszok készítik, akiket kevés kivétellel rühellek, de ebben verhetetlenek. A kiszolgáló csaj még szemez is velem, ami imponál, de még sem tudok vele mit kezdeni. Láthatóan bejövök neki, de nekem már nem jön be senki, csak ő, akit otthon hagytam. Hiába jönnek szembe a Princess Street-en is halomszámra a mindenféle nemzetiségű lányok – már egyik sem érint meg. Az itteni csajok ugyanolyan testhez álló stretch nadrágot hordanak (térdnél szándékosan kivágva), mint amit ő is mostanában, csak neki sokkal jobban áll, mert formásabb a fenéke. De a szigetlakók részint alaptól is csúnyák: lepényképű, tányérfejű, pirospozsgás gnómok, s ha valamelyiküknek mégis csillogóan szép arcot adott a szülők genetikai állománya, az is el van hívva combban a múkajáktól, amit itt kilószámra tömnek magukba az emberek. Két nap után nekem is odalesz majd a gyomrom, a test-zsír százalékom pedig elvetemülten megugrik, hogy aztán majd egész jövő héten azzal kelljen foglalkoznom, hogy ledolgozzam ezt a borzalmat, amit itt elkövettem a testemmel. Szóval indul a fizikai és érzelmi próba.

A tengerpartról beszivárgó északi szél felkavarja a város levegőjét, kisöpri a grillbárok illatát a korzóra, ahol aztán elvegyül a testekből párolgó parfümillattal. Vaskos marhasültek, ropogós kelt tészták, kézműves burgerek és tonhalsaláták gőznedve bomlik bele a legmárkásabb esszenciákba. Azt mondják, az itteniek csak két-háromnaponta fürdenek, ezért használnak annyi parfümöt, de végül is mindegy: az orromban folyton ezt a tömény szag, amely egy idő után mindig ugyanolyannak tűnik, és aképp állandósul, mintha mindenki mindig ugyanazt a parfümöt használná.

Nem tudnék itt élni. Minden túl rendezett és steril.

A villamosmegállóban digitális jegyautomata, amit nálunk valószínűleg pár óra alatt szétkapnának a helyi egységek. Az egyik oszlopon még segélyhívó gomb is van, amelyet egy távolabbi kamera rögzít, s ha az ember megnyomja (mert a kisebbik fiam persze megnyomja), tíz másodpercen belül megszólal egy ügyfélszolgálatos kérdő hangja. Az embereknek túl jó dolguk van. A legutolsó jegyellenőr is többet keres, mint én, meg úgy általában. Nem idegeskednek, nem robbannak szét az idegtől, a pénztáros nő állandóan kedves és mosolyog. Fenébe.

Semmi falfirka, semmi szétcincált ülés a buszon.

Valaki rondítson már össze valamit.

Itt nem látni a szenvedést.

Ahonnán én jövök, ott az mindennapos. Lehet, hogy egy széthullott, moslék ország, de én ettől lettem olyan, amilyen vagyok. A gondolatok a fejemben, az érzések a gerincvelő és s

csontok alatt - az az életmód hozta létre. És ez visszafordíthatatlan. De itt most nem érzem önmagam.

Nagyon hiányzik. De még jól bírom.

Este írok neki titokban, ahogy szoktam.

A gyerekek már alszanak, megdolgoztak a mai napi idegösszeomlásomért, de az első menetben nem jött össze nekik. A feleségem tovább nyomkodja a telefonját (*van vizünk?*), másra nem nagyon képes, aztán továbbra sem csinál semmit.

Aztán ő is elalszik, de én nem bírok.

Nincs bennem a megszokott fű, ezért most napokig nehezen fogok elaludni, s mire hazaérünk, majd átállok, de addigra már mindegy lesz: ha kinyitom majd a szobám ajtaját otthon, az első dologom, hogy keményen betépek.

Addig viszont nagyon nehéz lesz.

Éjfél után felkelek, mintha WC-re mennék, viszem magammal a telefont, és megnézem írt-e.

Persze, hogy írt.

Ő is rám gondol.

Ettől jól alszom.

Második nap.

Kezdek besokallni.

A gyerekek olimpiai csúcsformájukat hozzák, tízpercenként dobálva idegrendszeremre a repeszgránátokat, amelyek most már egyre pontosabban betalálnak. Elhatároztam, hogy türelmes leszek, de nem nagyon megy. A szívem kezd szétszakadni a hiányával aláaknázott időben, mert tudom, hogy még három nap, mire legközelebb láthatom őt.

Mindenütt azt lesem, mit tudok vinni neki ajándékba, minek örülne, mi az, ami rám emlékeztetné, ha nem vagyok vele. Ami azt illeti, ebben elég profi vagyok. Az a tervezős típus. Ha beindul az agyam, akkor gyorsan összerakja a részleteket, és akcióba lendül.

Közben a családdal járjuk a várost.

Véletlenül tévedünk fel a Calton Hill-re, amely alattomosan eltérít eredeti úti célunktól, de amikor meglátom a felfelé vezető borostyánlevelekkel kirakott lépcsősort, úgy érzem muszáj arra mennünk. Csodálatos zöld illat terjeng, odafönt pedig éteri látvány: a történelmi műemlékekkel tarkított dombról szédítő kilátás nyílik a városra egészen a tengerpartig.

Gyönyörű kép, de arra gondolok, ezt is vele kellene átélnem. Különösen, hogy valahonnan fűszagot érzek - a helyi fiatalok nyilván ide járnak ki.

Újra megfájdul a szívem.

Egyszer el fogom őt hozni ide.

Jó kis helyek vannak itt.

Tele kínaival és indiaival.

Ennyit még életemben nem láttam sehol.

A legeldugottabb kiskocsmába vagy étterembe sem ülhetsz be úgy, hogy fél órán belül ne nyisson rád egy komplett család. Még nem tudom eldönteni, hogy melyikből van több - talán az előbbi, de nem is érdekel annyira.

Estére a testem a végkimerülés szélén áll, s nem kevésbé van felperzselve érzelmi állapotom is. *(Megnyomkodod a lábam?)*

Harmadik nap.

Mint minden reggel, most is megszaglászom azt a pólót, amiben elutazásunk előtti napon voltam vele, és direkt becsomagoltam magamnak túlélő felszerelésként, hogy legyen, ami fizikálisan is rá emlékeztet. Ebben öleltem meg utoljára, illatának lenyomata ott pihen a szöveten. De sajnos már kezdi elveszteni az erejét, ez pedig lehangol. Estére talán már semmi nem lesz belőle.

Minden nap ugyanaz a reggeli. Szervezetem kezdi megelégeni az egyhangúságot, és a megszokottól való eltérés is nyomokat hagy a hangulatomon. A fű lényeges része már távozott, csoda, hogy még nem robbanok. (Esténként kijárok cigizni a szálloda elé és olyan dalokat hallgatok, ami rá emlékeztet, leginkább Guy Gerbert.)

A szobában iszonyat rumli, ahogy otthon is szokás. Még ezen a néhány négyzetméteren is képesek akkora káoszt okozni, hogy külön takarítóbrigád kell majd utánunk, vegyi fertőtlenítéssel, padlócsérével.

Napközben a régi halászfalu megtekintése, ebéd egy apró és névtelen tengerparti bárban, ahol meglepően finom az étel, talán a legjobb idáig, és a legtisztább is. Utána botanikus kert. Tökéletes szívós hely. A testem már merülőben, a szívem cafatokban. Vajon ő mit csinál most? Legutóbbi üzenetében azt írja lázas beteg, és ez közel sem tesz jót a kitartásomnak, amely már amúgy is az utolsókat rúgja, pedig elvileg ez lenne a legerősebb fegyverem.

A gyerekek tovább üvöltenek, a villamoson már mindenki minket néz, szégyellem magam miattuk, de már nem

tudok semmit tenni. Kevés vagyok a változtatáshoz. Sokáig harcoltam ezzel, de amióta őt ismerem, feladtam. És ezen a napon adom fel azt a harcot is, hogy az egész kirándulást valamiféle normális mederbe tereljem. Összeomlok.

Mire visszatérünk a szállodába, már semmihez nincs erőm.

Bemenekülök a wc -be bögni egy kicsit, de nem merek igazán.

Eljutottam arra a pontra, hogy inkább meg sem szólalok.

Veszek egy kisüveges rozét a recepción, és mikor apám látja, hogy mi a helyzet, rákontrázik még egy nagyobb üveggel is.

Nem sokkal később teljesen elzsibbadok és elveszítem utolsó energiacelláim kódjait is. (*Adsz valami vacsit?*)

Negyedik nap.

Az előző esti bor egész jó hatással bírt a lelki állapotomra, de az is igaz, hogy az utolsó napunkat kezdjük, tehát bizonyára ez is megerősít. Most már kibírom valahogy, de ő még otthon mindig az ágyat nyomja, és ez nagyon bosszant.

A gyomrom is teljesen kikészült, a szemeim égnek a fáradtságtól, a sarkamat felszakította az állandó gyaloglás plusz húsz kiló gyerek túlsúllyal.

Az állatkertben a kapucsínómajmokat bámulom üresen, de nem látok semmit, csak nézek. Alig várom a holnapot. Alig várom, hogy láthassam. Kollaboránsnak érzem magam saját bűnösségemben, de legalább tudom, hogy időnként minden

egy pontban találkozik. Ő meg én vagyunk ezen pontoknak a keresztmetszete.

Utolsó nap.

Reggel korán kelünk, összepakolok, aztán indulás előtt bőséges borralalót hagyok a takarítószemélyzetnek.

Door is closing.

Most már minden rendben. A pilóta három órával később meglepően ügyesen rakja le a gépet, de nem tapsolja meg senki, úgy látszik ez csak a turistaosztályokon szokás. A csomagokra bő fél órát kell várni, aztán baráti transzfer haza.

Innentől kezdve pedig túlélőmód.

Már ki van jelölve a halálom helye.

De addig küzdök tovább.

Túlélőmód

Stage 01 / Aláfestő zene: Gabriel Ananda_Smash

Munka után úszni mész. Ezt adod be előző este otthon a családnak, aztán mindezt hangsúlyozandó, be is rakod a sporttáskádat minden hozzávalóval a kocsiba. Szépeket álmodsz, ahogy szoktad, ha elalvás előtt erősen rá gondolsz, de akkor máris ott a reggel. A korai kelést fiatalabb korodban jobban bírtad, és lelkesebb is voltál, de most már megutáltad. Bírod még, az nem kérdés, de egyre monotonabb lenne minden felkelés, ha nem ő lenne az első gondolatod, ami így aztán mégis pozitív energiát tol a vérerek mögé. Lenyomod az aznapi etapot, de már csak a délutánra gondolsz, az illata ott van már előre az orrodban, mert az agyad még emlékszik rá. Emlékszik, mert kémiaiájának szüksége van rá. Munka végén átöltözés és indulás. Az úton a tested szépen lassan átáll arra a nyugalomra, amit majd az ő jelenléte okoz, mert a test már tudja, hogy ilyenkor mi következik. Reflexszerű átlényegülése egy tíz évvel korábbi állapotba visz, és ezért nem tudsz elég hálás lenni neki. Ahogy minden találkozás, a mostani is azokat a sejt-membránjaidat fogja megdolgozni, amelyekről már rég elfeledkeztél. Ültök a tó mellett a kocsiban és szívjátok a végtelen füvet, és az elemi szintű tompultságon átragyog a lilásbarna szerelem. Mély és még átláthatatlan, mégsem tévedtek el benne. Eddig te is csak a hűségben hittél, de most felkapartad az odaadás felső rétegét. A kocsiban szól a halk techno, az ablakon kigomolygó füst összefonódott szívkarikák

képében távozik, és azon a pár négyzetméteren, ahol vagytok, külön kis zárt világ keletkezik. Csak az akkumulátorról feledkezel meg, s amikor indulni kéne vissza az elektronika csak kerreg veszettül, te pedig átkapcsolod a kortizol – raktáraid főbb moduljait, és azonnal megkezdődik a pezsgés az agyban. A nem várt fordulatok beindítják az idegrendszer vezérlőjét, az pedig percekben belül kiválasztja a legoptimálisabb, legkevesebb veszteséggel járó megoldást. Frekvenciált kérdések sorakoznak nyomtatásra várva. Miért álltam meg úszás után füvet szívni? Hogy merült le az aksi ennyi idő alatt? A városba bevezető úton siettek a bevásárlóközpont parkolója felé, ahová apádat rendelted. Közben összeállítjátok a legmegfelelőbb verziót. A parkolóhoz érve a felettetek repkedő védőangyalka két kezét széttárva sajnálkozik, és megígéri, hogy minden rendben lesz. Legalább. Az elválás szörnyűbb, mint ami majd utána jön. Úgy érzed, mindent kibírsz, színészi képességeid pedig jelentős változáson mentek keresztül az utóbbi időben. Két hónapja zakatol a szíved. Órákkal később hazaérvén otthon minden rendben. Az úszónadrágodat nem felejtetted el belocsolni az előre odakészített ásványvízzel (hogy a törülközőre is jusson), a hívásnaplóból kivetted, amit kell, és a lépcsőházban átvetted a pólód az illatok miatt. Küldetés teljesítve.

Stage 02 / Aláfestő zene: Boris Brejcha_Angel In The Sky

A repülőgép dél körül szállt le, de te már előző nap elterveztél mindent, odafigyelve a legapróbb részletekre is, ahogy az

mostanában szokásoddá vált. A pontos időkalkuláció a legfontosabb - ezt már megtanultad az előző hónapokban, és azt még inkább, hogy a legcsekélyebb figyelmetlenség is az életed teljes felborulásához vezethet. Habár ez számodra már szinte mindegy, hiszen amióta ismered őt, eleve minden felborult. Biztosnak vett pontok engedték el a ragasztást odabent a szívkamrákban, és ettől az egész tákolmány váratlanul összezuhant, majd alapjaiban átrendeződve alakult újra. A pumpálás ütemhulláma annyira kiszámíthatatlan lett, hogy néha azt sem tudod, ki vagy már. De a repülő leszállt, a fejedben a nap további menetrendje, mely csak az idővel való matematika, meg a színészi képességeid módszeres alkalmazása. Mert nem szabad elsietni semmit, viszont annál inkább előre kell gondolkodni - nem árt, ha több nappal is. Hiszen a megfelelő pillanatban elhintett mondatok, melyek céllal születtek meg a szádban, a későbbiekben egységes gépezetté sűrűsödnek össze, és beindítják a kataklizmát. A morzsákat már napok óta szórogatod, mint ahogyan a hónapokkal későbbi terveidre vonatkozókat is már ideje volt elkezdeni szétvetni. Mindent meg lehet oldani, ha igazán akarsz. És igazán akarsz, mert mindent akarsz, ami hozzá tartozik vagy lehetőséget ad a vele való találkozásra. Most azt hazudtad otthon, hogy miután hazaértetek az ötnapos családi kirándulásból külföldről, majd este még be kell menned az irodába, mert nagyon le vagy maradva, és másnap se tudnád behozni magad. Meg aztán ott vannak az új szabályok, melyeket pont elutazásotokkor vezettek be a cégnél, ezért nem szeretnéd, ha valami elcsúszna. Mert különös módon, mintha

az események is a kezedre játszanának. De ez valószínűleg nem igaz, inkább te vagy az, aki észreveszi a lehetőségeket, és beolvasztja őket a hazugságaiba, amelyek így már végül is csak félig hazugságok – ez kissé megnyugtató, de semmiképp nem végleges. Nem számíthatsz arra, hogy a sors mindig hozzád lesz kegyes, mindenesetre a felettetek repkedő angyalka megint kitett magáért, és ez erőt ad. Olyan, mintha te irányítanál, pedig csak vezetsz – fogod a kormányt, de az utat más csinálta. De minden pillanatban készen kell lenni a változtatásra. A legéletképesebb viszonyok mozgatórugója a rugalmasság. Otthon kipakolsz, kimosod a több napi szennyest, hogy addig is teljen az idő, mert persze nem délután találkozol vele, hanem este, és még ez sem tűnik fel senkinek. Később, mikor indulnod kell, óvatosan meghagyod, hogy nagyjából mikor érsz haza, mert ha nem így teszel, a feleséged előbb utóbb úgymint felhív, hiszen ismered. Még így is fel fog. Hét előtt indulsz, és azt mondod, nagyjából tízre jössz, amit természetesen fél tizenegyre tervezel, de fél órát mindig ki lehet magyarázni a forgalommal. Bemész az irodába, de csak azért, hogy kivedd a helyéről a két vezetékes telefont, mert a feleséged bármikor gondolhat egyet és felhív azon is. Részletek. Elrakod a két telefont, és indulsz hozzá. Nyolctól tízig az övé vagy. De a nagy sietségben mégis elkövetsz egy hibát, mintha törvényszerű lenne, hogy minden alkalommal legyen valami, ami keresztülhúzza tökéletesre tervezett számításaidat, de lehet, hogy csak a sors akarja még izgalmasabbá tenni a jelenetet. Most véletlenül benzint kezdesz el tankolni a kocsidba, mielőtt elindulsz. Szerencsére időben észreveszed, és megváltoztatod a

folyamatot, de utána már hiába tankolod rá a maximális gázolajat, már tudod, hogy amíg haza nem érsz, nem lehetsz nyugodt, az pedig végképp kellemetlen és nehézkes magyarázkodással járna otthon, ha a munkahelyedtől egy órányira találnának lerobbanva. Most még visszafordulhatsz és akkor teljes biztonsággal megúszod, de ez nem a te stílusod. Kockáztatsz, mert nem bírsz ki még egy napot nélküle, járjon ez a későbbi kínos pillanatok tömegével, akkor is mész tovább. Mire felérsz hozzá, mert fejedben lüktet a megfelelő verzió arra az esetre, ha mégis lerobbansz. Majd a díleredre hivatkozol, akihez felugrani támadt kedved a több napos távollét után. De ez még így is ciki, mert mi van, ha vele együtt robbansz le valahol a semmi közepén, ahol se vasút, se taxi - így aztán már ő sem fog tudni hazajutni. De látod, hogy az angyalka szárnyainak aranyszegélye ott suhog közvetlenül a szélvédő felett, úgyhogy nem tétovázol. Még pár perc és ölelheted. Mikor meglátod, könnyek indulnak felfelé a csatornákon, hogy kikéredzkedjenek levegőzni kicsit, de hősiezen ott tartod őket a szemgödreidben. Már hat napja nem láttad, szinte egy évnek tűnt. Tudod, hogy ez gyerekes gondolat, és csak a tizenéves sihederek képesek ilyenként szerelmesnek lenni, te meg már rég leszoktál ezekről a bolondságokról, de mégis. Úgy látszik, a kémiát nem érdekli a kor. Minden időben van, minden úgy, ahogy lennie kell. Mosoly, öröm, csók. Az elhalt boldogságmolekulák romjaikból újranyílnak és feltöltenek étellel. Újra, az egymás által behatárolt zárt világba kerültök, ahol csupán az időegységek lehetnek mérvadóak, azon kívül minden más nyitott és tágas. De a két óra megint hamar elillan,

és mikor a búcsú cigit tekeri, már szól is a telefon. Otthon már várnak. Keményen betépve, éhesen, remegve száguldasz a megengedett sebességnél jóval magasabb fokozaton, hogy a felborult időben hazaérrj. Rugalmasság. Alkalmazkodóképesség. A hiénák így élték túl az oroszlánok mellett. Otthon már várnak. Te is vársz. Valamiféle csodára, ami kibont ebből a csapdából, amelybe három hónapja estél. A helyes utat már rég elhagytad, talán utak sincsenek már. Tudod, hogy a világ romlott, de már nem lesz időd a pusztulást sem végignézni. Szorít a mellkasod, amikor arra gondolsz, a gyerekeid ebben a mocsokban fognak felnőni, átkozod magad, hogy egy olyan világba lökted őket, ahol megfeszített küzdelmek után is csak leheletnyi esélyük maradhat a boldogságra. A legtöbben úgy látják, nem éri meg. Te is úgy láttad már évek óta. Aztán megismerted őt, és gyorsan rájöttél, hogy neked is kell valaki, akit jobban szerethetsz önmagadnál. Három hónapja zakatol a szíved. Hazafelé még telefonálsz, hogy késni fogsz, és a benzintankolásra fogod az egészet, meg a kutasra, aki azt javasolta, hogy várj fél órát, míg a fajsúlyánál fogva könnyebb benzin kihűl, és a gázolaj tetejére csapódik. Rugalmasság. Ha tökéletesen ismered a tényezőket, a szereplők viselkedési normáit és jó kalkulálsz a percekkel, akkor minden működik, minden megoldható, és minden vég csak egy újabb kezdet.

Az utolsó előtti utca

Lassan üt be, de aztán egyszer csak nagyon - nem foszlik el, mint a többi az idővel - mosolyod magamba pakolgotom, szavaid még halkán utánam nyúlnak, s míg harmat horzsolja az arcom és fejemben a kidőlt csend: érzem, ahogy szívizmaim megglazulva átalakulnak.

Egy ideje mintha más bolygón laknék –a díszlet ugyanaz, csak tudat alatt – mi lélegzünk már másként, bőrödön elérzékenyülve acsarkodok indulás előtt még megnyugvasként, hisz a jelek mind feléd mutatnak: forró parázs vagy és én beléd markolok.

Az éjszaka szélén gyilkos hold kacsingat – a mobilomra mondom ezt a verset fel soronként szorítkozva az útra, ha ringat miközben hazatérek tőled éledezve, aztán megállok azon a helyen a szilfák alatt az utolsó előtti utcán, hogy kólintyolva tegyem el az illatod:

és másnap majd kopóként lélegezzelek be

Addig szeretlek, amíg engeded – és minden nyűgödet magamhoz gyűröm – kettőnktől a város remeg meg, ha megindulunk a kódok nyomán, mert úgy élünk mi egymáson hemperegve, mint hangjegyek a kottazúron: csak a valóság lüktet még tompán.

Klónterápia

Hardcore betépve száguldok hazafelé az úton, melynek már minden gödrét annyira ismeri a kocsim kereke, hogy szinte magától hazatalál. Fejemben megoldások, válaszok, előre elképzelt párbeszéddek variációi, melyek jó része soha sem fog elhangzani, de mire hazaérek, tökéletesen képben kell lennem, minden eshetőségre felkészülve. A túlélőmód rendesen hazavágja az embert, ha gyengébb fából faragták, de a mifélelk máshogy működik. Ha már eleget kaptál az élettől, nem igazán tud megijeszteni némi apróság, azt viszont kétség nélkül még a legedzettebbeknek is szem előtt kell tartani, hogy az egészen kis apróságokon is sok minden múlhat. Mi a részletek emberei vagyunk, oda kell figyelnünk mindenre.

És kurva jól csináljuk.

Mondhatják ránk, hogy romlottak vagyunk, erkölcstelenek, vagy rosszak, meg, hogy semmibe vesszük az értékeket és nem tisztelünk normákat. De ezek egyike sem jelenthet semmit, amíg nem látják, hogy az az alságos rendszer tett minket ilyenné, amelyet ők alkottak. mondhatnak ránk bármit, de az biztos, hogy alkalmazkodtunk, és jók vagyunk benne.

Zakatol az agyam, miközben vezetek, alig látom az utat, a szemem időnként elhomályosodik, de valahogy tartom a lépést. A lejátszóból kiengesztelhetetlenül pumpál valami Dominik Eulberg mix, a szembe jövő autók golyózáporában ide-oda kapom a fejem. Át a felüljárón, hosszú és éles kanyarok, majd végül az utolsó előtti utca, ahol rendszerint megálllok átvenni a pólómat.

Kiszállok, a motor jár, a kora tavaszi este megcsípi a mellkasomat, ahogy öltözöm, és már épp indulni akarok, amikor meglátom a közelben lévő óriásplakáton az új klónreklámot.

Behajlok a kocsiba és keresek egy cigit, mert érzem, hogy várnom kell még. Rágyújtok és a plakát sorait elemezve döbbenek rá, hogy talán itt a lehetőség. Miért is nem jutott még eddig eszembe? Talán mert az emberek még mindig ódzkodnak a gondolattól, hogy klónoztassák magukat, és néhány hírességet kivéve még nem igazán lendült be a lakossági klóngyártás gépezete. A nagyvállalatok gondolom másra számítottak, mikor fél éve beindították az üzletet, de koránt sem aggódom a jövőjükért. A miénket már tönkre tették, hát olyan nagy baj már nem történhet. Miért is ne lehetne egy klónom?

A házasságom néhány éve romokban hever, és rá kellett jönnöm, hogy csak addig nem omlik össze, amíg én tartom az oszlopait. Fájdalom és megaláztatás, tehetetlenség és hiábavalóság. Ezek a szavak jutnak eszembe az elmúlt évekről, ha az életemre gondolok. és karácsonykor már nem sokra voltam attól, hogy ez végzetes döntésekbe hajszoljon, Talán ez az állapot hajszolt hozzá is, na meg a nem létező véletlen. Mert időnként a rések helyére beilleni látszanak a másokban meglévő darabok, és a töredezett lelkek együttesen újra erőre kapva hasítják az időt. A szerelem kémiaja: A naivság találkozása az odaadással, miközben odabent fortyognak az enzimek és kopogtat a vágy.

Másnap a félretett pénzemből jelentős összeget utalok át a közeli klóngyárnak, hogy megkezdhessék a gyártást. Ehhez még háromszor kell bemennem a laborjukba, hogy különféle teszteken és mintavételezéseken essek át, de nem bánom. Az olykor kellemetlen fájdalommal járó procedúrák végén lelkileg megerősödve állok fel a folyosón, mikor végül behívnak, hogy találkozzam az eredménnyel.

A fickó aki előttem áll, külsőleg tök ugyanolyan, mint én. Jelenlegi fizikai és szellemi állapotomat másolták, megkapta az emlékeimet, és az adottságimat is. Egy gyári kezelő van rajta, és úgy néz rám, mintha mindent tudna. De a doktor szerint az érzelmei még kifejezetlenek, az információkat egyelőre matematikai jelként fogja fel, és kell még néhány hét mire igazán emberivé válik. Szóval tudja, hogy én mit érzek, mégsem érti annak érzelmi jelentését, így hát könnyedén elmagyarázhatom neki, hogy mit is várok tőle, azok után azt fogja alapvetőnek venni.

Kimegyünk gyárépületből, és a közeli Dark Buddha bárban meghívom egy italra, hogy szokja. Elvileg emlékszik az alkohol hatására, de még nem tud vele mit kezdeni. Aztán az első acélvodka után beugrik minden, a belékódolt jelek megkapják válaszreakcióikat a neuro-transzmitterek által, és az emlékek valósággá válnak, újraszületnek. A bárban néhányan nem tudják nem észrevenni a köztünk lévő hasonlóságot, természetesen ikreknek vélhetnek minket, és ez így nekem teljesen megfelel.

A harmadik vodka után elmondom neki, hogy miként is fog kinézni az élete: mostantól szépen átveszi a helyemet

otthon, reggel felkel, bemegy dolgozni, miután hazaért, feltakarítja az előző esti mocskot a konyhában, elindít egy mosást és csinál valami kaját estére meg másnapra elvinni mindenkinek. Aztán a többit rábízom, de azért felhívom a figyelmét arra, hogy ne lepődjön meg semmin, és legyen nagyon türelmes. Azt mondja, minden rendben, ismeri az életemet, és semmi gond nem lesz, alig várja, hogy kezdjen. Irigylem a lelkesedését, de közben már előre boldog vagyok attól, hogy végre megmentettem magam. Szinte el sem akarom hinni, hogy ez megtörténik.

De mégsem engedhetem, hogy már első nap lekapcsolják a klónomat, ezért felajánlom, hogy hazaviszem. Azt mondja, semmi gond, pár vodkától még simán tud vezetni. Magamból kiindulva vállalom a kockázatot, mert tudom, hogy innentől kezdve megváltoznak a dolgok, és hagynom kell, hogy megtörténjenek.

Elbúcsúzunk hát, majd beülök egy taxiba és egy bérlakáshoz vitetem magam, miközben telefonálok egyet.

Új életem első napjait a bérlakásban töltöm, és még csak meg sem szólal a telefonom, amely a körülmények miatt szintén új számot kapott, ahogy azt meg is adtam a klónomnak, vész esetére. De nem történik semmi, én meg három napja orgazmus-mámorban élek, úgyhogy nem is érdekel. A kedvem hihetetlenül megváltozott. Nyugodt vagyok és kiegyensúlyozott, és ahogy a napok telnek, semmi nem jön vissza azokból a negatív impulzusokból, melyeket előtte menetrendszerűen kaptam. Nem is tudom felfogni.

Délutánonként eljárak edzeni, és nem kell sietnem sehová. Ráérősen, kellő pihenőidőt rászánva, órákat töltök a teremben, hogy aztán este még jobban essen a szex. Habár a péniszem időnként túlhasználtak tűnik és izomláza van, azért örül, mert évek óta nem érezte ilyen jól magát. A ráncok kisimulnak, a boldogsághormonok végzik a dolgukat, de mozgékonyágomnak hála, még az elhízás sem fenyeget, hiszen pont annyira vagyok aktív, mint amennyire a szervezetem kívánja. A sok fű persze lelassít, de olvasni, edzeni, megnézni valami művészfilmet, és naponta többször szeretkezni mindig van kedvem.

Azért két hét múlva nekiállok munkát keresni, hiszen a fizetésemet a klónom kapja, és a számlám sem végtelen. Úgy döntök, most már felhívom, és megkérdezem, hogy mennek a dolgok. Hangja kissé üresen kong, de azt mondja, eddig minden rendben, de már jó lenne végre, ha ténylegesen megtudhatná, milyen is a szex. Mondom neki, hogy legyen nagyon türelmes, és ha nem bírja tovább, verje ki. Azt mondja, bírja, de már nem sokáig. Mivel már nekem is hiányoznak a gyerekeim, belemegyek, hogy beugorjak helyette egy napra, végül is eredetileg is ez volt a terv. Hálásan megköszöni a segítséget, és megállapodunk a másnap délutáni találkozó helyszínében.

Mikor odaérek, ő már ott vár, és eléggé lestrapáltak tűnik, de az öltözködése ismerős. Nyugtázom, hogy legalább az ízlésem nem változott meg (az én, időközben megcsappant ruhatáramat használja), és jó pihenést kívánva neki, átveszem a kocsikulcsot. Ő majd villamossal megy tovább valószínűleg

egy szállodába aludni, én meg rájövök, hogy időszerű lenne egy új kocsit is vennem, a városi közlekedés hosszú távon nem működik.

Furcsa újra az autóban ülni. Hányszor száguldottam hozzá ezzel, hány jointot szívtunk el benne a kertek alatt lopott óráinkban? Hány helyen parkoltunk a város különböző részein, mikor bujkáltunk? Hányszor csókolt meg leheletpuhán búcsúzól, mielőtt becsukta az ajtót?

A vezetőfülkéből elillant a folyamatos fűszag, de ettől eltekintve minden a régi. Még a Cd tok tartalma sem változott, jé, itt van az a jó kis Eulberg mix. Ezt elviszem, már meg is feledkeztem róla.

Hazafelé vezetve azért kicsit nyugtalan vagyok, de végül felülkerekedik rajtam az elmúlt tíz év ösztöne, és mire megérkezem, már átlényegülök. Újult örömmel játszom végig a délutánt a gyerekeimmel, észreveszem, hogy két hét alatt mennyit változtak, és lelkesen megyek bele minden bolondságba, amit kitalálnak. Látom, hogy a feleségem furcsán néz, vele nem nagyon beszélek inkább, lehetett volna annyi eszem, hogy megkérdezem a klónomat, hogy mi a helyzet ez ügyben. Úgy látszik, túlságosan hamar hozzászoktam a normálisabb élethez, és elfelejték résen lenni. Olyan nagy baj azért nem lehet, mert nem néz gonoszabban, mint szokott, szóval gondolom, semleges állapotok uralkodhatnak, ami jobbat jelent, mint amikor itt hagytam őket. Talán a klónfasi tényleg bevált, mint háztartásbeli, de a nők megérzéseivel vigyázni kell, mert látom rajta, hogy figyel.

Persze nem kellene sok, hogy még az este beállta előtt csutkára összevevesszünk, hiszen teljesen el vagyok szokva a konfrontációtól, nála meg aztán van bőven, de megfogadtam, hogy nem kavarom fel a vizet. Ráadásul a tudat, hogy holnap ez ismét megszűnik, és csak hetente kell majd elviselnem (a klónommal abban maradtunk, hogy szükség esetén), igen megnyugtató. Mindenesetre elhatározom, hogy legközelebb mélyre ható beszélgetést kell megejteni a másommal, hogy milyen viselkedésformákat használ itthon. A gyerekekkel hamar visszarázódom oda, ahol voltam velük, de a feleségemmel nem mindegy. Ha lehet, ezeken a napokon inkább tartózkodnék minden erős érzelmi megnyilvánulástól. Csak bírjuk ki valahogy huszonnégy óráig. Ez száználmasan hangzik ahhoz képest, hogy évekig mit bírtam ki, mégis így érzem: nem akarom többé elengedni a mentőkötelet.

Az este jól telik, de lefekvéskor nem tudom eldönteni, hogy külön szobában aludjak-e, mint régen, és ez megint zavarba hoz. Úgy teszek, mintha visszamennék fogat mosni, aztán meglesem, hogy a kicsik hová mennek be. Szerencsére az anyjuk mellé fekszik mind a kettő, úgyhogy megnyugszom. Azért adok mindenkinek egy jóéjti puszit, aztán beállítom az agyamat korai kelésre, mert holnap én dolgozom. Nem is árt, egy kicsit kézben tartani a dolgokat.

Alkalmi zenélgetésekből jutok némi pénzhez, a belvárosban rengeteg a bár és a romkocsmá. Két hónap telt el, és egészen máig jól álltak a dolgok. Hetente elmentem egy napra haza, játszottam a gyerekeimmel, valahogy túléltem a

feleségemet és ment minden tovább. Azt hittem, a klónom ezalatt jól kialakulja magát, hogy kipihenve élhesse tovább egykori életem. Mint kiderült súlyosan tévedtem.

Eleinte nem lehetett gond, de mivel ugyanazokból a génekből van, mint én, idővel szükségszerűen felszínre kellett, hogy törjenek belőle az ösztönök. Amikor legutóbb beszéltem vele, már nagyon ki volt. Főleg azért, mert még mindig nem volt szex, pedig már próbálkozott is, de rá kellett jönnie, amit már amúgy is tudott miattam: a legkevesebbet a házasságban élők szexelnek. Akkor adtam neki egy kis füvet, hogy letompuljon, de lehet, hogy ezzel csak újabb lavinát indítottam el benne, szóval végső soron magamnak köszönhetem a bajt. De hát így megy ez az univerzumban.

Ma felhívott, hogy találkozni akar velem, nekem meg még az se volt gyanús, hogy a szokásosnál hamarabb keres, de mikor odaértem, már láttam, hogy itt valami másról van szó. Egyszerűen közölte, hogy nem csinálja tovább. Megismerkedett egy lánnyal egészen véletlenül, egészen lehetetlen módon, és rájött, hogy szerelmes. Most érzi először és nagyon jó. Vissza kéne mennem – vagy legalább is ő lelép. Természetesen lemond a további juttatásokról és a későbbiekben hajlandó kisebb összeget fizetni lelépti-díjként.

Milyen korrekt vagyok – gondolom, meg azt, hogy meg kellene ölnöm. De mire mennék vele? A lányra gondolok, akibe beleszeretett, és tudom, mit érez.

Megkérem, hogy mutasson róla képet, és meg is teszi. Hosszú fekete haj, gyönyörű arc, igéző szemek, piczába. Hát az ízlésem tényleg nem változott.

Elveszem tőle a kocsikulcsot, és kezébe nyomom az enyémet. Majdnem elbógi magát, de leintem. Már messze járhat valahol az új kocsimmal meg a barátnőjével, amikor hazafelé tartván megállok az utolsó előtti utcán, hogy elszívjak egy cigit. A klónreklám még mindig ott feszít az óriásplakáton, nézem, hogy kanyarognak a betűk, aztán eldobom a csikket és a telefonért nyúlok.

Újra kell kezdenem az életem, és ez fájni fog.

De a tündökléshez elengedhetetlen a bukás.

Leaving Amsterdam

Már előre féltünk attól a pokoltól, ami itthon vár minket hazaérkezéskor, a háromnapos, felemelkedett lelkünket könyörtelenül lesatírozó valóságról, ami majd fogad. Volt is rá okunk, hiszen már amúgy is vérünket adtuk volna a másikért, tudván, hogy a körülöttünk felépülő birodalmak árnyékai alatt csak így élhetjük túl. És még mindig itt vagyunk. Ma épp darabokban, meggyötörve, fizikailag és lelkileg félig megsemmisülve, de még tovább.

Naná, hogy bohóckodásnak indult az egész. Azon a kora tavaszi napon is be voltunk tépve, mint mindig és nem kellett sok, hogy a fejből kipattanjon az ötlet, csak mert baromira jól hangzott. De a mi fajtánk olyan, hogy az álmokból bevehetetlen várakat épít, malterként pedig vágyat használ hozzá, ha kell pengeéles profizmust csiholva ki magából. Néhány nappal később azon kaptam magam, hogy már a fedősztorin gondolkodom, hogyan játszhatnám ki a családomat, a munkahelyemet, és a fél világot még, hogy ezt a roppant feladatot összehozzam, de azt hiszem a végső lökést egyértelműen az adta meg, amikor még aznap megláttam, hogy pont a születésnapja körül (ahogy beszéltük) lesz egy nemzetközi irodalmi fesztivál Rotterdamban. A tökéletes alibi. Azt, hogy a dolgok egymásba illeszkednek körülöttünk, már kezdtem megszokni, de még mindig nehezen emésztettem meg, hogy legtöbbször minden más körülmény is a kezünkre játszott, ha pedig nem, akkor az őrangyalunk volt szolgálatban, felettünk. Ez a fesztivál volt a következő jel, a felderülő tény,

hogy a terep adott, már csak játszaniuk kell rajta, és magam sem mertem elhinni, de tudtam, hogy képesek lennénk rá. Márpedig ha róla volt szó, mindenre készen álltam, olyan problémák megoldására is, amelyekhez nem voltam hozzászokva. Mindig rugalmassá és szemfülessé lettem, az agyam pedig meghökkentően rövid idő alatt képes volt összerakni a megfelelő mozaikdarabkákat.

Néhány nap alatt megszerveztem hát életem legnagyobb blöffjét, ami egyben kettőnk legnagyobb boldogságát is jelentette, és úgy éreztem magam, mint a krokodilok, a természet mindent túlélő tökéletes gyilkológépei, akiken nem fog szél, sár, eső és még egy két sörétgolyót is simán túlélnek. Az, hogy profin játszottuk a szerepünket, hónapokig szórtuk a morzsákat, mindenkiben tudatosítottuk elutazásunkat és odafigyeltünk a részletekre, szinte még jobban kiélesítette elménket, és csak jókora mennyiségű alapanyaggal tudtuk tompítani. Alapanyag tekintetében pedig a legjobb helyre igyekeztünk, ami létezik a világon, ennek ellenére örömeinket az egymás iránt érzett feltétlenség és a másikkal megélhető szabadság totális ígérete adta. Mindketten jártunk már kint többször is, de ez most arról szólt, hogy szabadabbak lehetünk egymással, mint valaha és ez felülírt minden más tényezőt, amelyek így már csak ráadásként szolgálhattak kedvünkhöz. Szóval ismét minden félelmetesen összeérve klappolt, és az indulás reggelén egyfajta jól kiérdemelt gálaműsor kezdődött.

A megbeszélte vonatnál találkozáskor már jó előre fellőttük az első rakétát, hogy megalapozzuk a startot, ahogyan az a kategóriánktól elvárható. Szívtuk sorra a sima cigiket is, aztán

még a reptéren egy bárban öblítettünk az izgalmakra. Láttam, hogy mérhetetlenül boldog, és ez mindennél többet jelentett, elfeledtetve minden bajt, az előző napok és hetek zúrós pillanatait, amelyekre már akkor is kevésbé figyeltem, mert valami elemi érzés motoszkált bennem, tudván, hogy hamarosan indulunk. Most meg aztán felrobbant minden, csillogott a szeme, gondolom az enyém is, ahogy az lenni szokott ilyenkor, és egyre izgatottabb lett, amitől én meg még jobban kívántam. Igaz, mire néhány órával később leszálltunk, már jócskán dolgozott bennünk az az amfetaminnal megszórt ásványvíz is, amit útközben iszogattunk, így hát nem csoda, hogy megbolydulva kerestük a megfelelő transzfert a belváros felé a Schipolról, ami végül sikerült is. Egy - egy kötelező hazatelefonálás, hogy még feszüljön a lepel, amelyet otthon kifeszítettünk, és máris húztuk egymást tovább befelé a paradicsomba.

A központi pályaudvarról kibotorkálva végleg elfogyott a türelmünk, és kissé kiszáradva nyeldestük a város semmivel sem összekeverhető levegőjét, melyben már ott örvénylett a mindkettőnk életét alapjaiban meghatározó esszencia. Ez még a taxiszerzésnél is fontosabbá kezdett válni, és pillanatokon belül a Damrak nyüzsgésében vergődtünk egyre ádázabban, hiszen a szálloda előtti elsődleges cél egy valamire való füstbarlang felfedezése volt. De a dolgok megváltoztak kissé, mióta utoljára itt jártunk, bár még mindig fejből vágtam az utcákat, és később sem nagyon kellett térkép, ő meg eleinte megérezésből vezérelt, mielőtt teljesen elnyomta a boldogság mámora és hagyta, hogy vigyem. Néhány legendás hely bezárt,

vagy átalakult, és persze a milliós nagyváros folyamatosan fejlődött, de ugyan azt a megmásíthatatlan, egyedi vonzást sugározta, mint egykor. Már-már cikinek kezdtük érezni, hogy a két, odahaza felsőszintűnek számító játékos nem képes egy nyamvadt helyet találni, hogy jól lehűtse az agyát, amikor a piroslámpás negyed szélén zakatolva észrevettük, hogy a még mindig menőnek mondott Green House előtt hívogatóan meredeznek felénk a székek. Néhány perc múlva mohón hajtogattuk az első ciginket, kezdésnek egy kis Lemon Haze-t, aminek szinte már az illatától rendbe jött minden. A ráncok kisimultak, a szerelem nyájasan terpeszkedett közöttünk, tudatunk a helyére került, és én örökre megállítottam volna az időt, ott akkor a Doelenstraat hídján, meg még annyiszor máskor a következő napon – merthogy ennyi tökéletes pillanat járt nekünk: két nap meg még egy napnyi buszozás haza - de tudtam, hogy csak annyit tehetek, mint máskor is: megadni neki a lehető legjobbat, perfektizálni a pillanatokat egymás után, hogy kiéheztetett lelke mannához jusson, úgy ahogy az enyém is. Nevetgélve szálltunk be hát egy riksáshoz, és végigvihogtuk az egész utat a szállodáig.

Amszterdam a mi városunk. Olyan, mintha genetikailag hozzánk rendelték volna, mintha mindig is nekünk akarta volna a sors. Mi mégis egymással voltunk elfoglalva leginkább, állandóan magamon éreztem a bőrét, olyan hosszan, mint még soha, hozzánöttem, ahogy arra mindig is vágytam, és most tudtam, hogy néhány napig az enyém. Közben azért sodródtunk bele a kora estébe és csak azért is a legkeményebb szatívakat szívtuk: Silver, AK-47 meg egy kis Cheezy, később

pedig valahol Amnéziát is találtunk, de már soha nem fogunk emlékezni melyik helyen. Az biztos, hogy a Blue Bird-be még másnap is visszatértünk nepáli hasisért, meg, hogy a közelben lévő hangulatos padon szívjuk el, amelyet már majdnem kijelöltünk kedvenc helyünknek, de aztán ráleltünk a szálloda mögötti csendes kis részre, szemben a Montelbaans toronnyal. Itt a tengerre nyíló csatorna végében egy idős házaspár lakott egy hajón, a sarki háznál meg egy nő a kutyáival, mi pedig szemrebbenés nélkül füstöltünk a tovább felhalmozódó készletünkből a kispadon, bármikor erre tévedtünk, s ez gyakran megesett a két nap alatt. Milliószer megcsókoltam itt is, de mintha mit sem ért volna, szám tovább égett a következőért, egyszerűen nem tudtam betelni az élménnyel. És akármennyire kótyagosak voltunk is, valahogy megint minden úgy alakult, ahogy kellett, mindenhová eljutottunk, ahová akartunk, és a belváros fő részeit magunk felé szántottuk. Fogtam a kezét állandóan, élveztem, ahogy mosolyog, hogy folyton mellettem van és, hogy nő léte re képes többet szívni, mint én. Tudtam, hogy végleg belevesztem az egyéniségébe, és már semmi nem húz ki onnan sohasem - nem is akarom - mindenki hagyjon békén, most már egyedül ő létezik.

Aznap délután a Vondelparkban, több ezer piknikelő helyi meg turista között feküdtünk a tó szélén és néztük a hihetetlenül intelligensen és tudatosan viselkedő kacsákat meg madarakat, és közben újra megszállt minket a végtelennek tűnő nyugalom. Tudtuk, hogy olyan megismételhetetlen percek ezek, amelyekért hálát kell adnunk a sorsnak, hogy eljöttek értünk, hogy csak ketten, egymásnak megélhettük. Estére már

úgy éreztük semmi erőnk nem maradt, de a szálloda kertrészét zárva találván ismét a padunkon kötöttünk ki, onnan pedig már nem volt megállás a dzsungelig. Megtettünk minden tőlünk telhetőt, hogy, miként mondani szokás: az utolsó cseppig - és úgy is éreztük magunkat. Nem hiszem, hogy akadna bárki a földön, akivel ezt így - max vele majd jövőre, mert ez így nem maradhat / mert nekem ebből még kell - úgy aludtam el, hogy simogatom az alkarját a nőnek, aki minden tekintetben a legalkalmasabb arra, hogy kiegészítsen, simogattam, hogy elaludjon, ám a kezem egyszer csak megállt és a testem kikapcsolt.

Utolsó reggel másnaposan, sietve hagytuk el a szállodát, pedig lett volna még egy kis időnk egymásra, de azt hiszem addigra már csúnyán asszimilálódtunk az előző esti Orange-tól, hogy kissé elvesztettük az ítélőképességünk egy részét, így aztán nem maradt más, mint megkoronázni a távozást egy nehezen beszerezhető császárral, Jack Herrerral, de szerencsére még emlékeztünk rá, hogy a Rembrandt téren mintha láttuk volna előzőleg. És így is volt. De ehhez a ritka fajtához csak duplán lehetett hozzájutni, nekünk pedig csupán néhány óránk maradt a busz indulásáig a külvárosban. Kétség viszont egyikünkben sem, hogy mit fogunk tenni.

A tér lecsupaszodott és amúgy is szitálni kezdett valami fentről, ahogy a riksás megjósolta, de azért mi kiültünk a Smokey teraszára, és csodálkozva méléztünk a kiszolgáló személyzet reggeli nyitányán. A digófejű pultos srác úgy pörgött, mintha szándékosan kokacserjét tett volna a reggeli szendvicsebe rukkola helyett, emellett végtelenül kedvesen és

szakszerűen viselkedett, közben lepacsizott a határozottan laza biztonsági őrrrel, aki kicsit késve érkezett, majd mindketten fogadták az utánunk beömlő turisták tömegét. Leszálltak az első szombat reggeli gépek, megérkeztek a buszok a szomszédos országokból. Mire a harmadik hajlításon voltunk túl, már tele volt a hely, és mi is. Fejenként egy gramm királyi füst. Így kellett mennünk tovább, ahogy a jó időnek és a napsütésnek is velünk együtt, hogy követhessen minket hazáig, de tudtuk, hogy vár még ránk egy emelkedő.

Elhagyni Amszterdamot vele együtt olyan volt, mint letépni az ember szívéből egy darabot, vagy betakarni a titkos átjárót. A nemzetközi buszpályaudvar kopár parkolójában a mellkasunk már néha összeszorult, nem mertünk hátra nézni a város felé, zihálva készültünk fel az útra, a kényelmetlenségre, mely viszont mindjárt köddé is foszlott, amikor egymás szemébe néztünk. Úgy éreztem megpecsételődött a sorsunk végleg, innen már akármilyen nehéz is, lesz, ki kell bírunk míg egyszer majd egymásé lehetünk.

Persze nem fogom kimosni azt a kapucnis pulcsimat sem még vagy egy hétig, ami rajta volt a buszon hazafelé. Tudom, hogy még hónapokig tekerek azon az alátéten, amit a parkban kaptunk egy sráctól és ő onnantól kezdve azt használta. A bolhapiacon vásárolt cigarettacsigák is fogynak majd szépen sorban, ahogy telnek a hetek, s az utolsókat fájó szívvel fogom felhasználni, aztán végleg elengedem Amszterdamot.

De közben kétség kívül tudom, hogy még visszatérek.
Visszatérünk.

De akkor a busszal végig vagy három országon. Zötykölődés, hátfájás, nyakkitekeredés. Meg az elmúlni nem akaró simogatáskényszer a kezeimben, még ha alig élek is. A térdemen alszik és én eljátszanék a hajával akár Ausztráliáig. Mind jobban összeköt minket az egymással átélt idő, bármi is történik közben. Huszonkét órával később pedig fejbevágó napsütés a hazai pályaudvaron meg a gyomorból felkérérdzkedő félelem.

Itthon minden ugyanolyan szörnyű, vagy még szörnyebb. Mintha csak a légkör tenné, megint fáj a vállam és minden egyéb, ami fájni szokott. De most leginkább a szívem.

Nem merünk rendesen elbúcsúzni, nehogy meglássanak. Amikor eltűnik az aluljáró lépcsőjén még fél percig kába vagyok, bambulok. mintha csak pisilni ment volna. Hiszen eddig itt volt mellettem.

Mindig.

Megszoktam.

Mire ez tudatosodik, már késő. Felriadok és utánamegyek, kezem alig bírja már a táskát, de rohanok, nézem mindenhol, de már vége. Tekintetem zavaros, lihegek, és könnyes lesz a szemem. Visszamegyek az utcára, hátha felbukkan valahol a túloldalon, de semmi. Elvesztettem.

Az a pillanat, az a fél perc már örökre belém ég, még ha tudom is, hogy akár holnap megint láthatom. Az a kép, ahogy ott ülök a pályaudvar szélén, ő meg kísétál a színpadról.

Megszakad a szívem.

Visszaülök a kőre, rágyújtok a következő cigire, és piros filccel bejelölöm a térképemen azt a pontot az Oostersegade meg az Oudeschans sarkán, ahol a padunk van.

Gladiátor

Lassacskán csak elfogy a fény.

Jó ideje, már, hogy szűkül, de ránézésre még mindig nem túl feltűnő az apadás. Talán majd most kezd igazán tapinthatóvá válni. Napról napra egyre inkább érzem, ahogy óvatosan, puhán gyilkol. Nem árulja el, hogy már ideért, de tudom, hogy a sarkon ólálkodik, és megint a nyakamba akar lihegni.

Előzőleg időről időre ellenálltam és sikerült is megzavarnom – olyankor értetlenül megtorpant, nekem meg volt lehetőségem továbbsiklanom. Mindig is az előre felállított szabályok készítették ilyesféle vakmerőségre, de ez csupán pár sávnyi előnyhöz juttat, amelynek végtére is semmi értelme, hiszen továbbra is egyfelé haladok. Mindig ugyanoda vissza, ahonnan érkeztem. Ahol kérdések már nincsenek, a válaszok meg nem elegendőek, hogy begyógyítsák a sebeket.

Nézem a képedet a telefonom memóriakártyájáról és arra gondolok, hogy legalább büszkék lehetünk magunkra - ó, de még mennyire - hiszen már akkor darabokban voltunk, mikor megismerkedtünk. Nem is lehetett kérdés, hogy megpróbáljuk összerakni egymást, és úgy tűnt, egész jól sikerült, mi több: elementáris erővel éledtünk újjá.

De ne feledjük a horpadásokat és a mély karcokat a szívünkön. A magunkkal hozott sérüléseket nem lehet eltakarni. Hiába tettél meg mindent, hiába tettem meg mindent, látod, a kémiát képtelenség legyőzni.

De én már nem tudok élni nélküled.

Elképzem, ahogy az üres lakásban egyedül alszol, lehúzott redőnyökkel, mialatt az alatt meghúzódó hangulatos téren a turisták tömege tovább ógyeleg, alkalmasint belül megenni egy sztéket a felkapott sorétermek valamelyikébe, te meg csak fekszel tovább a harmadikon: nélkülem.

Nem tudom, mi van benned, amit nem láttam még. Azt mondod ősrégi fájdalom, amivel nem lehet mit kezdeni. Hogy nekem sem fog sikerülni, és majd feladom, mint a többiek – te pedig megint magad maradsz legbelül, ahogyan előtte: egyedül. De megfeledkezel róla, hogy én már senki sem voltam, amikor jöttél – furcsán is érzem magam, hogy most megint olyasféle impulzus kavarg a gyomromból fel az agyamig. Kicsit elfelejtettem már védtelennek lenni, hiszen az utóbbi időben vigyáztál rám, és én nem néztem másfelé. Nem láttam, hogy a világ menetrendszerűen bomlik tovább, hogy a gyűlölet egyre csak fodrozódik az arcokon, és az önzést sincs hova kihordani már: mindenhol megtelnek a termek a beteljesítetlen vágyakkal, amelyeket mi is éveig oly szorgosan takargattunk. Nem foglalkoztam ezzel, pedig hosszú időn át gyakoroltam elviselni a széthullást, amibe születünk, ahol megpróbáltunk saját rendszert teremteni a zűrzavarban. Hiába: most újra rám vetődnek a gyűlölt érzések, hogy semminek semmi értelme, és így, hogy napok óta nem tudom, mi jár a fejedben, csak még inkább folyik ki belőlem a lelkesedés, hogy mégis érdemes élni.

Felnézek az ablakra, amely mögé elbújsz most a világ elől, a tölgyfák a téren meg a tövükben hemzsegő tömeg megágyazza rejtekhelyem, ahonnan nyugodtan figyelhetek. De nyugodtságom csak az ürességnek köszönhető, ami bennem

lüket. Valóban: egyfajta halálos nyugalommal bámulok, mint aki mindent elvesztett, és csak azért él még, mert működik a szíve, a mája meg a veséje – hiába, nincs mit tenni: a test sokat bír, még ha a lélek már fuldoklik is.

A lélek fuldoklik, mint más sokaké odakint, de velem ellentétben a legtöbben játszanak is tovább az előre írt kódokkal. Csupán néhányan tudjuk már több - kevesebb ideje, hogy végeredményben veszítettünk. Amikor én is rájöttem, már nem volt jelentősége a perceknek. Többé már nem számítottak az újabb csapások, a felgyülemlett sérelmek. A torzulás megállíthatatlannak tűnt és talán csak a szád íze mentett meg a végső kudarctól.

Hát most nem adhatom fel - miattad. Nem vagyok hős, de legalább kellőképpen megedződtem a fanyarságban, még azelőtt, hogy te vetted fel azt a telefont, és megváltoztattad az életem. [Ne okold magad, egyszerűen belefogtál.] Vén gladiátor vagyok, akit újra meg újra beküldenek küzdeni, és mindig visszatér az arénából. Ismerem az időt és a fejükkel gondolkodom. Az izmaim felelősek értem, tartják szívem horizontján az emléked, és ennyi már elég a túléléshez.

Nem fogok elbukni.

Ha pedig megreped a sors tükre is, én a szilánkjait eszem majd reggelire, mert most már nem engedhetlek. Szóval pihenj. Feküdj csak, én messziről vigyázok rád, pusztán azzal, hogy rád gondolok, csupán az akarattal, hogy kellesz még. A napok üresen telnek nélküled és nem tudom mi vár rám azután, hogy visszatértél.

Nem tudsz elriasztani.

Láttam egy filmet a quantum szerelemről, de én az igaziban hiszek. Azokat a perceket már úgy sem veszi el tőlünk senki, hát mennyivel jobb máshoz húnek lenni, mint önmagunkhoz?

Elszívom az utolsó cigimet és hagylak aludni tovább.

Kisétálok a térről úgy, hogy ma sem láttalak, valahol ott vagy a falak mögött, én meg majd újra eljövök, hogy amikor felkelsz, várjalak, és újra libabőrös lehessenek az érintésedtől.

Felmondás

Ez azért nem annyira nagy probléma – mondja a feleségem, amikor útközben felvázolom neki, hogy általánosságban mennyire rosszul érzem magam, lehet, hogy nekem lassan annyi. Látszik, hogy fingja sincs, mi zajlik bennem már majdnem öt éve. Azt hiszi, ez olyan, mint a megfázás: majd elmúlik – és különben is: én csináltam magamnak azzal, hogy vadállat módjára edzettem, szóval most már fogjam be a pofámat, ha zsibbad az egész bal oldalam, feszül a tavalyi sérvműtétek alatt a combjaimnál, vagy a héten már harmadszor jelzem előre az időjárás változást a sajjó nyakcsigolyámmal.

A tündökléshez elengedhetetlen a bukás.

Elképzelem, hogy a bal kezemről a hetek óta tartó folyamatos zsibbadás egyszer csak továbbterjed a szívem irányába, - mondjuk pont útközben Tőle hazafelé - én meg lemerevedek, markolom a kormányt / de már nem érzem, és kétség kívül tíz másodperc múlva belecsapódok valami akkor már homályosba, s abban az utolsó tíz másodpercben már csak egy dologra van időm gondolni: soha többé nem látom Őt.

Közel lehet már a célegyenes.

Addig is minden délután hazamegyek a munkából és benyitok a romokban heverő életem második emeletére. A lakás haditechnikai pontossággal megtervezett háborús övezet. A különféle akadályokat csak a megfelelő szaktudással lehet hárítani. De én már Black Ops módban nyomom. Örök élet nincs, de a karabélyban kifogyhatatlan a tár. Valamire ez is jó.

Rendrakási hatékonyságomat tökélyre fejlesztve minden tizedmásodpercet hasznossá téve alkalmazom magamat a családomon. De az események sűrűsödnek, és senki nem állíthatja meg a változást.

Azért megpróbálok úgy tenni, mintha minden rendben lenne. Általában nem sikerül, de csak azok veszik észre, akik tényleg közel állnak hozzám, és jól ismernek – de ez csupán néhány emberre redukálódik. Mások, akik beérik felszínes kapcsolatokkal is, elhiszik, hogy az életem normális, tán még irigykednek is: boldog család, vidám gyerekek, biztos munkahely. Fogalmuk sincs, hogy a bomlás milyen elszántan harapdálja az oldalam már évek óta. Mára nem sok minden maradt belőlem. Átlátszó hártyaréteg, amely bármelyik pillanatban átszakadhat. Hányinger kerülget az ezerszer végigjátszott szituációktól, a normalitásba vetett vak hittől, a körülöttem élők megváltoztathatatlan, bosszantó kis szokásaitól, és szinte mindenből, amivel együtt létezem. Unom az embereket, ha lehet, kerülöm is őket. Tudom, hogy az elidegenedés kifejezetten kedvez a rendszernek, amelyet a fejünk fölött építenek, de nem tehetek semmit: lényemből kifolyólag túlérzékenyen reagálok mindenre, ami aránytalan.

De azért ma is megpróbálok.

Érzem a nyári szelet a kocsim lehúzott ablakán átmosva az arcomon, a táj kecsesen simul a szememre, napraforgótáblák festik az utat és a kis falvak, melyeken áthaladunk, annyira közel engednek a szívükhöz, hogy akár boldog is lehetnék. Csak a kettősség, amely átjár a testemen hetek óta, nem hagy nyugodni. Ránézek a mellettem ülő nőre, akit egykor

szerettem, de mára csak közöm van hozzá, és búskomorra válok. A mobilját nézve magyarázza, hogy merre kell menni, noha a műszerfalán lévő képernyő ugyanazt mutatja, nem tudok hát mit kezdeni vele, egyszerűen nem értem, hol maradt le, hol vészett el? Nem emlékszem mikor lett ilyen, gondolom hosszú folyamat volt, és nagyjából egy éve vált nyilvánvalóvá: teljesen más emberek lettünk. Talán túl sok drámát olvastam, túl sok művészfilmet néztem és túl sokat gondolkodtam a válaszokon, mialatt ő csak feküdt a kanapén és nyomkodta a laptopját vagy nézte a moslék Tv műsort, nem tudom: de ennek már semmi értelme. Úgy érzem, mintha ő hobbi futó lenne, míg én a megyei bajnok. Máshol akarok lenni. Kicsinyes, eltompult műanyagéletek mennek biztosra körülöttem és mégis elbuknak. Az örület fodrozódik.

A gyerekek hátul gyilkolják egymást, a mindennapos üvöltés, sikítás, ricsaj és vonyítás pedig mára leradírozta az idegrendszerem utolsó gyökérpedéseit is, így lassan immunissá válok mindenfajta érzelmi reakcióra: már nem veszekedem, nem tiltakozom csak bámulom az utat. A dobhártyámat hétfőn újra húroztatom, addig meg csak lesz valahogy – csodálkozom, hogy testem a sérülések halmazán túl is képes működni.

Minden üres.

Csak Ő van a fejemben, a vágy, a gyermekkorbor ismert bizsergős szeretetérzés, a melegség, ami előnt, ha mellette vagy, na meg az elérhetetlenség aljas vonzása is. Tudom, hogy megszállottságomat a felgyülemlett szeretet és élményhiány felrobbanása okozza, de nem tehetek semmit: hátrafelé nem

lépünk csak előre. Mindig csak előre, akárhová vezet az út. Ha most itt lenne, tökéletes volna a pillanat: a lejátsszóból valami puha techno szólna, ahogy suhanunk át a nyári tájon: ablak lehúzva, egymásnak passzoljuk a hajlított cigit és mosolygunk.

Túl álomszerű?

Túl szabad?

Minden reggel, amikor felkelek, legalább öt másodpercre szabad vagyok. Aztán elkezdődik a nap, és meghatározott sorrendben elvégzem a feladataimat. Korán kelek, és pénzt keresek, hogy annak egy részéből eltarthassam a családomat, míg más részét arra költsem, hogy elviselhetővé tegyem annak a tudatnak az elviselését, hogy semmi értelme a létezésnek, és, hogy csupán az adott rezgéshullám adott része vagyunk meghatározott útvonalon. Mindenkinek megvan a saját kis iránya és ezzel a rendeltetése. Egy ideig elhiszi, hogy van még valami más is, vagy ha még sem akkor mindez megváltoztatható ezért még inkább hisz istenekben, tanokban meg illúziókban.

De semmi alapvető nem változik.

A külső rothadás és a látszólagos szellemi bomlás a folyamat része. Minden egyensúlyban marad. Csak idő kell hozzá, ami viszont nem áll szinkronban életünk rövidségével.

Ne feledjük, az emberi tudat nem alkalmazkodott rendesen a világegyetem rendjéhez. Felfedezte a vágyat, melyhez hozzászoktatta magát, és ez lett a legősibb drogja. És ahogy a rezgéshullámok alakulnak, úgy mi is változunk velük. Ahogy mondani szokás, néhányan elfelejtik, honnan jöttek. Én

még nem felejtettem el. De elfogadom a folyamatokat. Ha pedig rossz ember vagyok, akkor a világegyetem rosszul működik.

Egy nap arra ébredsz, hogy egy darab téglá vagy egy falban. Te fizeted a gyerek ebédjét, a rezsit, a nyaralásokat, a karácsonyi meg a húsvéti ajándékokat, te rendezed a születési meglepetéseket az egész család nevében, te vásárolsz és te pakolsz el, te sikálsz a padlóról a reggeli csoki krém-maradványokat, tiéd a rezsi, és tiéd a miszlikre vágott papír fecnikből, beszáradt ragasztócsóvák, lego - és zabpehely maradványokból álló napi hordalék a nappaliban. A feleséged rád mondja, hogy gebe vagy /azért mert ő túlsúlyos, te nézel szar filmeket / mialatt ő X Faktort, neked voltak álmaid / ő már nem is emlékszik.

Az vagyok, aki régebben sokat nevetett, de már nem nevet többé. Rögeszme a kiegyensúlyozottságban. De a kiegyensúlyozott családokat a maszkokban üzött játékok sora tartja össze. És ez hosszútávon kietlenné tudja tenni az olyan lelkeket, mint én.

Kietlen ez a kurva nyár is, az biztos.

Pedig minden stimmel: a tereken jövő nyári lányok nyalják a fagyit, miközben a végzősökkel szemezgetnek a túloldalra, a fesztiválok szívják magukba a felnövő generációkat, mint pióca a gazdatestet, és a facebook profilok ontják magukból az örömittas képeket, hogy ki hol nyaral épp, vagy milyen menő bárban koktélozik a csájával.

Én mégsem érzek semmit.

Ha a rokonok meg az egykori barátok testeik átjönnek a kertbe pörköltezni, csak bámulok rájuk. Nem tudok mit

kezdeni az előre gyártott konzumörömeikkel, a gyerekeikkel, meg azzal a bágyadt mosollyal sem, amivel fáradtságukat palástolják. Mindig is átláttam szép kis álcavilágukon, de ma már semmi kedvem palástolni a saját gyötrődésemet előttük. Legyünk igaziak – gondolom, de tudom, hogy kevesen állnának mellém. Ő mennyire igazi – jut eszembe rögtön. Már most kívánom, pedig alig fél napja láttam. Állandóan gerjedek rá. Úgy kell visszafognom magam majd, nehogy magamhoz nyúljak, míg legközelebb találkozunk. - Ha mégis, akkor azt fantáziálva, hogy rajtam lovagol. - De már megkeményítettem a lelkem: a feleségemmel eltöltött bágyasztó érdektelenségi korszak legalább módszeresen hozzáedzett a türelemhez. Talán ezért vagyok közönyös mindennel és mindenkivel szemben - s mint aki már mindent látott - robotszerűen teljesítem a kötelességeimet, s azután már csak egy dologra várok: hogy ismét találkozzam Vele.

Az autópályáról leérve hazatérés a semmibe.

A városban halk nyári üresség kopog, csakúgy, mint a lelkemben - az emberek elmentek pecázni a közeli bányatavakhoz vagy a Balatonra, és a kopárfehér falakon meg a jól ismert kirakatokon visszatükröződik a kisvárosi nihil.

Bennem még mindig szintén semmi.

Már minden mindegy alapon lézengek a monitorom glóriafénye meg a terasz között, ahová cigizni járok. Folyton Rá gondolkodom. A hiány és a vágy bosszúszomjasan keveredik a gyomromban egész nap, elérhetetlenség tikkal a szemem mögött. Egyetlen pillanatom sem tud teljes lenni Nélküle.

Érzem, hogy ez nem jó így, nem így kellene lennünk: megbújva, rejtőzködve, az idővel folyton versenyben.

De nem csak az érzés, hanem maga a módszer is hozzájárult ahhoz, hogy ilyenné váljak. Megszoktam, hogy az utóbbi időben úgy működjek, mint egy titkosügynök, akinek soha nem lehet normális élete. A helyek, amelyeken eddig Vele voltam, csak díszlet. Normális kapcsolatokban a feleknek van ideje nyugodtan megismerni és magába szívni a másikat, míg nekünk mindig csak óráink voltak. A bérlakásokról híres környék kapukódjai azóta a tudatalattimba merültek. De Velünk minden ritkán, és gyorsan történt. A heti egy két találkozások pár órára teljesen egyedi talapzatot alkotnak, leleményességünket tökéletesre fejlesztve játszunk ki az órákat, amiből kiszorul a hétköznapiság. Mert mi soha nem értünk rá leülni egy bárban, meginni egy italt, vagy egy étterembe: mellettünk az élet elfolyik, mert külön valóságot teremtettünk magunknak, egy oldalsávot, ahová bármikor el lehet rejtőzni. Nem voltak felesleges perceink, csak az egymásra szánt időnk. Az izgalom minden egyes ritka alkalmat körbelengve kísér minket. Olyan, mintha nagyon régen kezdődött volna. Mert minden egyes falat igazán egyedi és emlékezetes. Mint a drog, ami minden alkalommal darabokra szed, és újra összerak.

Ez így nem mehet tovább.

Valószínűleg a lelkem öli meg a testemet. Ez nagyjából olyan, mint, hogy a pankrációnban meg van írva előre a sztori, és aki elég ideje nézi, az egyszer csak be tudja mérni a vonalat. Én is évek óta tudom, még sem bírom megváltoztatni. Zuhanáskor az égéstermékkel energiák keletkeznek.

Így hát felmondok a régi életemnek.

Megismertem egy embert, akinek számít, hogy ki vagyok. Harmathorzsolta reggeleken a szemébe néztem, és láttam a békét. Valószínűleg ő az utolsó menedék, mielőtt a tisztánlátás falai repedezni kezdenek. Naphosszat a múlton és a jövőn gondolkozom. A jelen tévedhetetlen: Amíg az egyik naponta szedegeti szívem utolsó padlódeszkáit is, addig a másik újratölti padlizzánkék varázslattal. Lehet, hogy folyamatos hibákat követek el, teszem a végzetszerű lépéseket, de azt hiszem, nem számít. A végletpontokat jól látni messziről is, ám közelebb érve meghökkentőek igazán.

És ezt is meg lehet szokni.

Megvetéssel illetnek majd, mert írott és íratlan szabályokat szegek meg, holott minden csak attól függ, hogy ki szüli őket. A rokonok, az egykori barátok mind más szemmel fognak rám nézni, vagy én őrájuk. Könnyebb lenne, ha elköltöznék a környékről, csakhogy már nem érdekel. Valószínűleg haldoklom. Vagy minimum iszonyat nagy szenvedés vár rám mind fizikailag, min lelkileg. Ez sem érdekel már. Felkészülem.

Felrakok néhány Chet Faker meg Nicolas Jaar dalt, azokat, amelyekről mindig ő jut eszembe. Csak boldog akarok még lenni egy kicsit. A többit a hullámok elintézik.

Szomorúság?

Változás.

Lehet, hogy tényleg az volt a feladat, amivel adós voltam még: rálelni, gyönyört és megértést adni neki, segíteni talpra állni, hitet plántálni belé.

De még nem dolgoztam eleget.

Remélem lesz elég időm egyenesbe hozni az életét.

Ezt szeretném: boldognak látni.

Nagyon sokat kell még kibírnom.

Száraz a kezem és hasogat a hátam. Túl sokat remegek mostanában. Mi szívta ki belőlem az életnedveket?

Bármi is volt, még vesztesre áll. Rejtett tartalékenergiáim évek óta porosodó ösztöneimbe oltva ébrednek, és átveszik az irányítást.

Mindig is makacs egy gladiátor voltam.

A tündökléshez elengedhetetlen a bukás.

De én nem fogok gyávaságból lemondani arról, hogy a hátralévő időben boldog legyek.

Félig lapozom a hajnalt, aztán nyugovóra térek fejem zúgásával.

Ketrec

Legjobban a vasárnapokat gyűlöled. Azok a legrosszabbak. A negyven fokos nyári szél már kora reggel megrakja az alapokat, és esélyt sem ad, hogy épp ésszel átvészeld. És ez még csak a fizikai része, amely persze mindig kontextusban áll a lelki folyamatokkal is.

Már délelőtt nem történik semmi. Még csak tíz óra van, de már nyüszítesz a hiánytól, meg a felismeréstől, hogy mennyire szétdarabolódott minden, amit eddig valahogy összetartottak a társadalmi normák és berögződések. Már nem ugyanaz az ember vagy, mint egy évvel ezelőtt, és tudod, hogy ez már végleges. Nem lehet visszacsinálni és nem is akarsz. Mégis nyüszítesz, mert az átmeneti folyamatok már csak ilyenek: a lélek tétovázva araszol, amikor a helyzet képlékeny.

A lelked zakatol, de közben odakint minden megy tovább: az emberek strandra járnak meg nyaralni és isszák a reggeli kávéjukat a sarki cukrászdában, sőt fagyit esznek, ha kell. Mosolyognak. Megállás nélkül rohangálnak, fűnek-fának telefonálnak, túlteng bennük az energia. Úgy tesznek, mintha nem számítana, mi zajlik belül. Mintaszerű képmutatásuk megrengeti maradék illúzióidat a jövőddel kapcsolatban, de ez már szót sem érdemel: idővel szépen lassan elfogyott belőled a készlet, hogy figyelj rájuk, a türelem, hogy olyan dolgokkal foglalkozz komolyan, amelyek nem a te előrehaladásodat segítik. Erre tanított a huszadik század, és még inkább erre tanít majd a huszonegyedik. Évekig csak csak adtál és adtál - cserébe pedig nem vártál sokat - most pedig: elveszed, amiért úgy érzed megdolgoztál. Cseppnyi boldogságadagok. Aztán egyre

több. Rákaptál, mint rock sztárok a drogra. Csíkokban szívod fel a megkönnyebbülést, hogy valaki még értékel.

Nyári délután a kertben: medencéből előbukkanó gyerekefejek, egységnyi bíbor dinnyekockák a jégtálon, fakóra tikkasztott cseresznyefalevelek száraz tánca a széllel. Az elvágyódás égeti a bőröd: nem itt kellene lenned, hanem vele, valami elfuserált strandon, vagy mindegy: valahol. A normális emberek normális élete mentén már nem vágysz semmire, amire ők: bájolgó vacsorameghívások, szívélyeskedő grillpartik, túrázás a hegyekben, sörözés a haverokkal.

Nincsenek haverok. Néhány alkalmi maradt még talán, de ezen a szinten már rég nem számítanak. Csak egy fokkal vannak azok felett, akik lemorzsolódtak, felszívódtak, elpárologtak. Nincsenek irántuk jelentős érzelmeid, csupán a dízlet részei. Egyre kevesebbet gyötrődsz amiatt, hogy mostanában így érzel, mert tudod, egyre kevesebb az idő: azt pedig magadnak akarod. Csak az egészséges embereknek van szüksége barátokra. Neked társad van, akit ugyanabból a gyűjtőből húztak ki. Ugyanaz az oldal, személyre szabott fájdalommal, igazságtalanságporciókkal és aránytalanságkapszulákkal. A kozmikus erők dolgoznak: elvesznek és átraknak, figyelnek és átalakítanak, sötétségbe vagy mámorba taszítva titeket. Te és ő, meg a fajtátok: akik időnként azon elmélkednek, hogyan lehetne átlátszóvá válni, vagy megszabadulni mindenkitől, sőt még a tőlük való megszabadulás vágyától is. A világ egy pöcegödörben fetreng, mindenki abba kapaszkodik hát, akibe tud. Látszik a szemeken

a gyötrődés, hiába feszül arcukon hártýarétegeként a hétköznapok kispolgári nyájaskodása.

Átlátsz rajtuk, és elég volt.

Családi nyaralások, víkendházak, fényezett autók, foci vb. Főtt kukorica gőzében érlelt konzumvágyak.

Egy dobozban vagy, ahová önmagadat úzted, miután már egyáltalán nem érdekel, mi van odakint. Nagyon szűk a tér, olykor szeretnél már megszűnni, de nem teheted.

Muszáj bemenni dolgozni. Muszáj pénzt keresni, a pénz eszköz, hogy talpon maradj köztük és felvehesd a harcot velük. Muszáj még élni egy kicsit: eljutottál a végpontokhoz, megtaláltad a válaszokat, most már csak élvezni kell a végjátékot. Vele, aki miután a tested minden zugába beférközött, csakhamar részeddé vált, és nem tudsz már nélküle létezni. Ő, egyfajta személyes „bug”-od, amely megváltoztatott, és más emberré tett. A wikipédia szerint a bug a számítógépes programhiba, amely miatt a szoftver (vagyis te) a tervezettől eltérően viselkedik, mégpedig a programozók által a forráskódban vétett hibák miatt. Ha kiszakítanák, belehalnál. Nem maradna a dobozban semmi.

Nyár, kora este, vasárnap, mindjárt vége.

Túlélteél megint egy hetet, a szomszédok a görög tengerparton, az uncsitesó az aktuális megafesztiválon, még süt a nap, olvad a fagyí, egyen-napszemüveges pacsirták rajzanak a téren, és az esti tábortüzeknél szélhordta strandlabdák pukkannak. Az eredmény mindig ugyanaz, csak a díszlet változik, meg a szereplők az eszközökkel. Végtelenségig kicicomázott játékok, melyek a lelkünkre hatnak.

Ketrecharc, amelyben érzed, hogy végül úgy is az ösztön-éned hagyod felülkerekedni, a másik, a tiszta, a gyerekkorodtól mesterségesen felépített – na annak buknia kell. Tudod már az elején, de azért megpróbálsz életben tartani. Közben a tested egy eldeformálódott húsplazma. Sajog a hátad, zsibbad a kezed, a tested különböző pontjain furcsa érzések. A műtét környéki rész még mindig érzékeny, habár mostanában elég jól bírja. Viszont alatta mintha lenne egy kis íngyulladás. Estére általában az egész felsőrészed zsibbad. Nem tudsz egyik oldaladon sem aludni, minden póz másfajta zsibbadtsággal jár. Legutóbb a kézfejedben lévő erek voltak erőteljes dagadási fázisban. A mellkas tűrhetően helyt áll, de néha azért szorít. A fejfájást hagyjuk is. Már nincs időd figyelni rá, csupán a keményebb frontok update-elik magukat. A szemed száraz a sok huzattól, amit a kocsiban kap lehúzott ablaknál. Az egész bal vállad inazata el van torzulva, és mostanra komoly áttétet képez a jobb oldalra is. A tüdődre gondolni sem mersz. Különböző bőrhibák újulnak ki, amit arra fogsz, hogy a kor előrehaladtával ez normális, de persze ez is csak azt jelenti, hogy bomlasz belül. Mostanában kicsit gyorsabban. Folyamatos tudatalatti stressz. Az egészséges kajáknak meg a sportnak köszönhetően még nem estél össze, ugyanakkor nyilvánvalóan közeledsz a végponthoz. Kelés hajnalban, munkahelyi fizikális és mentális állóképesség. Család. Ordítózó gyerekek. Edzés (újabb fizikai stressz). Kevés alvás. Bokasüllyedés.

Este a közösségi média felizzik, elkelnek a posztok, komálják a kommenteket. Ki, hol volt, mit evett? Tegnap este

néhányan ott voltak a koncerten. Tegnap este még veled voltál, de aztán megint zuhanás vissza az alapokhoz. Az egész család azt a vámpíros filmet nézi, amit negyedszer adnak idén. Műérzelmek, művér. Eszedbe jutnak a kórházak meg a magánrendelők folyosói. A kitöltendő űrlapok, a jártémárnálunk-kérdések. A kifinomult ízléssel rendezett toaettek steril kézmosó adagolói, az alkohol és fertőtlenítőszag. A digitális mérőeszközök pittyegései, az MRI kattogása, a vetkőzzönle - felszólítások.

Minden viszonylagos. Csak a szempontok számítanak.

Legalább ő itt van neked, a finálé még egész jól elsülhet. Ha jól akarod érezni magad, akkor tedd azt. Azt mondják, az idő mindent elrendez. Mostanában folyton erre gondolsz. A hőöket amúgy is csak a haláluk után ünneplik.

maradék.percek

"Leszállunk az Oktogonon, körülöttünk fekete ölelés, elkísérlek a Liszt Ferencre, meggyünk a még feketébb ástításba"

Ijjas Tamás: Akár a ketrec

Tétovázás nélkül csap le a meleg már kora reggel
nem kíméli az idegeket / nem kér csak elvesz, de már úgy is
olyan vagyok nélküled, mint egy elhangolt zongora. Egész délelőtt a
gondolataimban nézelődök, először óvatosan, finoman
de aztán belém villan, ahogyan a lapockáid közé ásom magam
így megvadulok.

Azoknak az embereknek ott a TV-ben
soha nem voltak igazi fájdalmaik – gondolom, miközben
a kiolvasztott mélyhűtőben lejárt amfetamint találok
és percekig hezitálok azon, hogy kidobjam-e? Kisétálok
a kertbe és megigazítom a melltartóidat a ruhaszáritón, hagyom
hogy a déli nap keresztülvessen rajtuk még, aztán
vedlés utáni bőromet fényesítem, passzív apaszívvel dobva ki
a régit.

Csupasz kézzel időnként megfésülködöm, mialatt a tükör előtt
a Kreutzer szonátát olvasva vágom át a délutánt – még időben
megetetem a macskát, mielőtt elfelejteném, aztán felnézek és
látom, hogy az ablak peremén tovább sárgulnak a foltok. Ilyenkor
már alig várom, hogy belevethessem magam az illatodba, meg hogy
a csuklód belsejével játsszak, miközben meséled, hogy nehéz lesz, és
talán mindhiába mentjük meg folyton magunkat.

Mire a lap lemegy, a hiányod leterít, és úgy kellesz már
mint egy gerincinjekció – nem elég a tehetség, használni is
tudni kell – mondogatom magamnak a kicsipkézett kanapén,
ahol esténként megpecsételődik sorsunk: láthatatlan nászunk
az időt beteríti és kezeinkből ismét ördöglakatot csinálunk
ha majd hazaérsz

Betonszabadság

Csatába indulok. Elmém éles.

Végre mindenki a kocsiban, a gyerekek bekötve, az agyam a tegnap estétől még darabokban, de úgy teszek, mintha rendben lennék, és ebből a szempontból még szerencsém is van ezzel a testtel: csupán néhány óra alvás és jelentős mennyiségű tudatmódosító után is primán működik legalább délig. Addigra meg úgyis odaérünk, és talán majd alhatok a strandon. De persze nem fogok. Mert később meg átlendülök annyira, hogy csökkentet üzemben is elvegetálok a naplementéig. Eközben majd elszívok vagy egy doboz cigit, és az se kizárt, hogy még iszom is, ami egyébként nem szokásom. Mondjuk sört, az olyan közhelyes – úgyis tömbökben lóg a meleg az égből, és ahogy évről évre egyre szikkadtabb lesz a táj, úgy esik egyre jobban a jéghideg komlósörp. Csak enni nem lesz kedvem, mert az agyam szokásához híven nem engedi majd, s így a testem végül tényleg összecuklik estére. De addig még hosszú nap vár rám.

Csakhogy idén a családi nyaralás egészen másfajta jelentőséget kap, mint eddig. Rendszerint ez az év legnehezebb öt napja, a legkeményebb idegi kiképzés, már ha az embernek kristálygyerekei vannak, de ezúttal több és más: egyfajta célegyenes. Mert tudom előre, hogy ez az öt nap adja meg a kegyelemdöfést, ha netán bármi kételyem is lett volna azzal kapcsolatban, hogy mit tegyek: újrarakni az alapokat.

Változások. Élvezem, hogy lassan de biztosan átállok a másik oldalra. Oda, ahol nem okoz gondot elfelejteni a

társadalmi elvárásokat, vagy mások akaratát szelektálva a saját intuíciónk alapján cselekedni. Igen, ezen az oldalon a szív könnyedén meggyőzi az észet, kitakargatja az elfojtott vágyak és beteljesületlen ígéretek ketrecedobozát, és bepillantást enged régi önmagunkba.

Átálltam. De ma még újabb csatába indulok. Fejemben az előző napi elnyomás zaja, csendesesen tűröm. Suhanunk a város felé, amit idén kijelöltek, és próbálom kizárni a hátsó ülésről visszapattanó civakodást, mert hát a srácok már megkezdték rögtön azután, hogy a nagykapu becsukódott. Megvetemedett cipőtalpnyomok az üléstámlákon, halálra ítélt szendvicsmaradványok, „Anyumikorérünkoda” tapasztok a fejemen, miszlikre szaggatott autó. Hisztifaktor generálás, ahol a makro-környezet megszűnik, kitágul a világ, és az adrenalinfröccsök már kora reggel végigömlenek az agytekervényeiken. Bennem pedig a kortizol motoszkál. Érzem, ahogy túlélőmód lassan szétnyílik a fejemben. *Maradj éber. Légy készenlétben.*

Jól van, ezt a hetet még végigcsinálom a gyerekek kedvéért, de közben semmi sem tiszta már, az érzelmek összerosódnak, hisz folyton csak rá gondolok kíméletlenül. Tekintete itt ég a szemem előtt, és már egészen biztos vagyok benne, hogy amit eddig menekülőútnak hittem, az egyben az egyetlen megmaradt helyes út is. Csak ő maradt. Keményen meg kell küzdenem érte, de azt érzem, hogy ez a kapcsolat fog véglegesíteni bennem mindent. Hogy egyszer és mindenkorra megtanulom végre elfogadni és annak megfelelően kezelni kívülállóságomat. Hogy amit mindig is tudtam, most biztossá

vált, de ez a bizonyosság már másé is, mert nem vagyok egyedül. Ő itt van bennem, akárhol vagyok, és én ott vagyok benne, akárhová megyek. Valószínűtlenül magas azonossági rátával bírunk. Képtelenség hétköznapi nézőpontból szemlélni. Egy alkalommal, mielőtt Amszterdamba utaztunk volna, a kolleganője megkérdezte, nem lenne -e jobb barátokkal együtt menni? Azt feleltem, mi egymás barátai vagyunk. Kilométerek. Számok. Megküzdöttünk ezért. Noha a lázadás mindig is bennem volt, a konzuméletben való hősies helytállás évek alatt megtört s csaknem besöpört már a fiók mélyére, mikor ő megérkezett és összeragasztott. Egy ideig talán még ellenálltam volna magamtól is a konformnak - ellentétek közt gyötrődve, mint egy megkeseredett vénember - de mi végre? Hisz akármilyen elszántan is próbálok csinálni, a végén ugyanolyan leszél, mint mindenki más.

Kilométerek. Számok.

Az útmutató tábla szerint még huszonhárom kilométer a célig. Eszembe jut hány éves vagyok. Nézem a szemem alatt a táskáimat a visszapillantó tükörben, és rájövök, hogy a múltammal már nem sokra megyek, jövőm pedig kérdéses - így hát marad a jelen. A pillanatnak élni, kiásni a trágyadomb alá temetett igazságokat, meglátni a hibákat. Mindig is irigyeltem azokat, akik tudták mit akarnak. Én sokáig nem tudtam. De valamiért a lázadásommal együtt mégis mindig a jó oldallal tartottam. Itt ül mellettem például egy tizenkét éves házasság. Semmit nem érzek már iránta. Elfogadom, hogy az életem része, és ez így rendben van. Rendelkezem a múltam felett, de csak tárgyilagos értéke van a jelenben. Már máshoz

tartozom. Átléptem a határait. Az érvényben lévő társadalmi normák szerint vissza kellene lépnem egyet, és tudom, hogy nem fogok. Ehelyett azt mondogatom magamnak, hogy légy türelmes, de ne légy gyáva. Mert az igazi bátorság ahhoz kell, hogy őszinték legyünk magunkhoz. De mit ér a test tobzódása a test szerelme ellen? Sejtszinten kiható elemi szerkezetváltozás zajlik bennem. És most újabb felvonás kezdődik. Bár akárhogy számolom, a darab felén már egészen biztosan túl vagyok, sőt, talán még optimistán is állok hozzá. Vezetés közben döbbenek rá, hogy egész életemben az elszalasztott lehetőségek miatt nem tudtam soha igazán boldog lenni. Hogy túl nyitott voltam és túl sok mindent akartam. Manapság már nem keresek, hanem inkább még a régit is eldobálom. Levedlem magamról az emberek társaságát, a megszokást, a kereteket, és csak az egyet akarom, őt, aki mindent lát belőlem. Elfogad. A fájdalomaimmal együtt. Ő valóban képes rá. Neki is megvannak a paksaméták a fejében: kórtermek klórszaga, steril hárttyakesztyűk, gépek kattogása a fejed felett, feltapasztott érzékelők, altatóinjekciók sűrű nyákja. Előbb kezdte, mint én. Már gyerekkora óta tolja. Néha nem emlékszik dolgokra. Arra sem, hogy mit mesélt el már nekem. Egyes történeteit tízszer is hallottam, de még mindig szórakoztat. Nem állítom le, élvezem, hogy élvezi. Folyton pezseg az agya. Még akkor is, amikor rosszul van. Ha iszik egy pohárával, teljesen felpörög. Aztán szanaszéjjel szívja magát, hogy rendbe jöjjön. Én általában vele tartok. Néhány hónap alatt rendszeren visszaedződtem abba az időbe, amikor annyi voltam, mint most ő. Még csak most kéne, hogy igazán éljen, de

már mindent megélt. Ez vonz benne igazán. Mert ami leginkább feldühített mindig is, az az aránytalanság volt. És ő aránytalanul sokat szenvedett. Mindig csak adott, és alig kapott vissza valamit. Ezért viseli nehezen az én szeretetáradatomat, ragaszkodásomat is. Nincs hozzászokva. Nem mindig tudja kezelni, így sokszor inkább visszamenekül a biztonságos kis érzelmi káoszához, ahonnan nehéz kirángatni, főleg, hogy nem is engedi. Ilyenkor úgy érzem, elveszítem. De mindig is az kellett, hogy megmentsek valakit vagy legalábbis egy eszmét. Egy eszmét, hogy egyensúlyba lehet hozni az erőket. Így most a családommal szemben önző vagyok, vele szemben odaadó. Az energiák átcsoportosulnak. Átálltam a másik oldalra, mert minden csak nézőpont kérdése. Pedig nem könnyű vele bánni - ugyanakkor: ő bármikor elbánik velem. Időnként úgy viselkedek akár egy kezdő tizenéves. Észrevettem mást is: mióta ismerem, jobban kedvelem a világos színeket - fekete darabokat már ritkán hordok. Mindenem túl van. Mindenem túl vagyunk. És engem már semmi nem érdekel. Amennyire csak lehet, kivonom magam a társadalmi kapcsolatokból. Nincs szükségem túl sok emberre magam körül. Nem követem a szokásaikat, megvetem kicsinyességüket. Azok a hétköznapi apróságok, amelyek az emberek életét állítólag elviselhetőbbé teszik, engem már nem vonzanak: sörözés a haverokkal, focimeccsek a kivetítőn, lángos evés meg fröccsözés a strandon... egyre inkább kívülállóvá válok, és csak robotszerűen közlekedem közöttük. Néha ő is olyan, mint egy magányos harcos, aki most épp csapatban dolgozik. Meg van áldva, akárcsak én. Bipoláris érzékenység, depresszió,

rapszódikus hangulatváltozások, szédelés, na és persze alacsony vércukorszint. Csoda, hogy még élünk. De általában azért - még ha néha tompán is, végül csak előjön a profizmus.

A kocsit leállítom a szálloda előtt és elmegyek intézkedni. Mire visszatérek, a gyerekek már aláaknázták a kis terecskét, ahol állunk. Alig van erőm nézni, a hátam sajog, de csinálom tovább. Kezdődik a második szint. Mikor az egész szálloda titeket néz, mikor a pincérek már rettegnek, ha lejöttek vacsorázni. Már megszoktad. Még higgadt vagy. Aztán valahol majd kiöntöd.

Felcuccolunk a harmadikra, és én alig várom, hogy visszamehessek leparkolni a belső udvarra közben meg elszívhasak egy cigit. A kilométeróra húszat mutat, a CD lejátszó hangereje huszonhatot, és akkora basszus szól a *Peter Kruder* mix alatt, hogy a rezgéstől kiakad a vezető ülés oldali légzsák majd az arcomba csapódik. Abban a pillanatban arra gondolok, hogy a kapcsolatunk is így felrobbant. Az elején eszeveszetten kapaszkodtunk egymásba, nehogy elszalasszuk a lehetőséget, hogy a dolgok még jó irányba fordulhatnak, el sem hittük, hogy ez még lehetséges... napról napra egymáshoz illeszkedtünk egyre mélyebben, és azt hiszem Amszterdamban megtaláltuk egymás forrásponjtját. Akkor fel is robbantunk. Most próbáljuk összeszedni magunkat, újra összerakni darabkáinkat, kétségbeesetten küzdve a hétről hétre felbukkanó nehézségekkel, azokon a napokon, mikor az angyaloknak el kell fordítaniuk a tekintetüket, akkor, amikor már mindent tudunk, amit tudnunk kell, mert megérkeztünk.

Mindent újjáépítek magamból, bőrömön különös helyeken különös formájú kinövések keletkeznek, a kismedencém és a vállam eldeformálódott, nem tudom meddig élek még. Kiszállok a kocsiból és lezárom. Fellítzek a szobába, és minden türelmemet előkaparom, hogy túléljem ezt a pár napot. Belépek. A feleségem láthatóan boldog, hogy végre megérkeztünk, és maszturbáltathatja a telefonját. Meg is kezdi napi rituáléját a szobában lévő kanapén.

És így telik a hét, nyelem a lelki mérgezést egész napokon át, közben szánalmat érzek és szomorúságot. A telefonomról állandóan a *Winter Rose*-t hallgatom Jaar remixében, pedig harsogó nyár van, a buta tekintetű határ menti turisták már zabálják a harmadosztályú gyrost, fetrengenek a sodró folyó forgatagában, aztán napoznak egy nagyot a nyitáskor lefoglalt napágyaikon. Hátul a gyepen egy német alfahím tornamutatványokkal szórakoztatja az odatelepült nyugdíjasokat meg helyi barátnőjét, akivel később a nagymedencében víz alatti felvételeket készítenek egymásról egy speciális kamerával. A nap folyamán többször átöltöznek, és minden egyes alkalommal arra gondolok, hogy mekkorát fognak ezek kefélni amikor hazamennek, meg, hogy mekkorát keféltek mielőtt idejöttek. Ha egy kísérlet része vagyok, akkor akár kezdenek is analizálni, hogy miért fogok mégis feláldozni szinte mindent azért, hogy egy kicsit még jól érezzem magam. De csak próbálják megfejtetni a vágyat. A szervezet őrzöngését, ha kiszagolja az elixírt. A csodákban nem hiszek, de a véletlenekben sem. Sorsfordító, végeztes találkozások. Vagy végezni mindennel. Újrarakni az alapokat.

Végezni mindennel. Vagy újrarakni az alapokat.

Amit eddig felépítettem, nagyjából romokban hever. Mássá kell formálnom, és ki kell élveznem, amíg lehet, mert nagyon sokat kell adnom ezért a boldogságért. Talán az életem is. A falak omladoznak minden oldalon. Betonvédelmem megkoptatta az idő. Nem élek sem egyedül, sem közösségben. Vele élek minden szabad percemben, akkor is, ha nincs mellettem.

Most új korszak kezdődik. Az óriások megküzdenek egymással, a törpék félreállnak, vagy bebújnak az erdőkbe, roppant erők mozgolódnak, sokasodnak a fraktálok és a vérhold az ezüstösen kacsingató háztetők alatt motoszkál.

Pulzus

Sűrű izgalomfátyol borítja a szemét. Testében a félelemszikkák belesülnek a gyengéden olvadó véráramba, felismeri őket, de közben flörtöl tovább: már az is elég, ha csak a csuklóját mutatja. Ma délután is veszett rinocéroszok vadásznak a fejünkben, a nyár utolsó sugarai még kissé kettényesik az idegrendszerünket és tompán lüktetnek a középső cellák. Tudjuk, mire számíthatunk. Arcunkat a talpunk felé fordítjuk, és látjuk a fényes lyukakat a földön, amelyekbe ha belenézünk, a rendszer belső gyomrába nyerünk betekintést, ahol a finommechanikai hézagok tömései mentén csillogó fekete hártya feszül, és minden kezelő nagyon jól tudja, hogy végül a szívre is ráhúzzák majd. Az emlékektől megfosztott lelkek odalent most még magányba burkolóznak a sűrű masszában, de hamarosan új feladatokat plántálnak beléjük, hogy későbbi teljesítményük alapján további elbírálásra kerüljenek.

Megfogom a kezét és magamhoz szorítom, hogy ne arra figyeljen, hogyan működnek a dolgok, hanem inkább menjünk tovább, hiszen meg kell még ennünk azt a mandulás sajtortát, mielőtt megtudjuk a végső igazságot. Átölel én meg a füle alá csókolok. Jó ez így mindig nekem. Miközben szívom a melegséget belőle, észreveszem, hogy a narancssárga foltok elnyúlnak a falon, és buborékos lesz az egész járat. Elkérem a törölközőjét, hogy leszedjem magamról a maradék kételymorzsákat, aztán közlöm vele, hogy most már csupasz vagyok, és teljesen az övé. Eltereli a figyelmem egy csókkal meg azzal a kilenc betűvel, amivel folyton levesz a lábamról, aztán

már könnyedén hajlok rá, hogy keressünk egy dohányboltot mielőtt odaértünk, mert tán maradt még valami az alufóliában.

Holdként keringek körülötte, csapatként dolgozunk, úgy könnyebb átverni a merevséget, és hiába hűl le a levegő estére, odaadásunk tovább hevül. A rokonok már indulás előtt megmondták, hogy ennek semmi értelme, csak elpazaroljuk a tehetségünket egymásra, meg, hogy a másikba vetett hit olyan, mint a diszkódrog. De nálunk az idő gyorsabban forog, ráadásul visszafele, és veszténivalónk sincs, szóval inkább pulzusmérőt rakok a vágyra, mert annyira kívánom már. Különbem meg a szervezetem rég hozzászokott. Emlékszem, eleinte csak a mellkasomban éreztem, de most már minden reggel a csontjaimon belül pumpál, mint egy óvatos techno himnusz, amely egyszer csak felemel, és a végtelenbe húz.

Papírra teszünk szert meg ásványvízre a fröccshöz. Nem akarunk öntudatra ébredni, mert ha emlékeznénk honnan jöttünk, és mik vagyunk, elvesztenénk akaratunkat és használhatatlanná válnánk. Már így is túl sokat tudunk, épp egy hajszálnyira lézengünk a megsemmisüléstől, és nem szabadulhatunk fel, amíg nem emlékezünk, de mit kezdünk majd az emlékeinkkel? Az ellenállás harsog bennünk, ropogtatja perceinket, mire nagy levegőt veszünk, és arra tippelünk, hogy ide biztos csak a művészeket és a bűnösöket küldik, de mindhiába: egyre többen leszünk, egyre kevesebben jutnak tovább a következő szintre, csak a tehetetlenek szaporodnak egymásra. Számukra minden, ami megtörténik, ugyanannyit jelent, mint az, ami nem, de közben kiválasztanak

és elutasítanak, páratlan történetet akarnak képezni az életükből, hogy legyen mire emlékezniük, maguk körül; mindent osztályoznak és minősítenek, így aztán folytonos megbánásból, elszalasztott lehetőségekből, öngazolásból vagy kihasznált alkalmakból épül fel összemontázsolt életük, melyen végigcipelik hibáikat, és eközben készek bármit megtenni, csak, hogy teljen az idő, amivel nem tudnak mit kezdeni. Senki nem akar megismerni senkit igazán, a kivételeket meg kiűzik a területről a végső iktatókba.

Kivételes. Elöttem megy.

Tetszik, ahogy mozog, ez a mozgás már hozzám tartozik, egygyé formálódtam vele. Bárhol felismerem. Ismerem sötétben, a nagyváros neonzajában hazafelé sietve, ismerem hajnalban, mikor mögé bújok a zsalugátterrácsok mögül felderengő szürke fényben, enyém az az apró, nyögésszerű hang, amelyet időnként kiad, mikor nemlegesen válaszol, ujjainak felfelé ívelő mozgását, ahogy lepöcköli cigijéről a hamut; azt az örömteli, szégyenlős-kiscica szerű összehúzódot, amit akkor produkál, ha valami nagyon tetszik neki - és a körút forgatagában hátulról felé tartva ismerem feltűnni. Mindig csak a látószög számít, amelynek váltakozásában elfelejtem magam, mert belefáradok abba, aki voltam, pulzusonként újraalkotom elképzeléseimet, egykori énem romjain keresztmozgásban tárogatva idomulok tökéletesített másomhoz. Nézem a nyakszirtjét a járat végéről beömlő fényben, áttetsző bőrpihék gubancolódnak össze rajta, és arra gondolok, rég nem éltem meg ennyi gyengédséget. Az emberek nagy részével ellentétben mi nem azért szeretünk, mert kényszerítenek rá, hamis szavakat nem adunk

egymásnak, nyughatatlanságunk pedig megbánás, amiért néha már annyira szeretünk, hogy nem tudjuk, mit tehetnénk még. Minden kapcsolat temérdek önfeláldozással és erőfeszítéssel jár, de csak a látószög számít. a szemlélet - és ha már sokszor feláldoztad magad másokért, egyszerre meglátod a részleteket, amelyek pont azokba a résekbe illenek, ahol lehullott az ég vakolata. Mindenki megállás nélkül beszél, percenként milliónyi pletyka, beszámoló, kijelentés, vallomás és megjegyzés hangzik el, mégis mindig későn értjük meg, hogy mi történik. Lehetetlen nem tévedni. De a nyughatatlan ember minél idősebb, annál inkább szomjazik az életre, ezért újra meg újra próbálkozik, pont, ahogy mi.

Látjuk a járat végét, lassan elfogynak a lehetőségeink, papírzacskóba csomagoljuk igazságainkat, hogy itt hagyjuk őket az utánunk következőknek, istent káromlunk és alkut kötünk a túlvilággal, méhpempővel kenjük be szemhéjainkat és az *Ain't Nobody* -t dúdoljuk, felidézve az elmúlt nyarat, az átbeszélte éjszakákat, a zsigerből feltörő testiséget. Mögém bújlik, érzem, ahogy a melle puhán hozzám ér, átkarol és egy pillanatra úgy teszünk, mint akiket az ösztön vezérel, és úgy sem tanulnak semmiből. Mielőtt kilépnénk, megfogadjuk, hogy bármit hallunk majd, csak egymásban bízunk, hogy nem törődünk az idővel meg a távolsággal, hogy pánikgombként mindig ott leszünk a másoknak, még ha ez is volt az utolsó narancshasú nyár.

Protokoll

szerint járnak el a fantomok, amikor lekapcsolnak minket. Az utolsó szívdobbanásomat még neki adom, aztán eltűnünk az univerzumból.

Hasadás

Stádium 1

Képtelenség utolérni a fényt.

Kergettem egy darabig, szórtam elé magvakat és már biztos voltam benne, hogy elkaptam, amikor a törött szárnyúak kárörvendve lesúgták, hogy minden hiába, mert már rég felrajzolták a sorspontokat. Orrnyergem mentén kétoldalt könnyesárvok fénylenek, másodpercenként változik kitartásom, hullámzik elszántságom, ahogy minden nap meghalok kicsit. Nem szavakkal beszélek, hanem arcom mimikájával, kezem mozgásával, hangom magasságával és árnyalatainak váltakozásával. A szemöldököm hirtelen felhúzásával vagy megrándult szájjal és csillogó szemekkel beszélek. Nem veszem figyelembe a szív önfejű idejét, az unalom lomhaságát vagy az izgalom kirobbanását: pulzusom másodperces pontossággal követi a civilizáció monoton ütemét. „Legszívesebben megszűnnék” - ahogy mondtad egyszer, most már érzem. Józan élőhalott vagyok, tegnap optimális röppályára léptem az önhasadással, kezdetleges életforma lettem roppant érzelmi töltéssel, de már elvesztettem a jogot, hogy ítélkezsem magam felett. Mindenki más megteszi majd. A kozmikus rend helyreállításának érdekében összeadódnak az erők, roppanunk össze, és nem értjük, hogy akkor meg mit csináltak eddig velünk az angyalok, és miért járt le a műszakuk? A kétely nem ugyanaz, mint a megérezés. A megérezés ösztönös, ezért általában biztos, a kételynél viszont a tudat irányít. Olykor a

megérezés szüli a kételyt. Miattad ragadtam eddig a gyönyörtől, megfertőztél és emberfeletti képességekre tettem szert, az újszerűség pedig azóta is vérrögöket rezget az ereimben. Minden nap csodállak, akárki vagy, és félek, mert örökké így lesz. Hol van az a határpont, amikor a fehér átvált feketébe? Jelekre volna szükségem. Rettegek, hogy rájössz, elvagy nélkülem is, majd egyre kevesebbet gondolsz rám, s végül megszokod, hogy nem vagyok. Egy darabig még minden nap megírod, hogy szeretsz, én meg visszaválaszolok, de azt már nem mutatom, mennyire szenvedek, mert fájna neked, így is lelki gyengének tartasz - nem kérlek, hogy találkozzunk, mert még nem vagy kész, és miután észrevétlenül átalakulsz, talán már sosem leszel. Szívemet a bordák közé préselve találom egy kora őszi reggelen, összeszedem a kiesett darabokat, és lemosom őket a fürdőszoba csendjében, várva, hogy szemem hozzászokjon a sötéthez és a tükörbe nézve túl legyek magamon. Nem hiszem el, hogy ez történik, sodródok a rám szabott méretekkkel, érzem, hogy nem én hajtom végre a lépéseket, hanem a hátamba kényszerítik őket, akkor is, ha más irányba mennék. Te sem akarsz bántani, ezért nem találkozol velem, időt kérsz, de tudjuk, hogy ezek a folyamatok az esetek nagy többségében hová vezetnek - átalakulok én is, megtanulok olyan mélyen szenvedni, ahogy még sohasem, és ha mégis jobban leszel, és kellenék, lehet, hogy már nem ugyanaz az ember áll majd ott előtted. Talán kemény sziklává válok, csonka kézzé, melyet nem szívesen fogsz majd, mely nem ér el hozzád igazán. Már most nem ugyanaz vagyok. De lehet, hogy te sem leszel már soha ugyanaz. Ha egyszer jobban

leszel, talán azt fogod gondolni, hogy épp az segített rajtad, hogy nem voltam, és akkor elgondolkozol, hogy maradjon-e ez így. A csonthártyámba ékelődött érzelmi kapcsok örökké engem díszítenek már, de végül olyan közel kerültünk egymáshoz, mint Ikarusz a naphoz. Szóval ne okold magad: így is, úgy is hatással vagy rám, nem tehetsz semmit, ez a rend, amit követnünk kell.

Kórházi kezelésre lenne szükséged, de azt mondd, ha most bevisznek, sokáig bent is maradsz, így viszont kikészülsz, nem leszek már részed, a pokolba vezető út minden lépcsőfokát megismerem egy hét alatt. Egy délután az erdőben sétálok, hogy beszélgessek magammal. Azt hazudtam, hogy korábban kell bemennem a hétvégi műszakra, csak, hogy egyedül lehessenek - újabb tétel az elmúlt év megszámlálhatatlanul sok, profi szintre kifejlesztett becsapások listáján. Spekulatív magányomban próbálok feldolgozni a történeteket. Látnod kéne ezt a helyet, nagyon szép. Tetszene neked, Itt akár hajlíthatnánk is egyet. Csak a madarak csicseregnek, és fraktálütemekben olykor leesik egy gally valahonnan. Azt mondják minden él. Nem csak a növények meg az állatok, hanem az anyag is érez. Ha ez így van, most jó sokan hallják, amit mondok. Látnod kéne tényleg. Kapucnival a fejemen, napszemüvegben gubbasztok egy kidőlt fa törzsén, és írom neked ezt, mert azt gondoltam talán, ha kiadom magamból, az segít. Vagy legalább is szinten tart. Azt hiszem, mindenre fel vagyok készítelve, pedig nem: eddig sem voltam, csak ösztönből tettem, amit éppen éreztem, hogy tennem kell. Most pedig napról napra torzulok, minden huszonnégy órában újabb

stádiumba lépve, ahogy a szervezetem belseje változik. A saját anyámnak sem mondhatom el, ami szorít belül, és odáig jutottam, hogy magammal beszélek egy erdő közepén, mintha ezáltal hozzád szólnék, mintha te is itt lennél, és hallgatnád, de nem szólhatnál semmit. Egy fantomhoz beszélek, mert aki a legfontosabb volt, az most eltűnt egy este alatt. Azon az estén. Most pedig meg kellene szoknom, hogy van más is rajtad kívül, hogy vannak emberek, akikkel beszélnem kell, és olyan dolgok, amiket meg kell tenni, hogy vannak kötelességeim. Nincs merre futnom, de itt sem maradhatok. Félek attól, akivé válok. Szavaid elkavarnak, hiányod leterít, nincsenek kijelölt pontok, és ez újraalkot mindent. Alkalmazkodnom kell a lehető legrosszabbhoz. Másokhoz érsz minden nap, kedves a hangod a telefonban, bájos vagy a vendégekkel, mindenki jól érzi magát nálad, csak én nem érinthetlek. A légkör befonja magát a hajad alá, a nevetések fátyolosak odabent, és már tudom, mi következik. Előre látom azokat a dolgokat, melyeket nem akarom, hogy megtörténjenek, és mindhiába állok ellen, mindenképp bekövetkeznek. Gyűlölöm magam tehetetlenségemért, hogy túl érzékeny vagyok, hogy későn láttam meg mindent, hogy miattam erősödött a betegséged, hogy ezt nem vettem eddig komolyan, talán azért is, mert nem láttalak minden nap, amikor meg találkoztunk te próbáltad takarni. És épp most, ezen a kritikus ponton történik minden más is egyszerre, ebben a pillanatban, végignézem, ahogy az összes összetevő egyszerre oldódik, zsibbad az öntudatom, olyan, mintha ki lennék kötözve tehetetlenül, miközben kövekkel dobálnak. Rutinból lépkedsz előre, elveszted uralmad

magad felett, már arra sincs szükséged, hogy igazán beszélj hozzám, csak tátogsz - nem akarod, hogy fájjon, amilyen vagy, de az, hogy nem lehetek a részed, még rosszabb, mintha bánthanál, mert ez fog tönkretenni igazán, ahogy a körből, amelybe varázsoltál most kilöktél. Elvettem, ami nekem járt, de lehet, hogy csak eddig tartott ez az arányosság, most pedig csak reménykedhetem, hogy az utolsó angyal még itt van valahol felettünk, különben akadálytalanul átfordul minden, nekem újra vesztenem kell, neki pedig újra nyerni, mint mindig. Az idő visszafelé halad, járja gálatáncát, és már csak azt tudom, hogy még mindig szeretlek, a többi elveszett valahol a horizonton.

Stádium 2

Ha túl közel kerülünk a naphoz, álmaink elolvadhatnak. És mi minden lépésünkkel egyre közelebb jutottunk hozzá - tudtam, hogy így lesz, láttam mindent előre - dolgok, melyeket nem akarom, hogy megtörténjenek, mégis bekövetkeznek, ahogy gondoltam. Hibák, melyekről eleinte hisszük, hogy korrigálhatóak, döntések, amelyek az út végéhez vezetnek. Már egy hónapja éreztem, hogy nem vagy önmagad, láttam, hogy a tér sűrűsödik körülöttünk, végig kellett nézmem előrevetített emlékeimben előre mindent, ami most történik. A folyamatok megállíthatatlanok, csakis a felettünk öröködők kénye kedve szerint alakul az életünk - te már csak tudod - akik most

megunták ezt a fordulót, elhagyják a játékteret, és máshová vetik tekintetüket. A fejemben a vázlatok valósággá válnak, hiába próbáltam tenni megfogantatásuk ellen, mert pont azokkal a lépésekkel sikerült megszülnöm őket, hogy aztán lehúzzanak magukkal a mélybe.

Tőlem odaadást kaptál. Láttam, hogy ez sok neked, de elhittem, hogy a fejedben szakadozó kémia legyőzhető, normális értékekkel kezeltelek, és sokszor hagytam figyelmen kívül a benned élő másikat. Ez nagy hiba volt, a legnagyobb, amit ellened elkövettem. A kémiát nem lehet legyőzni, megtanulhattam volna már a hatóanyagok által, de ismét naiv voltam, nem először életem során, mert hittem a jóban és az emberekben, de később a feleségem és az élet kiölte belőlem. Te hoztad vissza belém. Innentől kezdve a saját kémiámat sem vettem elég komolyan, végül elborított mindent belül a szeretni vágyás, az akarás, és minél rosszabbul lettél, annál jobban akartam, s én minél jobban akartam, te annál rosszabbul lettél. Tétlenül követtem lelki tusád aprólékos széthullását, láttam, ahogy lemállik rólad a szeretni vágyás, ahogy egyre rövidebb tömondatokban válaszolsz hétről hétre, hogy már kevésbé akarsz engem, hogy néha teher vagyok, miközben én csak adni akarok. Úgy látszik egy ponton túl már nem értettem ennek a módját, a gyermekkori traumák, a bonyolult kötődési minták, a korábbi kapcsolatokban elszenvedett sérülések megakadályozták, hogy ezt megoldjam, pedig valóban elszánt tudok lenni, az voltam végig veled is, olyan dolgokra lettem képes, amelyekről nem is tudtam, hogy egyáltalán léteznek bennem. Roppant energiák szabadultak fel,

aminek hatását egy idő után túlélőmódnak neveztem, mert az volt. Hányszor repültem hazafelé azon az úton a sötét éjszakában, kőkeményen betépve, éhesen, felajzva. Minden másnap reggel tudtam, hogy egy kilóval kevesebbet nyomok, mert az adrenalin, amit ez az állapot termel, meg az élelemhiány mit okoz majd a szervezetemben. Soha nem ettünk. Először nem volt időnk enni, mert annyira akartuk egymást, hogy ez szinte minden más tényezőt kizárt. Habzsoltuk a másikat, haraptuk, mert azzal a verssel felütöttem a nyitányt, és elkezdődött. Az esti Pest pillanatfelvételei örökre beégték a szemeim mögé - beégték, ahogy mondtad akaratlanul elkövetett hibáimról, szavak, melyek halálos sebeket ejtő betűkből állnak össze - megsiratok minden egyes utcát, ahol veled szeretkeztem. Minden együtt töltött éjszakák után a Morning Mountain szól emlékszem, és itt sírtam a szobámban, mint egy tizenéves, annyira hiányozott az előző esti boldogságérzés. Szétcsúszott vasárnap délelőttök, a stúdióm ablakán beszűrődő délelőtti fény - és bármikor meghallom, végigsírom most is. Kalandos esték, másodperchullámokra kiélezett idő, minden találka, mintha egy felgyorsított kirándulás volna, egyszer még abban a kempingben is a külvárosban, emlékszel...nem vettem észre időben a jeleket. Mindent oda akartam adni neked, mindent, ami én vagyok, és semmit nem akartam cserébe, csak hogy oda tudjak bújni valakihez, aki gyengéd, hogy simogathassam, kényeztessen, beleszagoljak a nyakába finoman. Ezt sehol máshol nem kapnám meg többé az életemben, csak tőled, ezt már egyszer elvette tőlem az élet, most pedig újra. Ezért

találkoztunk. És már a második alkalommal tudtam, hogy végem, úgy mentem le azon a lépcsőn a körúton, hogy remegtem a félelemtől és a gyönyörtől egyszerre, tudtam, hogy amibe most akarok fogni, azt képtelenség épp ésszel végigcsinálni, az egy lehetetlen küldetés. Aztán hazamentem és nekifogtam. Megírtam az első e-mailt neked. De hát elkerülhetetlen volt. Tudom, milyen hatással volt rád a múltam, később a jós pedig mindenben megerősített, amit gondoltam. Hogy ez nagyon különleges. Egyszeri és megismételhetetlen, és, hogy nekem nincs akkora szerencsém, hogy megadasson végig csinálnom. Az csak a regényekben meg a filmekben létezik, meg egy alternatív valóságban, amelyet mi már nem élünk. De akkor már minden pillanat rólad szólt már. Nem volt más a fejemben, mindig csak te, és elhittem, hogy újrarendeazhetek mindent. Akárhol jártam, míg nem voltál velem, folyton csak rád gondoltam. Aztán a családi utazások: a szánkózós hétvége, Skócia meg a nyári nyaralás. Gyilkos hármás, mert mindegyik nélküled, sokáig, napokra, elzárva messze. Aztán valahol Amszterdamban értük el a csúcst, egyre biztosabb vagyok benne. Menj vissza majd egyszer ahhoz a padhoz. Akárhol leszek addigra, te csak menj vissza és emlékezz rám. Az idő majd megint előrefelé fog haladni.

Megérzésem szerint akkor, olyan fél év körül válhattam veled egygé, hogy a köztünk lévő szimbiózis miatt elkezdtem átvenni a tüneteidet. Észre sem vettem. Ezt a szaknyelvek ciklotímiának nevezik, és képes túlfejlődni. A képesség tehát

megvolt bennem, te pedig akaratlanul átlöktél egy másik fázisba. Ezért hibáztattad is magad folyton, de soha nem éreztem igazán a súlyát, csak ma értettem meg, amikor megkaptam az utolsó leveled, és összeomlottam. Az a legrémisztőbb, hogy bármelyikünk áldozatul eshet. Az olyan érzékeny lelkek, mint én, magukban hordozzák ezt, már csak elő kell ásni. Te pedig a tökéletes partner voltál ehhez, hisz önmagad is oda tartozol, ahová engem vittél. Most itt vagyok én is, ezen az oldalon, és egyre kevésbé tudom kézben tartani, nem vagyok olyan rutinos, mint te, aki már gyermekkorra óta küzd ezzel, s hiába mondják az orvosok, hogy ezek csak tünetek, és idővel el fognak múlni, mert én gyakorlatilag nem szenvedek attól a betegségtől, mint te – én ezt már nem tudom elhinni. A depresszív és a mániákus periódusok gyorsan követik bennem egymást, minden nap más, egyszer levert vagyok és életképtelen, máskor fáradhatatlanul megszállott. Tényleg olyan érzés, mintha meginnál egy kávét, de a hatása nem múlik el, máskor meg egyszerűen sírógörcsöt kapok és rángatózni kezdek. Még napi szinten van bennem a rutin, amire tanítottál, az ösztönösség, amellyel észrevétlenül átképzeltél egy más életformára, amit megszoktam. Vaddá váltam és öntörvényűvé, jobban átlátok az embereken, mint valaha, szánom a sorsok semmisségét, és hiába is akarod elvinni a felelősséget, hogy így alakult, én kikerülhetetlenül az okozója is vagyok, nem csak a megélője ennek. Ott volt bennem minden, amit csak össze kellett raknod, és te mindig érezted, hova nyúljal, hogy még beljebb juss.

Az elszakadás szakította át bennem a falat, már első nap éreztem, azon a délután kezdődött, mikor ismét csak segíteni akartam. Csak szerettelek, és megint mindent félreértettél. Pár soros leveledben még egy bántásra is futotta, pedig soha nem oktattalak ki semmiről. Nem volt rá szükséged. Tudtál mindent. Azt csak te láttad úgy, mint ahogy minden mást is félreértelmeztél, mert ilyen ez a betegség. Neked az volt a normális, amit te gondoltál, és mindenki más furcsán állt hozzá. Mint Alice Csodaországban. Az a nem is annyira gyerekese, amit hosszú éveken át minden nap megnéztél legalább egyszer. Én nem oktatok ki embereket, attól félszegebb vagyok, aki ismer, az tudja. Te ismersz. Azon az estén jöttem rá, hogy a betegségedet tényleg sokkal komolyabban kellett volna vennem. Mikor először említetted, még utána is néztem, beszéltünk Monroe-ról, mégsem értettem meg eléggé. Azt hiszem minden hónapban egyszer szisztematikusan el kellett volna olvasnom azt a cikket, hogy megértsem mivel kerültem szembe. Időnként eszembe is jutott, és a kezdeti furcsaságokat észre sem vettem, mert nem érdekelt, annyira szerelmes voltam. Azután hozzászóltam, és úgy gondoltam, belefér, hiszen senki sem tökéletes, és a szeretet, amit közben kaptam, learatott mindent. Segítettem újraindítani az ügyeidet, mert a jövőd része akartam lenni. Az is vagyok, az is maradok. Hatással voltam fiatal éveidre, nyolc hónappal ezelőtt, pedig visszatértél az életembe, hogy ezt az energiát vissza add. Aztán, ahogy nehezedtek a körülmények, már tudtam, hogy erősnek kell lennem, és azt hittem egyre jobban bírok mindent. De hiába váltam profivá, rutinos átverővé, kérlelhetetlen számítóvá,

mindenkin átnéző, mindent kijátszó elmebajnokká. Felemésztett mindent a szerelem és elfelejtettem figyelni. Ez lett az ára, a legváratlanabb fejlemény, a sors kiszámíthatatlansága, jövőnk átdeformálódása - hogy akármennyire is kiszámoltam mindent előre, mégsem egészen úgy történ, mert megkaptam a bónusz, a végső kört, az utolsó etapot. Hogy miután elveszítelek, még bele is kelljen pusztulnom, úgy igazán, szó szerint, nem csak képletesen mondva, hanem fizikailag is. Azt hiszem, erre vezet most az utam, nem tudom, te hogy csinálod gyerekkorod óta, most érzem igazán, hogy milyen vagy, hogy miken kellett keresztülmenned, ami ezt faragta belőled, ha belegondolok, hogy még évekig így kellene élnem... most már értem, miért mondtad mindig, „Az is csoda, hogy idáig húztam” - senki vagyok hozzád képest. Egy kezdő óvodás, akinek fingja sincs még mi vár rá.

Stádium 3

Halál vagy restart? Ezek közül választhatok, de mindketten tudjuk, hogy az elsőt nem tehetem, mert soha nem tudnálak bántani. Csakhogy már nem vagyok önmagam. Napról napra egyre kevésbé érzem, hogy tudom irányítani az érzéseimet, rendszertelenül sírógörcsöket kapok, tovább fogyok, hiába eszem szándékosan, amikor netán kicsit jobban vagyok. Abból tudom, hogy épp depresszív vagy mániákus módban vagyok-e, hogy elolvastam mindent a témáról, és szisztematikusan figyelem a viselkedésem. Minden stimmel.

Tudomásul kellett venne, hogy egy héttel az elszakadásunk után mániákus depresszív lettem, már csak azt nem tudom, melyik lépcsőfokon állok. Remélem még csak az elején, és valaki vissza tud rángatni a valóságba. Nem tudom, képes leszek-e rá egyedül, és nincs senki, aki ezt megtegye. Egyedül te volnál rá képes, de valószínűleg pont épp attól kezdesz most jobban lenni, hogy én eltűnök. Izzad a tenyerem és remegek, ahogy ezt írom. Azt hiszem, attól még, hogy tudatosan nyomon követem a viselkedésemet, és felfogom, mi történik, még semmivel sem könnyebb. Ma már megijedtem. Dél körül fent voltam az oldalon, mert tudtam, hogy te is ott leszel, és úgy éreztem, ha csak néhány percre is, de veled legyek valahol képzeletben. Felfigyeltem a Boiler Room-os kép körüli felhajtásra. Ahogy olvastam a kommenteket, éreztem, hogy vészterhesen közeledik valami a szíven felé, minden sorral újabb lökés, a net pont akkor kapcsol le, indíthatom újra a gépet, de a fél beszélgetés szófoszlányai már fűrészelik szét a napok alatt épphogy felépített védelmi vonalam csökevényes gátjait, legalább négy perc várakozás, azonnali sírógörcs. Újratöltés után zokogva borulok a képernyő elé, kaparászom az asztalom, látom, szépen rendben megy minden, az összes ügyfél elégedett és boldog, kettészakad bennem valami, és a földre kerülök. A kollégák szerint legalább is rángatózva nyöszörögtem a székem mellett, nem tudom, nem emlékszem. Az üzemorvos jó fej volt mindig is, és most sem bírta ki valami bugyuta szójáték nélkül, amit rendszerint elsütött. A koktél, amit vénásan kaptam, még most is nyomja a fejem. Ha túl közel kerülünk a naphoz, álmaink elolvadhatnak. Ezerszer

elmondott történetek, fogaink között átsüvítő füstoszlopok, jobb kezem a tiédben vezetés közben a térdeden, egy vonat elzuhog mellettünk. Megyünk fel a sziklák közt az erdőben és egy darab fát kígyónak nézünk, ülünk azon a padon Amszterdamban, lefényképezzük magunkat indulás előtt a tükörben, az éveiddel megegyező rózsacsokor az asztalon éjszakázik. Házsámot keresünk. Ide-oda szaladgálunk lázasan, mert telik az idő, és csak pár óránk lesz, még gyorsan lemegyek jeges teát venni a sarokra, addig te hajlíts egyet. Olyan szép minden itt legalul a hegek alatt. ahogy elsimulnak a felgyűrődött emlékek, megtalálom az alapokat, a mindenek legalját, és tudom, hogy ezt legalább már senki nem veheti el tőlem. Nem megyek vele semmire, jó érzés, de kevés a túléléshez. Eddig nem hittem el, hogy képes lennék kicsinálni magam, de a történetek után már nem vagyok benne biztos. De még mindig erősebb bennem az élni vágyás, az, hogy még egyszer láthassalak, hogy elmondhassam, sajnálom, építsük fel újra.

Egy bűnös soha sem unatkozik. Kiszámíthatatlan napok várnak rám, és ha a tünetek erősödni fognak, nem tudok felelősséget vállalni a tetteimért. Csak remélni merem, hogy időben visszatérsz. Talán mégis maradt még egy angyal odafönt, ha már be tudtam fejezni ezt az írást. Így legalább eljut hozzád, bármi történik is velem. Ha ez így van, akkor viszont még érdemes remélnem.

2015-09-19

Áttét (Lefejező rész)

„Ne várd szelíden azt a végső éjt,
 Tombolj, dühöngj, az alkony, hogyha jó,
 Védd, védd, amíg csak védheted, a fényt.
 Ha minden büszke harc már véget ért,
 És karjaidban nincs is már erő,
 Ne várd szelíden azt a végső éjt.
 Védd, védd, amíg csak védheted, a fényt.”

Csillagok Között

Apró kitinkavicsok sercegnek a talpa alatt. A vájat szélétől néhány méterre áll meg, nem közelebb. Nem akar túl nyilvánvaló lenni, és az elmúlt hónapokban agyába billogozott körültekintésre való precíz törekvés csak tovább fokozza ösztöneit. Nem mintha bárki is figyelne bárkire vagy bármire manapság: ezek mind befelé néznek, érdeklődésük pusztá dísz, amely csak addig tart, míg nem jön valami érdekesebb. Ott állnak fáradt szemeikkel, kiégett tekintetükkel a túlsó sínpárnál, meg tucatnyian lézengenek a jegypénztár körül is – tömik ki a teret, de nem mennek vele semmire. Hogy kapják majd elő a telefonjaikat, hogy érezzék, ezáltal a történések részeivé válnak, hogy potyázó élményeik tovább szaporodhassanak.

Nézi őket egyre csak szűkülő szemmel, fáradt ráncokat tördelve, lassan az utolsó fájdalompasztillák is összetörnek a szíve alatt, és el kell döntenie, mi legyen. Számításba kell vennie, hogy a vak téboly ellenére, amely idevezette, talán

maradhatott még valami a hús alatt, valami, amire nem gondolt. Énjének utolsó, szétmorzsált hordaléka. A fejében nyüzsgő szólamok. A szurkáló hangok, amelyeknek mindig igazuk van, csak hogy már nem lehet józanul ítélni: elméjét leterhelték az átalvatlan éjszakák, a hirtelen feltörő sírógörcsök, a plafonról visszapattanó csend. Tehetetlensége már rég felzabált mindent, amit talált. Harapdáló gondolatférgék hemzsege az agykéreg alatt. Próbálnak átszakítani a lehetetlenbe. Most is, ahogy még egyet lép előre a peronon. Habár a sokk okozta impulzusok napok óta váltogatják benne a fel és lehangolt állapotokat, semmi sem élénkíti fel az agyat annyira, vagy élesíti ki a gondolatokat annyira, mint a közelgő vég, Ez most már biztos. Éppen megtörténik. Minden mozzanat, minden elhangzott mondat újra és újra átfolyik a szitán, ott belül, az idegpályák izzanak, és az egyes pillanatoknak többféle jelentése és értelmezése nyílik. Hogy ki, mit mondott, miért úgy és miért azt. És mint mindig, az emberben csak jóval később áll össze a történések teljes képe, addig csak zakatol az agy, haldoklik a test kívül-belül – és semmi nem számít az ürességben.

Egy hete már, hogy folytonossá váltak a tünetek. A nő levele változtatott meg mindent, s még csak azt sem mondható, hogy váratlanul érte, de a hirtelen ráomló változás megalkuvás nélkül sütötte ki elméjét.

A szakítás is egyfajta kisebb halál. Ez most már biztos. Éppen zajlik, és attól válik még elviselhetlenebbé, hogy nem beszélhet róla senkinek, ugyanakkor túlságosan büszke is ahhoz, hogy mások szánmára számítsen. Amikor a szív

hasadni készül a sértéstől, mert olyasmi történik, aminek nem szabadna, a körülöttünk lévők többsége eleinte ösztönszerűen türelmessé, megértővé és segítőkészé válik. Jobban odafigyelnek, ha kell, bátorítanak és nyugatnak, és a folyamat egészen addig tart, amíg érzik nélkülözhetetlenségüket vagy hasznosságukat. De aztán többnyire ráunnak: főképp, ha az „áldozat” nem képes se előre, se hátra mozdulni állapotának feldolgozásából, így a mások lassan feleslegessé válnak, már nem tehetnek semmit, élniük kell tovább megszokott életüket. A „páciens” ilyenkor végleg egyedül marad, s ha ezen szavatossági időn belül nem képes annyira leképezni érzelmeit, hogy elfogadhatóan működjön a társadalmi berendezkedésben, akkor gyengesége a mélybe taszítja. Ez a gyengeség elfogadhatatlan abban a században, ahol az események napról napra gyorsulnak, a technika óráról órára fejlődik, minden percben kihal egy újabb állatfaj, és a természet genetikája korosztályról korosztályra alkalmazkodik a megváltozott civilizációs feltételekhez. Az igazán nagy szerencsétlenségek elszenvedői ráadásul hajlamosak bánatuk kivetítésére és az aránytalanságot érezve azt kívánják, mindenki másnak is legyen legalább olyan rossz, mint nekik.

Már rég túl van ezen. Néhány nap alatt lehámozta magáról a rétegeket, és csak a szerelvényre vár, amely a digitális kijelző szerint másfél perc múlva meg is fog érkezni. Nem sok ideje maradt hát eldönteni, hogy elég bátor-e, vagy épp túl kíváncsi a folytatásra. A határpontokon felszűrő alkalmankénti érzelmek döntenek el lépéseket. Így zajlik minden az emberi életben, amelytől most nagyon távol érzi

magát. Ahogy végigjött idáig a városon, nézte az arcokat, de csak haragot, megvetést, szálnalmat és undort érzett a testek iránt, amelyek az utcán elhaladtak mellette. Szórakozottan ögyelgő egyetemista párocskák, vidám és már félig betépett turistacsoportok a bárók előtt tobzódva, az asztaloknál belótt hajú, szakállas klónfiúk műszemüvegben, ugyanazok a tekintetek, melyek alatt a mosolyok tikkasztóak, és mindenki érzi, hogy friss vérszag terjeng a levegőben. Minden évben egyre rosszabb. És már nem is meglepő, hogy ami olyan nehéz volt, amilyen nehéz csak lehet, egyszerre még nehezebbé válik.

A szerelvény síkos hangja huzakodva erősödik, a másodpercshámláló tovább olvad, vádlijában az izmok megfeszülnek, mielőtt még egyszer felnéz - az utolsó képek, melyeket rögzítenie kellene - és akkor veszi észre a lányt a túldalón, akinek tekintetéből és testtartásából azonnal megérzi, hogy ugyanarra készül, mint ő. Akkor megtorpan, gyomrában ösztönös érzelmi blokk görcsöl, torkára fagy a döbhenet, tekintete újra meg újra végigsimítja a másikat, aki meg őt nézi, látják már egymást - csak egymást látják már.

Elsősorban az a kontraszt döbheneti meg, ami a nő tökéletessége, lenyűgöző külseje és fizikai adottságai meg a szétsírt, ecetszínű szeméből kifolyó rezzenésében elszántságban megnyilvánul. Kevés ilyen példány van a bolygón. S bár most semmiféle vonzalmat nem szabadna éreznie, az azért túlságosan nyilvánvaló, hogy az a nő ízig-vérig igazi. Egyenesen a zsánere. Más esetben fél kezét adná érte, nyilvánvalóan ellágyulna, és zsibbadtan élvezné a megközelíthetetlennek tetsző tökéletességet. Hitetlenkedve

szisszen maga elé, ritmusából kizökken, lendülete megrogy, és azon tépelődik: vajon egy ilyen nőnek milyen problémái lehetnek? És mégis. „Senkit boldognak ne hívj, míg nem halott” – olvasta egyszer egy Marias kötetben talán, ahogy nézi a másikat, az meg őt nézi, a szerelvény fényei sietős tükörképben terítik be testüket, arcuk olvad és elmosódik, a fékcsikorgás egyre erősödik, aztán a fémkígyó megérkezik végre. Az ütemszerűen felugró fényrudacskák hullámot rajzolnak a szeme elé, egy-egy pillanatra felbukkan a lány arca a túloldalon, majd eltűnik mindenféle következmény nélkül. Hát akkor ideje hazamenni, és átgondolni még egyszer mindent.

Visszasétál az aluljáróból a felszínre, miközben keresi a kocsiját, rágyújt, megkezdvén a mai második dobozt, majd megroppantja a szűrő végében lévő mentolos kapszulát, hogy hűtse a torkát. Fekete szörpamacsok nőnek az égen, és mintha hidegebb is volna egy kicsit, de a kocsi végül előkerül, így a hazafelé úton tovább hallgathatja még a temetésére előre összeállított zenei kollázst, amely épp Craig Armstrong „Weather Storm”-jával pusztít.

#

Nem is gondoltam volna, hogy ennyire hamar átkattanok, valószínűleg most nem vagyok önmagam, vagy épp ellenkezőleg: most fogom csak megtudni, ki lehetek igazán, most jönnek majd elő az eddig féken tartott indulatok és ösztönök.

Befújom magam a tőle kapott Hugo Boss-al, aztán bezárom a kocsiját és rápittyvegek. Magabiztosan indulok el, délután ráedzettem, de ez sem bírja leállítani az agyamat, amely továbbra is menetel, következetesen fenntartva az érdeklődésemet a fizikai önrombolás iránt: napi két doboz cigi, három óra alvás, étvágytalanság. Aztán az első hét után betelik a pohár, a szervezetem felborul, az állapotból adódó fizikai kényszerek óráról órára erősödnek, és tényleg: Olvastam, hogy a szexuális energiák jócskán bedurrannak ilyenkor, ezt nyilván az elszenvedett érzelmi sokk váltja ki, és én már jócskán érzem is magamon. Megdöböntő. Más esetben örülnöm kellene ennek, de most nem tudom élvezni, hogy ez irányít. Először csak hittem, azért, mert előtte már vele is vagy három hete nem voltam, aztán megjött az a levél, és én már akkor is szét akartam robbanni, de azt hiszem, ez valami más. Érzem, hogy állandóan kanos vagyok, kábé úgy, mint amikor szombat esti spurizás után egész vasárnap dughatnék van, csak ez most amfetamin nélkül is megy egész álló nap. Az első napokban valami elbaszott mártír hősnek gondoltam magam, hogy márpedig addig nem nyúlok magamhoz se, míg vissza nem tér, míg nem ír valamit, hogy találkozzunk, vagy ilyesmi. De aztán elhatalmasodott rajtam a kémia, és ma délben felhívtam az a szőke csajt az oldalról. Kerestem vagy egy óráig, mert abba a kerületbe nem mehetek, ahol Ő dolgozik, így végül egy

másik várost választottam, így biztos nem szivárog felé semmi.

A lány a képeken nem tűnt túl igényeshez, de a többihez képest még mindig ez volt a legjobb. Úgy látszik, ez van, ha vidéken keres az ember. Odabent a fővárosi dzsungelben teljesen más a szint. A hirdetők eleve sokkal igényesebb képeket tesznek fel magukról, igaz a legtöbb erősen retusált, így aztán az árak is magasabbak - viszont nagyobb a tisztaság. De most beérem ezzel. Biztatom magam, hogy úgy sem lesz több, csak kicsit táncolni akarok a farkasokkal, azután megnyugszom. Ha Ő majd visszajön, nem beszélünk azokról a dolgokról, amelyek az egymás nélkül töltött időben történtek.

Odaérek a szűk udvarnyíláshoz, amely közepén egy kis étterem külső székei pózolnak tele emberekkel, és azt hiszem megérkeztem. A leírásban ez is szerepelt, úgyhogy nézem az órát, szorongatom a bonbonos dobozkát a kezemben, még három perc. Előveszem a telefonom, és felhívom a kódolva mentett számot, mely néhány kicsöngés után egy fiatal női hangban módosul. Kér még három percet, ami fedti a lebeszélte időpontot, szóval precíz van, oké. Nézelődök még, a másodpercek nagyon lassan vánszorognak, egy unalmas irodista pár halad el a kapualj előtt, majd nemsokára ismét csörgetek, s ezúttal belépést nyerek a szemben lévő, lerolózott üvegajtón, mely egy lépcsőházba nyílik. A lány kicsit formátlanabb, mint a képeken, a beállítási

szög nagyon sokat javít vagy ront az első benyomáson, főleg a borítóképeknél. Gyors puszi, aztán egy csigalépcsőn felvezet a szobájába, ami egy ágyból és egy szekrényből áll - a célnak megfelel. Odaadom a bonbonokat, a dobozba előre beleraktam egy méltányos összeget, de amikor elmondja, mi mennyibe kerül, kénytelen vagyok kivenni pár ezret, ami ciki, de pillanatnyilag nem zavar. Felajánlja, hogy tusoljak, de nem muszáj, ha nincs kedvem, én meg akkor nem is húzom tovább az időt, és nekilátok. Leszedem róla a fehérneműt, azonnal észreveszem, hogy a mellei nem valami feszesek, és le is lógnak egy kicsit, de most már nincs visszaút. Mire magamról is mindent leveszek, az ágyon vár kiterülve, ahonnan maga alá ránt, és szakszerű orális játékba kezd, amit nem is bánok. Néha kiveszi a szájából, játszik a golyókkal is, aztán a fejével, majd újra rátapad és mélytorkozik egy kicsit, épp annyira, hogy még jobban felingereljen. Jól esik, ami történik, de nem akarok érzelmeket, és szeretném már hátulról rendesen odarakni, ezért néhány percet még élvezkedem, majd kérem a védőfelszerelést. Pillanatok alatt felpakolja a banán illatú gumírozást, és már mögöttem is vagyok. Jó keményen csinálom, mert úgy érzem magam, mint valami állat. Igen, erre van most szükségem, véletlenül sem a gyengédségre. Most basznom kell, és kész. Akármilyen jól esik, hátulnézetből nem annyira formás ez a nő, igazából nem is szép, és a háta tele van furcsa foltokkal meg bőrhibákkal, ami

nem túl izgató. Próbálok nem gondolni rá, meg a kellemetlen illatra sem, ami a testéről egyszerre felém árad – nem vagyok egy finnyás, voltam én kollégista is, de be kell vallanom magamnak, hogy izzadsága nem éppen első osztályú. Ennek ellenére nem tudom megállítani a folyamatot, és nem is akarom. Öt-hat perc kemény munka után hatalmasat élvezek, ami nem tart sokáig, viszont erős és kíméletlen. Kihúzom belőle, ami után valami tisztálkodásféle következik, de semmi értelme, mert a következőkben lezajló beszélgetés alatt így is úgy is a lepedőre fogok folyni még egy kicsit. Ezalatt ő elmondja, hogyan szerezte a feltéket, hogyan nem esett el, hogyan verte meg a féltékeny ex-barátja, és, hogy csak egy pár napot marad városban. Egymás kusza történeteit hallgatjuk, mintha jó barátok lennének, két idegen ember, akik negyed órát keféltek, s mintha régi ismerősök lennének, kiöntik egymásnak a szívüket. Én is elmondom, hogy épp tíz napja szakítottam, de már nem bírtam tovább fizikailag, valami történik velem, és nemigen tudom irányítani. Hogy fél napig magam alatt vagyok, aztán délutánra felpörgök és állandóan zakatol bennem a hús. Ő persze megértően helyesel. Tudom, hogy le sem szarja az egészet, ahogy én sem az ő sztoriját, mégis jó elmondani valakinek, aki teljesen semleges, pont azért, mert azt sem tudja, ki vagyok igazán, és soha többet nem is látom. Próbálok befejezni a beszélgetést, és afelé terelni az eseményeket, hogy még egy kis móka

beleférjen az időbe, de sajnos már nem lehet. Felöltözöm, és amikor megyek lefelé a lépcsőn, arra gondolok, hogy ez egyáltalán nem volt olyan, mint amilyennek kellett volna lennie.

Visszaülök a kocsimba, és nem érzek semmit. Nem lettem sem jobban, sem rosszabbul. Pillanatnyilag testileg vagyok kielégülve, de tudom, hogy éhségemet a harag és a kiábrándultság táplálják majd tovább, mert még közel sem lakott jól egyik sem. De Ha eltört benned valami, csak te tudod megjavítani, senki más.

#

Kitakart, homályossá mosódott arc az aláhulló hajzuvatag közepén. A lány képeit nézegeti annak internetes portfólióján. Egy nő szépsége nem az ő kizárólagos tulajdona. Része a kincsnek, amit magával hoz a világba. A rózsaszín fehéreneműbe rejtett test látványa merülőben lévő emlékeket hoz felszínre. Ez a test néhány hete még hozzá tartozott. Ő érintette, mellette ült átsuhanva a városon. Vitte haza, aztán meg vissza, ugyanazok az utcák, a jól ismert kanyarok. Mellette aludt, elment vele bevásárolni, és azt mondta „szeretlek” - majd hajlított egyet. Ez a test adta neki a legnagyobb gyönyört, amit átélhetett valaha. Passzolt hozzá, tökéletesebben passzolt, mint közben hitte: most jön csak rá, vagy már előtte is érezte - többé nem számít. A jó dolgokat csak akkor értékeljük igazán, amikor már elveszítettük őket. De előbb utóbb mindennek lejár az ideje, s mialatt megkopik: eldeformálódik, és soha nem lesz már

ugyanolyan, mint egykor volt. Idővel minden tönkremegy, elfárad, unalmassá válik. A legnagyobb súllyal bíró érzelmek, a legmélyebb kapcsolatok is semlegessé mállanak az idő oldószerében. Az a személy, aki nélkül szinte létezni sem bírtunk már, akiről álmunk és vágyaink szóltak, akinek szavaitól függünk minden nap, akiről azt hittük, hogy az életünk örökös része lesz: egyszer csak emlékeink részét képezi a többi elmúlttal együtt. Ahogy majd ő is. És hány embert hagyott lemorzsolódni maga mellől az évek alatt? Mindig csak azok maradnak, akik igazán fontosak. Közben meg nem is látjuk, mivé változtat bennünket az idő, ahogy módszeresen pakolja ránk megkülönböztethetetlen rétegeit, lépésről lépésre halad, szórja szét méreg spóráit, melyek felett átsétálunk.

Ez a test talán már nem is az övé többé. Ki tudja, mit csinál, vagy hol fekszik épp? Ki érintheti most? Rá gondol még mindig, minden pillanatban, azóta is, hogy visszatért a végső pontról, hogy nem lépett tovább a peronon, hogy meglátta a még rosszabbat annak a lánynak a szemében a túloldalon, hogy úgy döntött, megpróbálja még egy kicsit, hiszen leértünk legalulra - ennél rosszabb már úgy sem lehet, csak jobb. Ettől aztán lelkifurdalása lesz, de hamar leszokik róla, mert tudja, hogy ebben a világban többé nem engedheti meg magának a gyengeséget, ha ezt túl akarja élni. Mert nem lesz jobb soha, - a „jobb” fogalmát ennél fogva csak szubjektíven ítélni meg: csak akkor létezik, ha a rosszat magába olvasztja, és megtanul sebeivel együtt tovább élni, tudván, hogy ezáltal ő is kissé rosszabbá válik. Tudja, hogy csak így működik. És mégis: két hete hagyja magát szenvedni, elnyomja az időt, rátapos, engedi,

hogy fájjon még, szinte élvezzi már, ahogy fáj. Ilyenkor igazolva látja magát a megélt igazságtalanságokkal szemben, megmutatja, milyen károkat tud okozni az emberek közötti odaadás aránytalansága, s, hogy ebben a században mennyire nem szabad éreznünk semmit ahhoz, hogy beolvadjunk. Ebben az industrializált érzélem kereskedelemben kétféle sorsra juthat, az olyan gyenge művészlélek, mint ő: vagy belehal abba, hogy az eszméi nem kompatibilisek az adott társadalmi berendezkedéssel, vagy ha tud, felülkerekedik önmagán, és adottságait kényszerűen felhasználja arra, hogy mindenki máson is felülkerekedjen, hogy átlássa a halmazt és irányíthassa a félelmeit. Ez is ismerős valahonnan: inkább ölj meg egy csecsemőt bölcsőjében, mint teljesítetlen vágyakat tovább táplálj.

Az egérrel rákattint a lány oldalának csevegő szekciójába. Nem jöttek új kommentek. Kissé fellélegzik. Nem bírna ki még egy olyan sokkot, mint amit az első három napon meg kellett élnie, miként hogy-hogy nem épp akkor kezdtek el csordogálni a nyáladzó megjegyzések a csevegő oldalán. Undor. Még most is. Már sohasem fog teljesen kívül állni abból a világból, amelybe hónapokkal ezelőtt belecsöppent, hogy végül olyannyira részévé vált, mígnem hathatós közreműködése lehetett egy új szalon létrejöttében. Látta belülről a műszereket. Ismeri az apró csalásokat, a szükséges kellékeket. Hallgatta a lányok lefitymáló megjegyzéseit két vendég között, végiglapozta a telefonjaik összes letiltott számának beteg címzését (NE VEDD FEL / MINDIGKÉSIK / FRASSZOPÓ KÖCSÖS / STRICI / VÉLETLENÜLSE / MÚMÁJER PARASZT / SOMA!!!! /

NYÁLÁS BUZI / CSAKVEGSSZÜKSÉGESETÉN). Végignézte, ahogy minden péntek délben ott ülnek a laptopjuk előtt, hogy pontban tizenkettőkor rácsaphassanak a krediten váltható kiemelésükre, a hirdető oldalon, mely után egy hétig a főoldalon villoghattak. Segített megírni egy pénzen vett beszámoló szövegét. (Egyeztetés / Megközelítés / Helyszín / Külső / Akció / Fizetés / Összkép) Elment velük az Ikeába fürdőszoba szőnyeg venni, meg tükröket a masszázságyak mögé. Intézett egy szalagfüggönyt a konyhába, hogy a kuncaft ne lássa már a mosogatópultot. Egy tévét is hozott. Meggyertyákat a nagyszobába, hangulatvilágításnak a folyton lehúzott redőnyök ellensúlyozására. Mindent magába olvasztott, ami a lány volt. Elmosolyogta az állandóan kerregő, nimfomán barátnőket, az üres slágerzenéket, amelyeket hallgattak, képes volt rászokni arra csatornára, amit ők szerettek. A vége felé már heti szinten nyelte a McDonald's-os karamella shake-et, amelyet önszántából soha nem evett volna. Hozzászokott néhány bugyutább sorozathoz is, valamint nem kevés szentimentalizmust szívott magába az eltelt időben.

Mert ha valaki igazán szerelmes, akkor minden érdekli, ami az általa szeretett lényt is. Apránként magáévá teszi életének természetes kiegészítőit, egyre jobban lelkesedik értük, majd szokásokat vesz át, mondatokat, kifejezőmódokat másol: saját szabályait szegi. De aki ennyire mélyen szeret, az érdeklődését nem csak színleli, hanem teljességében meg is éli. Ezek, a szokásaitól merőben eltérő átélések változtatják személyiségét, miután idomulnak a másikéhoz, ahogy – jó esetben – az is idomul az övéhez. De ez az arányosság nagyon

ritkán jön létre. A kezdeti lelkesedést követően a mérleg legtöbbször az egyik vagy a másik oldal felé billen, aki egyre erősödő elánnal olyan dolgokba is képes energiát fektetni, amely addig meg sem fordultak volna a fejében vagy olyan részletekbe bocsátkozik az őt körülvevő világban, melyeket egyéb esetben élete végéig sem vett volna észre. Minden az miatt, aki megbabonázta, megfertőzte. De ahogy telt az idő, és egyre jobban megismerte őt, érezte, ahogyan kezdi elveszíteni benne azt, amiért megszerette. Már nem ugyanaz a lány volt. A kölcsönhatás kétirányú. Hiába sikerült majdnem. Akkor a padlóról kellett felmosni, miután elolvasta a kommenteket. Soha nem érzett még ahhoz hasonló fájdalmat, mint ami akkor napokig gyötörte. Megveszekedettten nyüsztett, ordított a semmibe mielőtt kilépett önmagából. *Szüzességelvétel: Nem*

Most mereven nézi a képeket. A rendszer automatikusan kidobja, hogy elvileg épp ki dolgozik, de az csak alapbeállítás. Tőle ma még nem jött megerősítés. Vajon mit csinál? Mire gondol? Hogyan lesz most nélküle? *Natúr francia: alap.* Minden megváltozott, a masszázszon extrákkal tovább dübörög majd, ő meg a paradicsomból kizuhanva a cselekvés-képtelenség állapotában találja magát. Három hét telt el, és kezd megerősödni. Rájött, csak úgy élheti túl, hogy teljesen kizárja magából az érzéseit vele kapcsolatban. Majdnem belehalt. Úgy érezi, totális fizikai kimerültségre van szüksége ahhoz, hogy tompítsa magát és ne rá gondoljon. Hogy ne gondolkodjon. Különben annyira maró a hiánya, hogy az összes egyéb gondolatát és érzését háttérbe szorítja. Teste eddig egy volt a lányéval, de most leválik róla, úgy, mintha

megcsonkítanak. A seb egy ideig fáj, majd szépen lassan varosodni kezd, örök emléket hagyva maga után a hús alatt. *Arcra élvezés: Extra.*

Továbbra is csupán a teste viszi előre. Meg akarja tudni, hogy van-e más, aki legalább olyan jó, mint ő. Ki akarja próbálni mind, amíg nem talál valaki legalább majdnem olyat. Hiszen annyian élnek ezen a bolygón. Nézi a képeket, és egy pillanatra szánalmat érez vele kapcsolatban. Elszégyelli magát, mert tudja: a szánalom teljesen felesleges érzés. Amint megpróbálsz kifejezésre juttatni, még jobban elront mindent. De mintha mindezt látta volna előre, látta végig a groteszk érzelmi hullámokon keresztüllovagolva vele, mialatt egyre csak zabálták egymás belsejét. De ha valaki három hétig nem hív, az már azért idegszálra megy. Három hét opálos téboly, huszonegy nap megveszekedett borongás. De úgy tűnik, még csak ma kezdődik a szívkorong igazi fiesztája. *Natúr francia végig szájba: Alap*

#

Még csak dél van, de már a második doboz cigimet kezdem. Kilógok a munkahelyemről, ahol úgy sem tudok koncentrálni már semmire, mennem kell, mert valami vérszagot érzek, vagy mi. Persze tudhattam volna, hogy ha egyszer rákapok az ízére, akkor ezt is a végletekig fejlesztve kiaknázom, mint, ahogy minden mást, ami az életem során lelkesedéssel töltött el, és most aztán kibaszottul szükségem van a lelkesedésre, az

biztos. Lehet, hogy ez az én jellemhibám, meg az is, hogy a megkönnyebbülés csapódik le most fizikailag, de akkor inkább csapjunk át a másik oldalra. Igenis döntsük le azokat kurva falakat a fejünkben végre, amelyektől már gyerekkorunk óta nem látjuk rendesen a pályát, és basszunk oda. Rendszerrel játszani a rendszer ellen – a kétszínűség finom kicsavarása

Ma, egy hónap után írtam neki egy levelet, mert már nem tudtam tovább hinni abban, hogy bármit érezhet még irántam, hiszen le se szarta a fejem harmincegy napig. Én is abba a csoportba tartozom, akik jellemzően számokkal mérik a határokat, azt hiszem, ez valamiféle genetikailag írt szükséglet, így hát most pontosan egy hónap múlva el kell búcsúoznom tőle. Persze még szeretem – hogyan szeretném, életem végéig itt lesz bennem, jó erősen megszúrt, felpofozott aztán kiment szünetre – csak én már nem akarok visszaülni. Kijátszhatnám a kihasználós lehetőséget, és mikor majd eljut arra a pontra, hogy ő keres meg, én sajnáltathatnám magam, esetleg kialakíthatnánk egyfajta partnerséget – de úgy érzem, az már nem lenne az igazi, és ismerem a szituációkat már annyira, hogy levonjam a következtetést: ez többé nem éri meg. Meg aztán így tisztább. Én nem ilyen vagyok. Hát elbúcsúozom tőle és belevetem magam a másik oldalra, átlépelem a határt, amit ők a lányokkal sohasem – és mától átvándorolok a legnagyobb partnerkereső oldal bal oldalára, ahol a mocskosabb dolgok történnek. Egészen a meló végéig

keresgélek, és bizony találok is vagy fél tucat jelöltet. Hihetetlen profi szűrője van ennek a site-nak, igazán kiváló: Ki, mikor elérhető, súly, magasság, mellméret, életkor. Beállíthatod a haj meg szemszínt is, meg hogy dohányzik-e vagy nem. Ezt jó részük tagadja, mert az szimpatikusabbnak tűnik, de ez nem jelent semmit. Aztán böngészhetsz még a Lehetőségek között is, úgy mint: arcra élvezés, kebel szex, mélytorkos francia, közös fürdés, közös maszti, lenyelés. És az igazán perverzeknek persze a bizarr / domina / kaki / pisi / öklözés szekció is adott, bár ez nem túl nagy számban képviselteti magát. Számomra mégis most az a legfontosabb, hogy vállal-e csókot. Bizonyos jelölések egy az egyben ugyanazt jelentik, mint a masszázs oldalon: Csók: extra. Ez azt jelenti, hogy pénzért bármit, ami viszont kiábrándító. Ha a csók: extra, bővebben telefonon, akkor szimpátia alapján megy, vagy feláras. De ha meg nem vagyok szimpatikus neki, akkor az megint csak lehangoló, így hát biztosra kell menni.

Ma már nincs időm egy órára menni, és a csók szűrés sem hozott értékelhető eredményt, így ma nehezebb lesz, mint gondoltam. Pedig több, mint háromszáz lány dolgozik a városban. Végül megelégszem egy félórás külvárosi szókés barna cicával, aki inkább már macska egy kicsit, de legalább lazábban veszi, mikor meló után betoppanok hozzá. Gyors zuhany, miközben a tükörből nézem a TV

visszavetülését a Spring Breakers egyik medencés jelenetével, aztán irány a szivacs. Nekem ez totál praktikus, nem vagyok sznob. A velem majdnem egyidős csajnak igen tetszetős mellei vannak, nézem, ahogy ráfekszik velük a térdemre és dolgozni kezd. Szuperül csinálja, nem túl gyors, de feszes, csak még nem tudom igazán élvezni, szintet kellene lépnem végre, hagyni, hogy átjárjon az életerő, ellazulni, és engedni, hogy kellemesen megtörténjen. De nem sokáig bírom, még mindig kicsit izgága vagyok, és mivel tudom, hogy végül úgy is hátulról akarom (keresem azt a feneket, ami az övé volt, vagy ha lehet még jobbat), azért felkérem az utolsó táncra. Innen már megint csak erősebben megy, valahogy nem bírok sosem magammal, úgy látszik, ettől érzem, hogy igazán benne vagyok, és a tudatalatti dühömet is talán így élem ki. De sajnós vele sem olyan, mint kellene, egyszerűen csak jó, és semmi több. Nekem az a plussz kell, amit Ő tudott nyújtani, de lehet, hogy végleg elvesztettem: az érzésből jön, és sokat kell még keresnem, hogy itt legalább a hasonmását megtaláljam.

Keresem is tovább, néhány nappal később már egy másik helyen nyitnak ajtót, itt is előbb telefonálok pár perccel, és megint váratnak. Megtanulom, hogy pontosan kell csörögni, azt szeretik. Elég visszás azért, hogy az idő már akkor elindul, amikor még csak a lépcsőházba jutsz a kód alapján, onnan meg a lifttel a valahányadikra, és akkor még le sem fürödtél. Persze

lehet közös fürdést is kérni. Eleinte vele is mindig közösen fürödtem, és még kérni sem kellett. Szomorú, de ezt is elvesztettem. Most viszont szintet léptem megint, és talán egyre csak jobb lesz. Ez a tétel beigazolódni látszik Mary-nél, aki alapból nagyon közel áll a zsáneremhez, mondhatni egyik kivetülése annak. Egyből ellazulok, közvetlenné válok, és ő is az. Nagyon jó vele végig, érzem, hogy kellek neki, érzem, hogy élvezi, amit csinál, és megtesz mindent, amit csak akarok. Tetszik neki a testem, elégedetten markolássza a fenekem, míg benne vagyok, és hát valljuk be: izgalmas az udvarlás tárgyának lenni. Tökéletes orgazmus, lassú elernyedés, utána meg jót beszélhetünk, semmi feszengés. Mintha valóban a barátnőm lenne, és az is: egy óráig. Ebbe kell belesűrítennem mindent, és mikor eljövök tőle, a lépcsőházban kezdem azt érezni, hogy valóban közel állok a megoldáshoz, de aztán azt is, hogy nem kellene újra beleloallnom magam érzelmileg semmibe. Veszélyes dolog az embernek reményt adni. Azelőtt remény nélkül éltem, amit idővel, lassacskán megszoktam. Aztán jött Ő, és reményt gyűjtött a szívemben, és én rögtön tudtam, hogy nem eshetek vissza a reménytelenségbe, mert akkora zuhanást nem bírnék elviselni. Beléfecttettem a bizalmam. Ő mégis cserben hagyott. Cserbenhagytuk egymást.

Tanultam a múltból, ahogyan gondolom ős is hasonlóképpen csak felszínességre képes most még

másokkal szemben, habár, ki tudja: neki félig ez a szakmája, még, ha ami ott történhet az max egy NFVSZ Hitttem benne végig, hogy amíg én voltam neki, addig ezzel leállt, de mostanra már bizonyára fellendült az üzlet.

Úgy érzem, keressélnem kell még.

Ezt teszem aztán két héten át, heti háromszor járva a várost, kétségbeesetten keresve az újabb színeket a pillangók szárnyán, szándékosan kutatva a különbözőségeket, váltogatva az életkort, hogy megtapasztaljam, amit eddig sohasem. Ott volt a vékony félvér kiscsaj, kábé huszonegy és perfekt a bőre, a mellei feszesek és formásak. Igazán pazar – de ő még nem igazán érezte. Még nem csinálta eleget ahhoz, hogy élvezze. Aztán az a duci fekete, akinél végleg eldőlt, hogy a képeken mindig jobban néznek ki, és nagyjából húsz százalékot le kell venni az összhatásból, hogy a jó beállítás megint csak becsapós, ugyanúgy, mint a magasság. Attól fogva már azt is figyeltem, bár az a kis ducika annyira fiatal és érdektelen volt, hogy pillanatok alatt felülkerekedtem. Tíz perc múlva már uralkodtam rajta, aztán leléptem, amint lehetett. Utána elhatározom, hogy ha csak kielégülni akarok, akkor elég a fél óra is, ha meg eljön az érzélgősség ideje, felkeresem majd Mary-t, mert eddig ő nyert. De addig szigorúan keresek tovább, még nem jött el az idő, most már nyakig benne vagyok, és végig akarom járni: kipróbálni mindenféle nőtípust, aztán majd utána

lenyugodni és megállapodni egy-két fontosabb helyen. Jön még egy huszonegyes, és ez legalább érti már, s bár érzem, hogy sok mindenre rájátszik, és imitál, nem érdekel: jó segge van, még jobb mellei, és az első benyomással ellentétben mégis csak ellazít, nem görcsül, szóval minden parádés. Csak épp belül nem sok van. még nem tudom, visszatérek-e hozzá, a végső döntésnél ő valószínűleg kevés lesz.

Belefutok egy határozottan kellemetlen helyzetbe is. Aznap kettős front dül odafent, de én nem bírok az ösztöneimmel, és azt hiszem, hogy egy orgasmus majd jót tesz a fejfájásomnak, ezért bevállalom azt a nagyon vékony csajt, akinek az oldalán „még a kicsiknek is szűk vagyok” jelzés az adalék. De nem baj, hagy jöjjön, az kell nekem, majdnem tini puncsi, meglátjuk, ez sem volt még, színes a paletta. Sajnos a lány sokkal alacsonyabb és véznább, mint a képeken, így megint lefelejthetem, a leckét, de direkt szekálom magam, nincs megállás, kell az élmény, mindenféle élmény. A lány enyhe domina érzést sugároz, ami teljesen lelohaszt, teste, mint egy herkás tizenéves a haláltáborból, melle semmi, modora gyilkos. Nem szeretem az olyan nőket, akik még csak meg sem próbálnak nőiesek lenni. Megszenved odalent rendesen, mert semmi vonzalmat nem érzek, semmi nem gerjeszt be rajta, ha Mary volt a csúcs, akkor ez itt fall down, de aztán valahogy mégis feláll, mire rám ül és olyan keményen meglovagol, hogy fáj, amikor elélvezek.

Ebből az esetből tanulva próbálok az elképzeléseimhez közelebb álló partnert találni, összejön még egy tizennyolcas, és akkor már azt is tudom, milyen gimis csajokkal lenni ennyi idősen, hogy mi van a ruha alatt azokon a lányokon, akiket az edzésen sasolok a teremben, és onnantól kezdve őket is másként látom már. A lány fenéke a vártnál formátlanabb, de ezt ellensúlyozza a korrekt orális menet. Itt szögezem le magamnak, hogy akkor nagyjából a huszonöt körüli korosztály a megfelelő, akik már elég tapasztaltak, de még nem égtek ki. Legtöbbjük az az egyetemista típus, aki a nyarat otthon tölti vidéken, a szemeszterre meg beköltözik és így tartja el magát. Az igényesebbek napi három négy vendégnél nem fogadnak többet, kábé kétóránként dolgoznak, és ennyi bőven elég nekik. A mohó kurvák, vagy akiknek kényszerűségből kell a pénz, akár napi tizennyolcat is megcsinálnak. Akadnak akik kizárólag hétvégén, vagy csak éjféltől dolgoznak: mindenki szakosodik valamire, így már nem is olyan sok az a háromszáz valamennyi lány erre a városra.

Valahogy nem jó szériában vagyok, mert a következő eset egy komoly Milfet takar, ami akár lehetne jó is, de a nő kettyős egy kicsit, vagy csak rajta maradt valami cucon a múltból, amikor állítása szerint rock zenekarok kísézője volt. Na, az fasza – gondolom, miközben amúgy egész profin kényeztet odalent – vajon hány tetves bebaszott rock sztárral kefélt előttem? Azért valahogy megoldom ezt is, bár

utána napokig tolom a férfi intim szappant, de persze ez sem tántorít el: ki kell másznom a rossz szériából.

Erre a legbiztosabb módszer, ha úgy állítom be a szűrőt, hogy minden feltétel meglegyen. Egy tökéletes mellű, a képeken fekete, a valóságban már vörössé avanzsált lányra bukkanok, még hozzá vidéken, ami meglepő. Valamiért azt gondolom, ő lesz a tökéletes, és baromira jól is a teste, csak aztán kiderül, hogy a szopást elbaltázza. Nagyon technikásan dolgozik, de túl sokat veszi ki a szájából, ami idegesítő. Talán, ha mondanám neki. De nem mondom. Nekem a tökéletes kell. A melle meg a segge mindenesetre az. Elmentem a telefonszámát. egyenlőre úgy tűnik, hogy félórányi női társaság elegendő a boldogságomhoz. Kezdek visszatérni magamhoz: jó érzéssel tölt el, hogy nem kell olyan dolgokat ennem, amiket nem akarok, hogy az állandó rohanástól nincs felborulva az idegrendszerem meg az emésztésem, hogy nem kell szinteket visszalépnem, csacsogó barátnője kacatzenéjét eltűrnöm, az állandó feszültséget, hogy minden stimmeljen. Kurva jó érzés, hogy a saját ütememben csinálhatok mindent, és nem kell hazugságokat a fejemben tartanom. Bár ez veszélyes is lehet. Később, ha elszokom az odafigyeléstől, és a múltat már elfedi az új idő, véletlenül elszólhatom magam és hibázhatok. Észben kell ezt tartanom, nem megfélekedve arról, hogy mi van mögöttem.

Egy elég jó szilikonossal folytatom, aki meglep gyengédségével. A nyakamat puszilgatja, eleinte

óvatosan ér hozzám, és lágyan csinálja. Elzsibbadok rendesen. Feszés a hátsója és alig várom, hogy rám üljön. Meg is teszi készséggel, és most így végzem. Még csak nem is rajongok a szilikonért, de hát ezt is meg kellett tapasztalnom, és azt kell mondjam, normál testhelyzetben kiváló fogása van, míg más pozícióban eltorzul a látvány, és ez nem annyira izgató. Azt hiszem a szája is az volt, és mégis élveztem mindent. Ezt a számot is mentenem kell. Kifelé menet még hallom, hogy más is van a lakásban, nyilván a barátnője, akit, mikor hazaérek, meg is nézek az oldalon. Az együtt dolgozók általában saját oldalukon a barátnőiket is megjelölik: „Vele is vár”.

A lány képei meggyőzőek, és el sem hiszem, de megfelel az összes kikötésnek. Minden stimmel. Már csak ki kell próbálni.

#

A döbbenettől merev női fej az előtte lévő sorban, amikor felütik a történetet a színpadon. A darab még csak néhány perce megy, de a főszereplőt máris megerősszakolja három támadó, akik végül a szétmarcangolt ruhaszövetek között álló kutyaszállító ketrecbe vetik a nőt és minden létező módon megalázzák. Ez az az előadás, amelyen a vele való találkozás ürügyén nem volt ott, pedig Coetzee az egyik kedvence, a színtársulat meg egyenesen a legjobb az országban. Elkötelezett

rajongójuk. De az utóbbi évben ritkán jutott el ilyen helyekre.
Ujjazás: Extra

Most élvezi, hogy újra önmaga lehet, hogy nem szív el belőle semmit egy másik iránti odaadás, egyszerűen csak jól érzi magát. Hétköznapi dolgozik, mert az alázatra inti, munkája fegyelmet kíván, amit délután az edzőteremben is betart. Kora este olvas vagy filmet néz a szertartásos hajlításai alatt, reggel pedig kezdődik minden újra. És újra van ideje színházba járni. Mindent bepótol, amiről lemaradt. Posztírásbeli világban él, de a könyvek, amelyeket újra falni kezd, megerősítést nyújtanak számára. Már szinte el is felejtette. Az élet drágán méri a boldogságot. Egy kis idő a paradicsomban, és mennyit kell fizetni érte? Felbukkan a lány emléke, és érzi, akármi volt is, még nincs vége. Egy éjjel vele álmodik. Két hónap után először. Odabent az levelet ír neki, ő meg ettől fellelkesül, de közben nyugalmat érez. megértést, azt, hogy a lány nem haragszik rá, és igazán barátok maradtak. Aztán az álom tovább gördül, ő átfordul a másik oldalára, és nagy lendülettel nekiállna épp válaszolni, amikor a karórája csipegése kihúzza a készüléket: munka van. Felkel, és megindul, mert hinni akarja, hogy a vágyak meg az apró örömei teszik boldoggá a kisbetűs életben, ahol átlátszó burkokban masíroznak a szereplők, a pletykakalom dolgozik, örli a tekintélyeket, ahol előbb végrehajtják az ítéletet, aztán kihirdetik, ahol a tanító a legsúlyosabb leckét kapja, és aki okulni jön, nem tanul semmit. Ebben a világban már csak szemlélődőnek érzi magát, mint aki már annyit látott, hogy nincs szüksége többé iránymutatásra, s ha vannak is elképzelései, azokat csak megszokásból tartja, és

úgy jár-kele a városban, mintha egy szellem volna, aki félig még itt van ebben a valóságban, de a másik fele már felolvadt a térben. *Szendvics: Nem*

A színpadon a laza kezdés után felcsendül egy dal, amely átítatja testét, libabőrös lesz tőle és megborzong. Szájtátott csodálkozással élvezi minden percét, és elképzeli, ahogy a negyvenedik születésnapjára valaki meghívja meglepetésként ezt a társulatot, hogy előadják neki a dalt, ő meg majd felveszi az egészet, hogy bármikor hallgathassa azután.

Őt is folyton el akarta hozni független színházat nézni, de végül egyszer sem jutottak el sehova, pedig volt, hogy előre megváltotta a jegyeket, olyan darabokra, amelyekre eleve nehéz bejutni, a filmek, amiket meg akartak nézni moziban, de sohasem tették. Mert végül mindig a szex meg a hajlított beszélgetés győzött, és inkább kihasználták azt a néhány órát, amíg együtt tölthettek. Mert egymásra volt szükségük. Maradéktalanul. *Kölcsönösség: alap*

Mindenki arra vágyik, hogy átélhesse a pótolhatatlant. De sok szerető kapcsolata pont akkor ér véget, amikor valamelyikük végre beadja a válást, és így az út a szerelmesek számára szabaddá válik. Ilyenkor egyszerre elveszik a megszokott kényelmesség, a keretek közé szorított lehetőségek pedig hirtelen kinyílnak, de épp a váratlanul elháruló akadályok bénítják meg a továbblépést. Mintha nem tudnánk, akkor most merre is. Valami hasonló játszódhatott le közöttük azokban az utolsó napokban, akkor, amikor már majdnem elvált a feleségétől, és kézzelfoghatóvá lett egy új élet

lehetősége. Ahogy az egyik lehetőség kivirul, a másik szükségszerűen pusztul. Az a szerelem elpusztult, még ha a darabjai örökre meg is maradnak benne, eljött a pont, amikor már nem számít, most új periódus nyílik, ehhez kell alkalmazkodni. A pénzen vett szex ugyan olyan, mint a mércével méricskelt próza: hiányoznak bizonyos részletek... de nem tagadhatja, hogy élvezi. Ahogy hajtja tovább az ösztöneit, ahogy megalkuvás nélküli tudatossággal táplálkozik belülről, és fedi fel az újabb rétegeket minden egyes nőtípusról. Minden nőtől, akivel dolga volt, tanult valamit. Magáról és a nőkről is. Ennyiben jobb embert csináltak belőle. A gátlástalansággal összenőtt változatosság felszabadítja, mert minden alkalommal újabb tapasztalatokat szerez, napról napra máshogy nézi már a nőket az utcán, beléjük lát, vagy inkább rajtuk át. Senki sem az, akinek látszik, a szendének tűnő nimfomániás kiscsaj, az elhanyagolt negyvenes anyuka, a kényeskedő profikurva, szilikonbárónők, feltöltött ajkak a nagyobb élményért, a csiszolt eszű egyetemista lány, aki nem csak a pénzért csinálja, hanem mert élvezi is, az ótvar útszéli repedtsarkúak, a profi lingam masszázsnak álcázott kézi levezetés, a svéd masszázsnak álcázott orális szex, mindenki eladó. Kapukódok, lépcsőházak, fürdőszobákban tizenhárom féle férfi tusfürdő meg Listerine kispoharakkal. Előre odakészített törölköző, síkosító krém, törölkendő meg óvszerek. A bérlakás másik szobájában épp nem dolgoznak, a kollegina a takarófüggöny fénycsíkján lesi az érkező kuncsaftot, hogy aztán később kibeszélhessék. Lányok, akik mind máshogy csinálják: egyik gyorsabban, másik lassan, kézzel is rásegítve, körkörösén csak a felső részét, apró

nyelvcsapásokkal a hegyét, miközben kézzel is, vagy majdnem végig csak szájjal. Az a kisportolt testű vörös, akihez alig lehetett odatalálni, de a figurák, amiket véghezvitt a nyelvével, kifinomultnak bizonyultak. Vékony derék, finoman ívelt női fenék - hátulról tökéletes látvány a tetovált lapockák között markolászó férfikéz ejakuláció közben. A pillanat, amikor a nő megfogja magának, és élvezettel beleül, a szétnyíló szeméremajkak, a farok csont tövénél beragadt vákuum, a tapadó hús. A lányok panaszkodnak, hogy hetek óta nem volt egy normális orgazmusuk, mi a fene van a férfiakkal? *Kényszerfrancia: Alap*

A legnehezebb az egyedüllétben az, hogy az ember keményszívűvé válik. Már akkor is így volt, mikor megismerkedett vele, és most is így lesz, hogy már elhagyta. De az alkalmi partnerek biztosította változatosság fenntartja az életkedvet. Akármilyen felszínes is ez a világ, még mindig őszintébb, mint a kertvárosokban tanyázó legális prostitúció, az évekig egymásnak be nem vallott vágyak, a hétköznapi képmutatás, ami alattomosan odaragad a szívek aljára és csak akkor lehet lekaparni, ha már mindent lemostok egymásról, ha leértetek legalulra, oda, ahonnan nem lehet, csak fölfelé kapaszkodni. A társadalmi normáknak megfelelően élő nők lenéznek és megvetik az alkalmi szexpartnereket, de valójában csak irigyek. Az anyukák, barátnők, meg a nővérek mind féltékenyek és félnek, mert a hivatalosan vagy bevallottan a testüket áruló nők leárazzák az élményt, amit ők olyan kifinomultan megtanultak eladni drágábban. Eladni akár egy életen át: autó, nercbunda, aranylánc, családi ház, kirándulások

gyerekek, biztonság – a férfi itt is ott is fizet a szexért, csak nem mindegy hogy hosszú távon ugyanazt kapja sok-sok küzdelem árán, vagy rövidtávon megerőltetés nélkül válogathat a lehetőségek közül. Mennyivel tisztességesebb lenne, ha minden nőn kitűzött árcédula volna.

Ő megtanult felmászni. Feleségével újabban egész jó viszonyban van, hetente legalább egyszer pedig más nővel hál. Olykor azt gondolja, lassan a lista végéhez jut, de aztán rá kell döbennie, hogy még több tucat specifikáció létezik. A friss hús megszállottja lett. Mindig új arc, mindig új test, mindig valahogy más. Egyesek errefelé művészetté fejlesztették már a kurvabetyárkodást. Ők azok a nicknevek, akiknek beszámoló besorolási rangjuk minimum „Szexguru” vagy „Könyvet írhatna”, esetleg „Belát a színfalak mögé”. Szánalmasnak érzi magát, hogy ezekkel egy úton jár, és felszabadultnak is, mert elkaphatja a vágyait. Régebben szemérmesebb nőkhöz volt szokva, akik vetkőzés közben inkább zavarban érezték magukat, most meg hétköznapivá vált a póreség. Ettől kiegyensúlyozottabbnak érzi magát. és azt gondolja, hogy a bátorság az élet igazi mércéje. Minden történet a szerelemről vagy a halálról szól, vagy ezek köré épül, így megy ez már pár ezer éve, a szörnyek ujjá születnek, a lányokból szajhák lesznek, hőstetteket hajtunk végre, megkondítjuk az utolsó harangjelzést, aztán nyitunk egy sört, szerelmet csinálunk meg halált. Hiszen mindent elmondtak már. Semmi dolgunk.

Taposás: Nem

A darab lassan a végéhez közeledik. A kutyaként acsarkodó, pórázra vert színészek a végsőket rúgják, a ruhatáros lány eloltja a cigijét a bejárat előtt, az utolsó fehér rózsa is a helyére kerül. *Szerepjáték: Extra.*

#

Ellógok melőből cigit venni a környék egyetlen dohányboltjában, ahol mostanában két csinos példány tapossa húszon éveinek elejét. Az egyik nem is olyan nagy szám, de az, amelyiket csak nagyon ritkán lehet elcsípni ott, megmozgatja a fantáziámat bizonyos éjszakákon. Ma szerencsém van, mert kifogom, ráadásul egyedül van, én meg a hétvége után még mindig jó formában, csak meglehetősen fáradtan is, de olyan labdát dob fel, amit ösztönösen meg kell próbálni lecsapni. Ha egy tetszetős nő olyan témával jön, ami fekszik neked, ragadd meg a lehetőséget és beszélj róla. Csak ne legyél túl sok. Az igéző tekintetű fekete, akinek felső testén egyéb harci eszközök is találhatóak, felfigyel a kedvenc pólómra, amit épp viselek – még szerencse, hogy ilyen lehetetlenül meleg idő van novemberben, és még mindig ki lehet ugrani pár percre egy szál pólóban. De hát kit érdekel a globális felmelegedés, amikor egy szuper csajnak bejön a cucc, ami rajtad van?

– Hű, Boiler Room? – nyílik a szája édesen, mosolyog is hozzá, én meg iszom minden szavát. Ó, kicsikém, voltam múlt héten egy korod bélivel, nagyon

is tisztában vagyok azzal, hogy mi van a ruha alatt, milyen lenne, ha most levetköztetnék és foghatnám azt a még simán feszes bőrödet, meg az apró mellbimbóidat, amely körül még udvar sincs igazán, és ha bedurran, hívogatóan meredezik felfelé a szám irányába.

- Nahát. Szereted a technót? Pirospont.

- A Bolier Room-os mixek a kedvenceim.

Imádom a hangulatát.

- Imádom azokat a szexi lányokat, akik amellet, hogy szépek, még imádják a technót is, amit imádok.

Mosolyog egy picit megint, látom, hogy oldódik, már nem is vagyok annyira messze tőle, minden jól megválasztott szóval egyre közelebb, de csak úgy tesz, mintha elpirulna, mert még ennyi nem elég neki.

- Azért ne túlozzunk....- sóhajtja, a szemében már ott az érdeklődés, bár nyilvánvalóan nem kezdene ki egy negyvenessel, de legalább nem az az elzárkózó típus.

- Ez nem túlzás- indítom meg a következő, stratégiailag fontos betűhalmazt az útján kifelé a számból, hogy elvégezzék a dolgukat. - Merthogy tökéletesen megfelelsz az ideáloznak. Külsőleg. Azt, hogy mi van belül, nem tudom, de a többi minden stimmel.

- Mindenkinek ezt mondd?

- Nem. A feleségem is ez a típus. Csak húsz évvel korábbi kiadás.

Elneveti magát. Ez jó. Hibátlan a mosolya, szeme alatt a barázdák kíváncsiságot tükröznek. Kíváncsi volnék, milyen a vulvája.

- Na, és milyen ez a típus? – kérdezi huncut mosollyal / igen, ehhez nagyon értetek, van, akinek, nem is kell gondolkodni rajta, ösztönből megy: olyan mimikát használni, ami teljesen megőrjíti a férfiakat.

- Hát...lássuk csak...nálam néhány centivel alacsonyabb, fekete, hosszú hajú, a mellei arányosak a felsőtestével, a méret nem számít, de ne lógjon le túlságosan. Mi van még? Ő...ja igen, az orr. Az embereknek általában csúnya orruk van, de bizonyos nőknek olyan tompán kecses, tudod, kissé talán pisze. Na és persze a hátsócomb. Mindig azt nézem meg először egy nőn...

- Wáó.....- most már figyel, fogalma sincs, kivel van dolga, és jobb, ha ez részben így is marad. – De hát te még nem is láttál egészben engem. Mármint nem nagyon látszik a lábam itt a pulttól...

- De legutóbb, mikor a kollegád volt a kasszás, te meg ott álltál az energiatalos hűtőnél, láttam a remekül ívelt hátsócombod, meg a hozzátartozó finom kis lábakat. Szerinted miért járok ide? Nem is a környéken lakom, vehetnék máshol is cigit.

- Hát, most már tényleg zavarba hoztál.

- Nem kéne zavarban lenned egy kis flört-től.
 - Ja, te most flörtölsz velem?
 - Nem tudom. Csak mondom a szavakat, amelyeket őszintén is gondolok, mert így érzem helyesnek. Szerintem nagyon is vonzó vagy. Azt hiszem, csak ezt akartam közölni.

Szempillapergés alatti bőrpír így hát mégis csak.

- Más vagy, mint a többiek. – mondja aztán őszintére váltva – Furcsán beszélsz. Ez tetszik.

- Látod? Ennyi: őszinteség. Néha tényleg működik. – Persze neki fogalma sincs róla, hogy szombat este méltányos adag amfetamint fogyasztottam a hétvégi Diynamic bulin, ahol több órás kardió edzést tartottam a tánctéren, aztán vasárnap négyszer maszturbáltam a buliban megjegyzett lányokra, és mind a négy majdnem hogy jobbnak tűnt, mint bármelyik utóbbi kalandom. Szerencsére ez csak a szer szokásos utóhatása. Testem ilyen fizikai sokk után vánszorgott be a dohányboltba, ásványi anyagok hiánya a polcokon, mínusz két és fél kiló, tegnap nem is ettem semmit – ja, de anyámnál egy borsólevest. Annyi bőven elég a túléléshez, mert újfent jó minőségű spuri van a porondon, ami annyira tiszta, hogy másnap is még elfogadható a bedőlés szöge, csak az ínyemmel nem lehet mit kezdeni, szilárdat ma nem fogok. A testem elfeledteti magát az agyammal, de a gondolataim annál élesebbé válnak, az energiák átcsoportosulnak.

Ilyenkor lehet negyven oldalakat írni csak úgy, hiába tompul a kombinációs készség vagy a reakcióidő, az elme tudatossága ezzel párhuzamban tovább szikárul. Délután megpróbálni aludni füldegóval, megfeszülve, a szervezet energiái tartalékmód közelében, egy rakás fehérjém lement, nincs erőm, mert nincs mitől. Ez a lassú hétfő, ami csökkentett üzemmódban telik, a nap, amikor semmivel nem lehet felidegesíteni, és mindig van egy frappáns válaszod:

- Szerintem te is más vagy. – mondom én is.

- Nem is ismeresz. – kéri számon, de még nem tudja, hogy

- Van egy ilyen hülye képességem a megérzéseimmel... ránézésre kiismerek embereket. Mindenkinnek ott van a jelleme a kisugárzásában. Vagy abban, ahogy beszél. Persze tévedhetek is. Cáfolj meg. Engedj néhány lépéssel közelebb magadhoz. De semmi kényszer. Csak, ami jól esik.

- Családod van...

- Sok mindent kellene még elmondanom, hogy ezt megértsd. Jó kis sztori. Talán meg is írom egyszer. Tanulságos. Ha párkapcsolatban élsz, hasznos lehet.

- Van barátom.

- Remek. Majd mesélhetnél róla. Meg persze magadról. Jóféle lelki szemetesláda tudok lenni. Add be a derekad, kellesz nekem.

- Te most tényleg fel akarsz szedni?

- Nem. Meg akarlak ismerni. Érdekelsz. Csak mesélj magadról. Csak beszéljünk. Ígérem, nem fogok beléd szeretni. Így jó?

- Így jó - feleli némi tétovázás után, és látom, hogy merevek a mellbimbói a fehér kis felsője alatt. Ő is látja, hogy látom, így jobbnak látom, ha mára megelégszem ennyivel, és távozom.

#

A vasárnap esti film renyhe képkockái a szeme előtt. Semmit nem jelentő, önmagukban vergődő kommersz jelenetek, a forgatókönyvíró és a kameraman lassú portyázása az idegek felet. Gondolkodni nem érdemes, ahhoz mélyebbre kell ásni, hogy valami kézzel fogható ideológiát találjunk a rég elhangolt frekvenciákon. El is szokott már az ilyesmitől, elméjét leginkább a dél-koreai vagy skandináv művészfilmek tudják csak felpiszkálni, egyébiránt megveti a tömérdek konzumot, amelyből halászva csupán néhány kivétel akad, mit képes magáévá tenni. Most is csak azért nézi a feleségével az elkoptatott mondatokat harsogó főhóst, mert képtelen aludni a sok oolong-tól, amit napközben ivott. Azon mereng, vajon ő hol volt akkor, mikor ennek a filmnek ezt a jelenét forgatták? Hol volt, és mit csinált épp, mikor a világ másik részén ez történt, mikor operatőrök és világosítók körülállva a helyszínt, a rendező intett a székéből, hogy: CSAPÓ! ?

A filmbéli házaspár új városba költözik, mert a férj katona, s folyton máshova szólítja a kötelessége. Persze Amerika. Persze teljesen természetesnek veszik, hogy a fickót

egy évre olyan helyre küldik, ahová a családja sem követheti, és ez mindenki számára rendben van így. Persze kötelező mini dráma, aztán az élet megy tovább. De ezek az elnagyolt filmes sorsok legtöbbször nem mutatják meg, hogy mi van alul. Néhány elbagatellizált dialógussal még csak-csak elintézik, hogy mit gondol a szereplő, de, hogy a valóságban mi, hogyan működne, hogyan kaparná szét kapcsolatukat az idő lassú marása, azt már takargatják. Mert az nem valami pozitív. Hogy például miként képes egy nő vagy egy férfi egy évig meglenni egymás nélkül nem csak lelkileg, hanem fizikailag is. *Swingerbe is elkísérlek: Nem*

Szová is teszi a feleségének: lehetetlen, hogy ezek időközben nem csalják meg egymást, senki nem bírja ki szex nélkül egy évig...- „Egy nő kibírja.” – kapja a hatásosan és bölcsnek hangzó, ám annál átgondolatlanabb választ, amitől nem tudja, hogy felhúzza-e magát, vagy nevéssen.

Inkább nem szól semmit.

Kézben kell tartani a dolgokat, soha nem adhatjuk ki magunkat teljesen senkinek. Még a saját társunknak sem. Erre még a lány tanította, vagy legalább is többek között, ezt tanulta meg a vele való kapcsolat alatt. Mert, ahogy tizenöt évvel ezelőtt a feleségének, úgy később neki is teljesen kiadta magát. És ez hiba volt.

Még mindig él benne az odafigyelés, a hatásosság. Időnként egyszer-egyszer feleszmél, hogy már nem a régi: hogy figyelme lankad, mert mióta a lány nincs, elszokott a túlélőmódtól – de aztán mégsem. Rájön, hogy csak átalakult. Noha nem olyan gyors, mint annak előtte, de azért még

összeszedett. Bírja az iramot. Ha kell, hallgat. Nem mond a feleségének semmit. Nem mondja azt, hogy csak egy bizonyos fajta nő, a női nem csupán egy szűk rétege lehet az, aki kibírná egy évig testiség nélkül, mert valójában ők is ugyanúgy vágnak a szexre, mint a férfiak, csak a szociális etikett nem engedheti meg, hogy ezt túlságosan hangoztassák. A vidék még inkább elhomályosít: nem látod tisztán az egészet, ez életnek csak a körvonalait ismered. Az alapokat, amelyek addig mindent összetartottak, s most mégis kezdenek kikopni, te meg azt érzed, kiöregedtél. De ha napjaidat nem a megszokott háromszögek, irányvonalak, lakástól munkahelyig, meg a bolt között töltöd, akkor észreveszed a másik világot, ahogyan már őt is megfertőzte a nagyváros szenvtelensége. Mindazonáltal: ahogy a kereszténység lassan kihál, úgy burjánzik jobban a szabadosság eszméje, s a közerkölcs hiába próbálja takargatni: a nő ugyanúgy követeli a húst. Az van belékódolva, hogy túl kell élnie. És nagyon hamar rájött, hogy ez úgy a leghatásosabb, ha azzal kereskedik, ami a legjobban kell másoknak: a testével.

Párok, akik együtt élnek, de már nem szeretik egymást. Csak a gyerekeik miatt vannak egy légtérben. Párok, ahol a férfi félrelép, a nő meg bejár reggelente a másik lakásba, a „munkahelyére”, ahol lengén öltözött barátnőjével egész nap a férfiakat fogadják. Havi másfél milliót is össze lehet keresni, ha igazán elszánt vagy, és lenyeled a feltételeket.
Prosztatamasszázs: Alap.

Amikor már a fényképek alapján tudod, mire számíthatsz. Az előnytelen képbeállítások, amelyből egyértelmű, hogy a valóságban még rosszabbul néz ki. Hogy az

a comb még vastagabb. A bemutatkozó szöveg stílusa, amelyből szintén sok minden leszűrhető. Az extrák, amiket bevállal vagy nem. *Fotózás / Videózás: Nem*

Olykor jókat mosolyog egy-egy hirdetésen és eltűnődik, néhány nő mennyire nincs tisztában a külsejével na meg a konkurencia külsejével. Ezek azok a lányok, akik két hónapot sem bírnának ki, nemhogy egy évet. A többi csak játék. Álca. Az okos nő álcázza magát, ahogyan az okos férfi is. Mind ugyanabban a képmutató játékban veszünk részt, akik meg kint maradtak, s talán sohasem látnak bele, azt mondják: „Egy nő kibírja”. Mindkét oldal illúziókban él, azokat vadásszuk, azokra csapunk le lopva, hogy elhiggyük, attól jobb nekünk, mindkettő ösztön: az egyik vak, a másik elemi.

A sors orvvadászai jó sok energiát fektettek bele, hogy elkapják őt, de miután befogták a furcsa állatot, nem tudják, hogyan intézzék el. Hatalmuk felett áll. Kiszűri a sértetlent, alkalmazza a hibáikat. Túlél. Pedig ő is csak felesleg, mint a többi fajtársa. A föld meglenne nélkülük. A föld meglenne az ember nélkül. A majmok mutációja a föld végzetes hibája. A vírus lassan felzabálja a gazdatestet, amely más mértékkel már eleve halála van ítélve. Az univerzum tágul. Nulla szorozva semmi az semmi. Semmit sem számítanak tetteink, a szavak hiábavalóan bölcsek, értékeinknek nincs jelentőségük, amikor minden a megszűnésbe tart.

Minél többet tapasztal, annál nyugodtabb. És annál érdektelenebb is. Csokis chipset maszatoz egy buszmegállóban és a tömeget nézi. Nem történik semmi, és mégis, mintha mindenki meg akarna szakadni a haladásban. Lassan itt a

karácsony. Ilyenkor ő is depressziósabb a szokottabbnál. És ezzel az évvel majd hogyan számol el? / De azért nyugodt. Már nem történhet semmi. Ami lesz, az már úgy is csak büntetés, csupán a mértéke változik - a pokolban drágán mérik a boldogságot. Amikor benne vagy, nem látod, mennyire a kémia irányít, vagy, ha tudod, is, nem teszel ellene, nem bírsz. Visszatekint az elmúlt évre. Most már tudja, hogy így volt helyes, hogy így kellett lennie, de megint az az ocsmány póre érzés, amit az aránytalanságérzet kelt. Hogy kilenc hónapig kómában volt miatta, és nem akart felébredni. Ennyi idejébe tellett elfogadnia, hogy az erotika híján van minden ésszerűségnek. Hogy senkiért nem éri meg eldobni az egyéniségünket, s bár nem sajnál semmit, mert minden percét élvezte, mégis elvesztegetett idő: a feleslegesen eltelt órák, végtelenségig ismétlődő történetek, újra meg újra, a bipoláris zavar kegyes ajándéka. Időnként már tudta, milyen mondat következik, mert a lány ugyanazokat a szófordulatokat használta: csak előkotort egy egységet a fejéből, és leadta. Így működött. Valószínűtlenül. Kiszámíthatatlanul. És közben beragadva valami körbe-körbe szántó járatba, ahol ugyanazok a mozzanatok ismétlődnek. Varázsa a majdnem teljes felelőtlensége volt. Önkéntelen, valódinak vélt hazugságai elbővültek, célszerű gondolkodását rá összpontosította. Mennyire türelmes volt hozzá. Szinte atyai. Ez lehetett vele az egyik baj. A korkülönbség. Az a tizenegy év. Amikor szerettek, persze nem számított. Olyankor szellemekké váltak, arcukat homály borította. Úgy soha, senkivel, azóta se.. Pont az ő mérete volt, és mindig jókor élvezett el. Emlékszik,

az utolsó alkalommal, mikor csinálták, vagy egy órán keresztül nem sikerült elmenniük. Élete leghosszabb menete. Az amfetamin miatt volt, amit előtte bevettek azon a fesztiválon. De ha a szer túlárad a szervezetben, elnyomja a szexuális ingert, a test csak a zsibbadásnak él. Még egy cigi, még egy ital, mozogni még, tovább. Nagyon akarta a szexet, ki kellett használni a lehetőséget, hiszen pompás volt vele az ágyban és akkoriban már szinte csak két-három hetente voltak együtt, a lány egyre súlyosbodó depressziója miatt. A dolgok felgyorsultak. Az amfetamin tol, a farkad nem áll fel. Szerencsére erre is van megfelelő kémiai megoldás. 10 milligramm tadalafil, és huszonnégy óráig bármikor bárkit. A tadalafil nem engedi lebontani a merevedésért felelős enzimeket a véráramban, így a hatás garantált. Az amfetamin még felerősíti ezt, ami két napi szexuális gerjedelmet produkál egy viszonylag egészséges középkorú férfi szervezetében.

Popószex: Mérettől függ (Ha megkérdsz)

De ennek már vége. Ő nincs többé, elvitte magával kívánatos farát, szűk vagináját, amely pillanatok alatt nedvesedett (legtöbbször nem is kellett vele semmit csinálni), sőt nem is kívánták az előjátékot: a szex vad volt és viharos, mint az a kilenc hónap, amit együtt éltek meg. És hiába ezek után a két tucat nő, a váratlanul jött vadászidény alatt sem találta meg ezt az érzést. Talán örökre elveszett. Ahogy az az érzés is, amikor átöleli az alvó lányt, akinek még bársonyos a bőre, puha ujjak a lágy ívek mentén. A melegségérzet, a nyakából felpergő nőiesség illata. Ahogy a redőnyök mögül beszivárog a hajnal, és ő szivárványsáv kellős közepén érzi

magát: képtelen betelni az fiatal, alvó testtel. Kilenc hónapig az övé volt ez az érzés is. Valószínűleg soha többet. És drágán fizetett érte. Két hónap kimerítő kakaskodása sem fedti azt az összeget, amit a lányra költött, vagy nála hagyott. Nagyoltan is megszámlolva legalább félmilliót. Egy masszázsszalonn indulásához tőke szükségeltetik. Az igazi odaadás nem mérhető pénzben. A lehetetlen véghezvitele egy cseppjéért cserébe. Elhazudott percek, órák, éjszakák. Mélyen kombinált gondolkodásmód, az információk szinten tartása és rugalmas felhasználása, folyamatos készenlét. A megfelelő mondatok, az előre kitalált verziók. A figyelem nem lankadhat, mert akkor az agy hibázik.

Mégis.

Szerette mindenkinek felett.

Mert szüksége volt rá, hogy rajongjanak érte. Már túl régóta érezte azt, hogy egyedül maradt mindennel szemben. A sáskák szemében odakint sikeréhség, egész életük megfelelni vágyás, irigység, gőg. Megalománia és habzsolás, a divat meg a külcsín. Az idővel párhuzamban deformálódó konzumszokások. Belefáradt a világba, és végre történt valami, amiért lelkesedhetett, ami kihívás volt számára. Megcsinálni a lehetetlent, kijátszani az időt, két életet élnünk egyszerre.

Idővel rájött, hogy ezt nem lehet. Ma már úgy hiszi, az csak a filmekben működik. Az ember lassan beleőrül. Fél év után, bármennyire ruganyosan is mozog az életei között, az ember azt veszi észre, hogy már azt sem tudja, kicsoda. Volt az a dal, az Álomtégla. Mikor hallgatták, mintha róluk szólt volna. A lány mutatta neki, s bár csakhamar kedvence lett,

megpróbálta nem úgy gondolni, ahogy a refrén sorai mondják. A lány, már akkor előrevetítette. És ő is érezte. Tudta, hogy ez a dal később még visszatér és kést dőf e lelkébe, amikor hallgatja majd. Semmi sem volt véletlen, hisz kapcsolatuk eleve tele volt jelekkel. A lány már akkor így gondolta, és azután sem akarta soha elhinni, hogy lehet másképp. Aztán elmúlt a varázs, a kémia párolog tovább, a szervezet megszokja a változást, és visszaveszi az irányítást. A lányon fél év után óhatatlanul kiújultak a depresszió tünetei. Azt hitte fel van készülve rá, azt hitte mindenre képes, hiszen addig az volt. A lehetetlenen uralkodtak, de a kémiát nem győzheti le semmi. *Popóizgatás kézzel / eszközzel: extra*

A napokban nézett egy dokumentumfilmet Amy Winehouse életéről, és a feléig úgy érezte, mintha róluk is szólna. Túl sok minden passzolt, az apa lánya konfliktus, az alkohol, meg a depresszió – és persze a művészi hajlam. Számtalan könyv és film után továbbra is az a meggyőződés erősödik benne, hogy még pont az utolsó pillanatban került el az összeomlást az élete. Talán egy napon múltott, vagy egy mondaton.

Még mindig szereti őt.

Soha nem fogja kikapcsolni magából. Azt a levelet, melyet végül elküldött neki, egy álló hónapon át írta. Érzelmivel együtt formálódott. És az utolsó hét keddjén, amikor úgy érezte, kész, a levelet véletlenül letörölte a gépéről. Egy újabb jel, amit viszont ezúttal figyelmen kívül hagyott, pedig tudta, mit jelent. Másnap mégis felkeresett egy szakembert, aki elővarázsolta neki az elveszett fájlt. Mielőtt

bement az üzletbe a szervizeshez, megállt egy pillanatra kocsija mellett és elgondolkodott. Azzal győzte meg magát, hogy a sorsra bízta a levelet, amennyiben azt elő lehet még halászni. De valójában azért ment be végül, mert hitt abban, hogy a levél megkerül, és pontot tehet a kapcsolat végére. Ez volt a kiugrási pontja, amit ki is használt. Ma már szégyelli magát ezért, de tudja, hogy ez a döntése mentette meg, ez hozta vissza az életbe.

Amy végül mégis összeházasodik a gyerekes apukával, de nem lesz túl jó vége. Amint az előre látható. Ha nem szerzi vissza azt a levelet. Ha hagyja, hogy teljen még az idő. *Bizarr: Nem*

#

Ez az ember valamikor a legjobb barátom volt. Itt ülök vele szemben, és elnézem, mennyire nem jelent már semmit a múlt, ahogyan kisiklik alólunk az idő és a csipkézett vonalak mentén sűrűlünk. Az emberrel elég ritkán találkozunk, most épp karácsony van, ezért alkalom. Úgy gondolta, felhív. Most meg itt a lakásban. A feleségén rózsaszín köntös kocsonyásodik alázatosan, megszokott kartonarc, függőben lévő pálinkás pohár. Karácsony, nosza, a fán egy elhazudott vallás csillogó horganylemezei lógnak, mi meg a térben, a tévében pelyhes hullák a háttérben. Nézem őt, meg a nőt, behorpadt életüket, amely tökéletesen megfelel nekik, és nem tudom, kinek jobb. Az ember nem változott

semmit, ott maradt tíz évvel ezelőtt, mikor még minden hétvége arról szólt, hogy mivel bontjuk le a szervezetünket és milyen zenére. Gyerek, család, kialvatlanság. Akaratunkon rozsdacsomók. Hiábavaló küszködés, hogy elfelejtsük a glóriafényű igazságot. Az embernek már hiányzik néhány foga, keze mágnesként vonzza a sörös dobozt és levedlett magáról már minden felesleget. Csak a következő napnak él, vagy már annak se. Minden hiába, semminek semmi értelme, csak mi rakosgatjuk a dobozokat, pedig tudjuk, hogy a fájdalom mindig több, mint az öröm, amíg a világegyetem tágul, és mi egy nagyobb energia részévé nem válunk. De most karácsony van, újabb alkalom az ivásra, monstruózus vedelős napok következnek, ő már nyúl is a következő dobozért, én meg pislogok egyet, és hajtani kezdek egy cigit. Telefonján félpercenként fogadási eredmények riannak, testemben jóllakottan pattog az aktuális fájdalom, úgy érzem magam, mint egy szétrepedt tükör, amelyről még nem estek le a darabkák, valami érthetetlen kohézió még összetartja a rendszert és működik, csak már nem tudom, minek. Persze szóba jönnek a lányok, a felesége tipizált kas béli, ahol a rend és a normalitás szimfóniája szól minden nap. A nők gyengék. Legtöbbjük, koncepciók alapján formatervezett modell, mélység nélkül. Képtelenek hosszú távon összetetten koncentrálni. Hány ilyet láttam. Csak bámulnak bele a világba. Aztán eladják magukat valakinek, akivel együtt talán könnyebb. Időnként

felbukkan egy kivétel, akire elismerően bólintok, és apró, csípésszerű fájdalmat érzek a lelkem bal sarkában, mert tudom, hogy ez az a típus, aki mellett sokáig el tudnék lenni anélkül, hogy megjátszanám magam. De már lekéstem arról, hogy ismét olyan dolgot tegyek, ami visszafordíthatatlan. Elég volt. Inkább minden napom egy gálaest. Egy végső örömjáték. Egyesek a vallásba, mások a szenvedélyekbe menekülnek. Az ember sörbe menekül. Az asszony meg vélt igazságokba:

- Szerintem undorító dolog kurvának lenni. – mondja felhevülten – Gondolj bele, ott állnak egész nap az út szélén, nyáron abban a dög melegben, pfúj...

- Ez szerintem is undorító – konstatom, mert tényleg így gondolom, csak más értelemben, és akkor még adok is rá – Na és mi van azokkal a csajokkal, akik a lakásukban fogadják a vendéget? Az mondjuk, oké?

- Hát...az egy fokkal jobb, mert ott legalább meg tudsz fürödni. De akkor is. Milyen nő az, érted?

A pofájába röhögnék. Elmesélném neki az elmúlt egy évet és a végére maga alá fosna. Utána rálehném a különbséget az ő hivatalossá tett prostitualizálása meg a pénzen vett szex között. Pro és kontra. Egy vonalat vésnék az ő oldalára, mert a háztartásbeli prostitúciónál elméletileg egy partnerről van szó. Elméletileg. Képmutatásilag. Túl sok nővel volt dolgom, gondolom az ősszel. Gondolkodom. Túl sokat

láttam. Ezt viszont a magam javára írnám, hiszen minden egyes nőtől tanultam valamit. De az asszonyt úgy sem lehet meggyőzni, hiszen már rég legyőzte magát. Most más valaki. A naiv feleség, aki azt hiszi, mindent tud, mert befogott egy vadat. Fogalma sincs a földalatti járatokról. De nem szólok. Inkább felveszem én is kartonarcom, és hagyom, hogy elmeséljen egy karácsonyi sztorit, ami a kurvákról meg a karácsonyról jutott eszébe.

- A Black Mamba Hotelban dolgoztam tizenhét évesen. Az első melóm. Akkor is karácsony volt. Kemény. Én, hülye fruska. A recepción segítettem Jakobnak, aki aznap éjjel vitte a placcot. Egyszer csak éjfél körül bejön egy fazon mikulásjelmezben, és kéri a legfullosabb szobát a tetőtérben a duplaerkéllyel, jakuzzival. Meg, azt mondja, kéne két lány is. Gondolhatod. Összenéztünk Jakobbal, hát ő meg Jehova tanúja, szóval néz rám, és azt mondja, azt nekem kell intéznie. A fickó előre kifizeti a szobát, és lerak nekünk még egy tízest fejenként, érted, de mikor volt ez, tíz éve....úgyhogy fölhívtam egy ilyen helyet, emlékszem az volt a neve, hogy Mandolin, és aztán beszéltem egy csajjal. Durva volt. El kellett mondanom, mit akarok, meg minden. Kérdezgette, hogy mekkora legyen a melle, meg milyen magas legyen. Hát én választottam egy szőkét meg egy barnát, gondoltam, úgy jó lesz, és átutaltuk az összeget. A Mikulás közben felment a szobájába, és fél óra múlva meg is jött a két csaj.

Onnantól kezdve fel-le rohangáltam a mindenféle kívánságaikkal. Két üveg Sztolicsnaja, jégbe hűtött pezsgő, királyrákos koktélsaláta. A picsák meztelenül a vízben, a télapó átoson a folyosón, hogy elvegye tőlem a cuccot, mielőtt még beljebb megyek és meglátom a kókuszcsíkokat a kisasztalon, na mindegy. Utána eltelt vagy két óra nyugiban, aztán egyszer csak látjuk, hogy kiront a télapó a liftből, és kurvára kivan. Odajött hozzánk, kifizette a két nőt meg a fogyasztást, és annyit mondott „Soha többé nem teszem ide be a lábam”.

- És miért mondta ezt?

- Fogalmam sincs. A két kurvának ki volt fizetve a szoba reggelig, az meg lelépett. Az volt a komoly, amikor reggel jött a főnök, és meglátta a két csajt a svéd asztalos reggelinél. Hát...a szobaárban benne volt az is.

- Na és hogy néztek ki a csajok?

- Hát az a kurva jó test / nulla agy - típus.

Picsába a karácsonnyal – gondolom, és azon morfondírozom, hogy holnap délután felmegyek a hogynemindigteszopjal.com-ra és beütök néhány paramétert, amivel meglepem magam az ünnepekre.

#

Félig ébren, félig álmodva. Felkel, lézeng, húzza a fejét valami, berak egy kis mantra zenét és fél órát félig alszik,

alácsöppen még egy kicsit a reggeli álomba, próbálja visszakergetni, emlékezni, hogyan állt össze. Aztán felkel, olvas, de nem megy, tompa minden, és ez lesz egész nap, míg estére betép, és akkor végre helyreáll a rend.

Újabb hetek telnek el, az év átfordul, lassan közeledünk, lassan a helyére kerül minden odabent, már tud róla beszélni másoknak magabiztosan, de csak apró morzsákat ejt, nem engedi a végső konklúziót, sejtelmeket hagy. A téma mindig a közelében hever, minden videóban, könyvben és élethelyzetben ott van, de már átlát rajta, és kocsmaszinten ünnepli a megvilágosodást. A Dark Buddha Bár eldugott boxai nepáli hasissal borítkozva éppen megfelelő helyek az elmélkedésnek. Arcok, akik ugyanúgy lelkesednek a testiségért, hogy néha már arra gondolnak, talán nimfomániások, de mire a pipa harmadszor is körbejár, már tudják, hogy csak a társadalom túl prűd. Itt van mindjárt Castor, aki épp válófélben, már-már nem is a régi önmaga, a változás felszabadít, kiereszti a legalsó ketrecek lakóit is, tágul a világ, a belvárosi kardió edzések pedig frissen tartják a férfitestet. Alkalom van, ha pedig nem, akkor szülünk:

- Szerintem alapvetően öt kategóriát lehet felállítani a nők között. - csíkszem, füstkarika, Castor szinte lángol, és folytatja: - Van a tökéletes testű nő, aki minden szempontból kielégíti a fantáziádat, nem tudsz belekötni, csodasegg, angyalarc, bitang alak, de belül felszínes és számító. Tudja magáról, hogy nagyvad, és ezt ki is használja. Leszipolyozza a férfit és átveszi az irányítást. Mindig alfahímet választ vagy pedig egy ultra balekot, akinél viszont nem számít a külső. A legnehezebb eset.

Óvakodj tőle! Könnyebb változata ennek a szintén hasonló testi adottságú, ámde okos nő, aki tudja, hogy jól néz ki, de nem érdekli annyira. Ezeknél van az, hogy akár egy csúnyább fiúval is elmennek már eleinte, mert jobban értékelik a belsőt. Tipikus első szerelem bakik születtek már ebből a helyzetből. Mert huszonöt körül a csajszi már többre vágyik, így ejti a szerencsétlent, aki ezért még évekig nem talál magának mást. De ha mégse, akkor szerencséd van, és nyertél. Ez a tökéletes nő. Aztán ott vannak a majdnem jó nők, akiknek egy-egy darabja teljesen rendben van. Jó segg vagy formás alak, akár egy egész test teljesen rendben, de mondjuk a fej az borzalmas. Vagy ilyesmi. Kiváló felsőtest, de husis lábak. Velük egészen jól el lehet éledgelni. háziasszony típus, aki ismeri a gyengeségeit, ezért hajlandó túrni. Sajnos ez nem tart soká, mert néhány év alatt klasszikus házisárkánnyá is válhat. A többség ilyen. Aztán vannak a nem igazán jó nők, akikkel egy fesztiválon vagy egy buli után vagy alatt, totál készen azért még simán elmész szobára vagy a kocsis hátsó ülésére. Másnap undorodsz magadtól, de végül is miért ne? Az ötödik kategória pedig a kifejezetten ronda nő, vagy az alaktalan, aki bár biológiailag nőnek számít, de gyakorlatilag hozzá sem nyúlnál. ez az a csaj, akivel simán leállsz beszélni gátlások nélkül, mert kurvára nem számít. Van teste, de téged nem vonz. Sehogy.

- Jogos. - feleli vissza Castornak, akiről lerí, hogy épp a mániákus fázisban leledzik. Néhány hét, és elmúlik majd, bár eleinte ő sem hitte, de szükségszerűen bekövetkezett. Azután jön az ihlet meg a letisztulás. De Castor még nincs ebben a szakaszban, ezért tanácsokkal látja el, elmondja tapasztalatait

az elmúlt évről, aztán végül elmond mindent, mert már szeretné is elmondani valakinek, Castor pedig épp megfelelő ember erre, ahogy ő is épp megfelelő időben érkezik a másiknak, mintha megint valaki bekavart volna valamit odafent.

- És hol tartasz ma? – érdeklődik a merülésben lévő.
- Már megtértem....
- Nocsak.
- Már semmilyen tekintetben nem az vagyok, aki voltam.

Az a lány megváltoztatott. Akárhogy is... nem tudom visszacsinálni. Soha nem felejttem el. Majdnem belehaltam, annyira szerettem. De tudod, nem működött volna. Mindketten tudtuk, hogy annyira erős a vonzás, ami már kiüti a másik energiáit is. Kész, vége. Sok mindent megtanultam ezalatt. Az emberekről. A nőkről. Saját magamról. Azóta elvesztettem még valamit. Csak lézengek, tompulok, teszem a dolgom, érzem, hogy minden és mindenki csak szívja le az erőmet, nem hagyja, hogy önmagam legyek, még akar, és még akar. Apró szívességek, elpazarolt percek. Amíg ő velem volt, minden perc számított. Minden pillanatban vele voltam fejben. Az egész életemet leraktam elé. De aztán kisüt benne valami, én pedig beleégtem. Egy darabot elvitt belőlem, és itt maradtam nélküle harcolni tovább egyedül. Soha nem lesz hozzá fogható.

- Na de mi van a kurvákkal? – kérdezi Castor, aki az utóbbi időben jócskán belemerült az internetes alkalmi szex mélybugyraiba, és mindketten tudják, hogy ki adta meg ehhez a kezdőlökést.

- Jogos. - feleli vissza Castornak, ám mielőtt folytatná, néhány másodpercre lecsapódik rajta az az öt hét, ami idáig eltelt ebből az évből, és nem hozott számára csak kemény küzdelmeket újfent. - Mostanában nem nagyon járok. - mondja, aztán majd felidézi a szilveszter napján, péniszén észlelt nyirokcsomót, melynek eltávolítása végül jócskán elhúzódott, némi lidokain injekcióval, szikével és két hét alatt felszívódott varratokkal. Castor szerint ez egyfajta büntetés az ősszel elkövetett önmegismerési, test-feltérképezési hadjárat miatt, öt hét orgazmus nélkül. Erre ő nyomorultul azt feleli, hogy nagyon is tisztában van vele.

- De az még semmi. Most már körbe vagyok löve rendszeren. Feszül az egész testem közepén a műtétektől. Már négyszer vágtak meg, de fél éven belül gondolom, megint mehetek. A bal belső combom állandóan feszül ülés, vagy vezetés közben. Szinte már utálok vezetni. Az izomtónusok megváltozása persze hatással van az erek összehúzódására, feszességére. Vizelet után rendszerint marad némi anyag a húgycsőben. Még percekig érzem. Csak rázom, csak rázom, és még mindig jön. Ugyanez szexuális téren is megnyilvánul. Utána még egy napig kényelmetlen érzéssel társul a visszamaradt, megsűrűsödött sperma a vezetékekben. Ráadásul szíváskor az erek kitágulnak, ezért még jobban nyomják a comb oldalát. A sérvháló mentén túlhaladva az izmok lehúzódnak és eldeformálják a testemet. Tudom, hogy abba kéne hagynom a cigit meg a szívást, csak a családnak élnem, a sportnak meg a normális dolgoknak, tudom. Valami, mintha rám akarná kényszeríteni. Ugyanaz az erő, ami akkor öt

is elém sodorta, és belerakta az életembe. elintézte, hogy végigéljem azt vele, és más emberként legyek tovább. Egyre csak azt akarja, hogy tegyek le minden szenvedélyemről. Valahogy mindig úgy alakítja, hogy ami nekem jó, az idővel elbaszódjon, így lassan semmim se marad, csak a normálítás. De egyszerűen képtelen vagyok rá.

- Az ember a legtöbb dolgot túri, hagyja, egyet - mást hajlamból tesz, végül pedig szerelemből cselekszik. - konstatálja Castor, aki azon kevesek közé tartozik, akik nem gondolják, hogy túlzásba viszi, hogy túl sokat gondol, túl negatívan lát, vagy legalább is agyára ment a szívás és depressziós lett tőle. És ez a maroknyi ember nem csak azért megértő vele, mert ismerik a múlt év történetét, hanem mert valamennyien kiutat keresnek, és hajlandóak kitágítani a szabványos kereteket. Apropos depresszió. Ha már úgyis mindenki az kissé, hát miért ne vallja be magának, hogy míg a lány kioltotta belőle annak általános hétköznapi verzióját, a vele való szakítás annál jobban visszaerősítette ezt a folyamatot, melynek maradványait, romjait még mindig lelkében hordja. A nő, aki a végzet felé tartó járat újabb állomásán várt rá. Azt árulta, amire a legjobban vágyott: reményt. De nem várt módon mást is kapott: rutint, leleményességet, emellett a tökéletes szexuális aktus élményét, csak, hogy legyen, aminek elvesztése igazán fáj. Mellette ráébredt, hogy az élet véget nem érő előkészületek folyamata. Mert a zseton lejár. Mindennek ára van, a szerelemmel megrakott idő pedig különösen drága, vágyaink a legféltettebb drágakincseink, amelyeket most be kell dobnunk fizetségként.

De majd elfelejtjük fájdalmainkat, s ha már majd csak az fáj, hogy nem tehattünk másként - csak a szépre gondolunk. Arra a külvárosi kempingre ahol pár órát töltöttünk csak lázasan egymásnak esve, a születésnapomra abban a lakásban, amit legtöbbször béreltünk ki, a belvárosi nyár fénytöréseire a bőrödön, felsőd vékony pántja nyakad válllívén, az a pad ott az Oostersegade meg az Oudeschans sarkán.

- Annyira szar ez a világ. -folytatja az okítást teljesen betépve már - Meg kell találni benne a mást, a különleges, a borzasztót, olyan dolgokat, amelyek elszigetelnek az örülettől. Amelyekhez visszatérhetsz és kikapcsolhatod magad. Bármi legyen az. Járhatsz pecázni, de akár kurvázni is épp. Akkor jön elő az elszánt, a tudatos, a gondolkodó, a megérző, a ráérző, egyébként meg csak a nagy üresség. Nekem régóta nem okoz örömet már semmi. Az agyam megtelt. Nem tudom tovább épp ésszel feldolgozni azt, ami van. Nem fér bele több minden, lassan már arra sincs erőm, hogy az élvezeteket hajhásszam. Drog, zene, filmek, könyvek, Túlcserdülök. Meg akarok állni és pihenni. Mert nem tudom, mit teszek majd, ha egyszer szembe jövök magammal.

- Elég volt a nőkből is.

- Azokból aztán csak. Éreztem már az elején, hogy be fogok sokallni, mint minden mással, amibe belementem, mert örömet okozott. De az van, hogy a kielégülésnek az ellenirányú történéssora már a cselekvés kezdetekor elindul, a jó érzés nem csak fokozódik a cselekvés során, hanem veszít feszültségéből is. Hiába voltam tucat nővel - mind más - hiába ismertem meg annyi variáns. Egyik sem az enyém csupán egy órára. Nincs

időm megszokni. Nem tudom eléggé megismerni. Nem érzem magaménak, és ez zavar. A sürgető szexuális vágy értelme a szépség lerombolása. Kielégülés? Igen, megvan, de ez már nem elég. Mert egyikükben sem volt meg az az odaadás, mint benne. Az az elemi erő, amit nem lehet eltitkolni, és érzed, ha nincs, akármilyen jól játszárok meg magukat. Szimpátia az lehet, vonzódás is. De igazi érzelmeket továbbra sem lehet megvenni. És amikor ráébredsz, hogy az pótolhatatlan, akkor már nem is érdekel az egész. Csak testek. Egyik a másik után. Feszések. Fiatalok. Profik. Jó velük. Nagyon jó a változatosság. De nem leszel több, csak ha átértékeled azt, hogy mit kezdesz ezzel. Imádom a szexet. A legtöbb ember, akit ismerek, ugyanígy van ezzel. Nincs ezzel gond. Csak mások a szükségleteink. Amire nekem szükségem van, azt pont tőle kaptam meg, de most már nincs tovább. Meg kell elégednem azzal, ami otthon vár. Bele kell nyugodnom, és örülnöm, hogy ennyi is jutott

- Apám nemrég megvallotta nekem, hogy ő is csalja anyámat már vagy húsz éve. - felei erre Castor, és megvakarja a szakállát- Több tucat partnere volt ezalatt.

- Apád ugyanaz a teljesen normális biológiai felépítmény, mint az összes férfi a bolygón, akinek egészséges a szaporító ösztöne. Ezeket a biológiai formulákat próbálja az ember évszázadok óta kategorizálni, szabályozni, erkölcsi vonatkozásba hozni olyasmivel, aminek semmi köze nincs a genetikai ingerekhez. Érzelmek, társadalmi korlátok, vallási és kulturális beidegződések. És látod, apád mégis megcsalta anyádat. Hát persze. Semmi sem erősebb ezeknél az ösztönöknél, hidd el, én már csak tudom. Én is majdnem

belebolondultam, és érzem, hogy még most is hatással van rám az a nyolc hónap. A nők arra valók, hogy álmodjunk tőlük: a természet cselvetései a férfiszellem megtermékenyítésére. De minden kapcsolatnak lejár a szavatosságai ideje. Apád házassága, az enyém, a barátoké. Hány házasság megy tönkre, és hány marad talpon- s hogyan, minek árán? Ki az, aki igazán régóta boldog? Az álcák, amelyeket egyre kevésbé vagyunk képesek hordani, s ha nem bírjuk már tovább, elhajítjuk őket. A szerelem csak valamilyen társadalomba beilleszkedve maradhat fent. Nem lehet az élet tartalma, hiszen csak kivétel, s mint minden kivételnek, szüksége van valamire, ami alól kivétel. Hogy csak egy embert szerethetünk? Ez csupán buta jogi előítélet. Beleszeretsz valaki másba, de aztán megtalálod annak is a hibáit. Innentől kezdve már csak azt kell eldöntened, neked mi az, ami jobban belefér. Csakhogy ne feledkezzünk meg a kibaszott kémiairól, ami eközben folyamatosan ott dolgozik benned, és általában későn veszed észre, hogy nem jó neked, amiben vagy.

- Kurva kémia! Az ám. És ha valamit hevesen érzünk, vakká válunk az iránt, amit az elfogulatlan szemlélő is érzékel, igaz, felfigyelünk viszont olyan részletekre is, amelyeket nem. Mindennek megvan az ára. Olyan átlátszóak vagyunk, mégsem ítélünk helyesen, mert az a kurva kémia...

- Hát nem tudom- sóhajt aztán - Szerintem már semmi értelme az egésznek. Annyi nővel voltam, hogy most már egyik sem tud felizgatni. Rengeteg típust kiismertem, és ennek az a rettentő hátránya, hogy már nem tud felizgatni lassan semmi. Nincs újdonságereje a következő mellnek vagy orális

technikának. Érdektelenné váltam, ráadásul mindegyikük élete mögé belátsz egy kicsit, ahogy beszélgetsz velük két menet közt, szóval rájössz, hogy kiábrándítóan átlátszó az egész világ. Álszent és romlott mindenki. Tudod, ez nagyon lehangoló.

- Ja, szánalmasak vagyunk - feleli Castor, aztán elhatározzák, hogy mára elég is ennyi, megoldást ezen az estén sem fognak találni, mert nincs, a dolgokat egyszerűen csak meg kell élni, de végül úgy is egyedül maradunk. Aki szomorú, feketén lát és nem vesz észre semmit, ami felderítené, a derűs ember számára viszont a világ ragyog, és ő semmit nem érzékel, ami ezt az összképet zavarhatná.

Castor a kijáratnál még rágyújt egy Styvesantra, aztán megindulnak a keleti blokkok határa felé, ahol majd elválnak. Hazaérvén aztán majd mindenki éli tovább a hivatalos életét, megteszi, amit meg kell tenni, alkalmazkodik, vegetál tovább, veszi a levegőt, és arra gondol: Az idősebbek számára a heroizmus, a teljesítmény és a változtatás erkölcsisége a természetes, de mire a megvalósítás éveikhez érnek az egészről hallani sem akarnak.

Vé

Fekete autó halad. Hasít át a városon.
Viszi a reményt, elvisz minden csökevény
percet velünk, ahogy egybeülünk, együtt pergetünk,
de már nincs hova menni - így mindenhol ott vagyunk,
egyszerre, sehol se sávokat nyomainkkal koptatunk előre
felhagyunk régi szokásainkkal, hogy eltűnjük magunk ugyanúgy
mint a kortársak, és a hitet inkább egymásnak adjuk most már csak,
majd fejünk fölé egy glóriát felvarrunk.

Házak közt neonköd. Aszfalton tükörkép.
Téged látlak ott, minden más körülmény sorvadva elbukott
a sorban – tűnődés, hogy igencsak tetszhalott állapotban
lihegtem, mikor jöttél, és bennem kötöttél ki a válaszokból
ki nem fogya – most hazug vagy hős vagyok? – felvállalok
mindent, a kapukódot álmomból is felkeltve
aztán lift harmadikra, sietve, belül szivárvánnyal tömve ki
szeretnék eltűnni az arcodban.

Szobákban sűrű füst. Szikrázó gyertyafény
Visszaszűröm szívedbe, amit belém ültettél azon a délután
ott a körút végfokán az ablakban – én sután hallgattam csak
ahogy messzire varázsoltál vissza, könnyedén, V alakban
csapott le a szerelem, mintha csak vártam volna tettere készen
hogy valakit megmenthessek végre – így összemérve magam a
valósággal
talán még időben elérlek.

Bipoláris Zavar

A bipoláris zavar kétpólusú, hangulati betegséget jelent. Az egyén életében lehangolt (depressziós) és felhangolt (hipomániás azaz enyhén mániás, vagy akár súlyosan mániás) epizódok követik egymást. Gyakran éveig csak depressziós időszakok jelentkeznek, míg egyszer megjelenik egy felhangolt, mániás periódus.

Sajnos a betegség a látszólag tünetmentesebb időszakokban sem nevezhető meggyógyultnak, illetve egy-egy újabb epizód jelentkezése sem újabb és újabb betegség, itt egy adott folyamatról beszélünk.

A betegség első tünetei általában 15-30 éves életkor körül jelentkeznek, nagyjából 70 százalékban depressziós epizóddal indul a folyamat. A pontos diagnózis felállítását nehezíti, hogy akár 10 év is eltelik, míg az első ellentétes, felhangolt epizód jelentkezik, így addig "sima" depresszió kórjelzéssel zajlik a kezelés.

A legjellemzőbb tünet a lehangoltság, az érdeklődés elvesztése, az öröme való képesség csökkenése vagy teljes hiánya. A beteg passzívabb, teendőit halogatja, elhanyagolja, azok megcsinálása fokozott terhet jelent számára, ez súlyos esetben akár a személyi higiénia, az étkezések rováására is megy. A beteg meglassultabb, koncentrációja, figyelme csökkent, melyet, mint gyanított memóriazavart idősebb betegnél tévesen a szellemi leépülésekkel, demenciákkal is keverhetnek. A depresszió része a negatív-pesszimiztikus, borús világlátás, önmaga leértékelése. Nagyon gyakori az alvászavar (gyakran első tünet!), a szorongás, akár komoly súlyvesztéssel is járva az étvágy romlása, öngyilkossági gondolatok társulása, majd a mániás szakaszban a szellemi aktivitás,

fáradthatatlanság és az IQ szint emelkedése. Az ilyen állapotok táptalajai lehetnek a szenvedélybetegségek, pl. alkohol vagy drogfogyasztás elmélyülésének is, melyek nagyon megnehezítik sajnos a kivezető út megtalálását még szakértő segítség esetén is.

